Muhammed Gazali

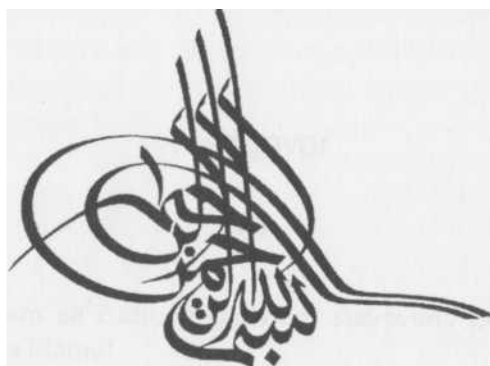
ISLAM ILI KRŠĆANSTVO

IZAZOV VREMENA

Muhammed Gazali
ISLAM ILI KRŠĆANSTVO IZAZOV VREMENA

Izdavač:
Prijevod djela:
Urednik:
Recenzenti:
Lektor:
Korektor:
Tehničko uređenje: Dizajn korice: Štampa:
Za štampariju:
Eniz Kozlić
Eniz Kozlić
Haris Grabus
dr. Zuhdija Hasanović,
Ismet Purdić
Aida Arnaut
dr. Zuhdija Hasanović
Aida Mujezin
Suhejb Džemaili
"Bemust", Sarajevo
Mustafa Bećirović
CIP - Katalogizacija u publikaciji Nacionalna i univerzitetska biblioteka Bosne i Hercegovine, Sarajevo
28:27-1
al-GHAZZALI
Islam ili kršćanstvo izazov vremena / Muhammed Gazali; [prijevod djela Eniz Kozlić). - Kakanj:
Eniz Kozlić, 2005. - 202 str.; 20 cm
Bibliografija i bilješke uz tekst I. Gazali, Muhammed vidi al-Ghazzali
COBISS. BH-ID 14348294
Mišljenjem Federalnog Ministarstva obrazovanja i nauke br. UO 12-04-05-146/05 od 12.04. 2005. godine, ovaj proizvod oslobođen je poreza na promet i usluge, a u skladu sa Zakonom o porezu na promet proizvoda i usluga ('Službeni glasnik Bosne i Hercegovine", br. 44/03 i 52/04, član 13. stav 1. tačka 13).
Muhammed Gazali
ISLAM ILI KRŠĆANSTVO IZAZOV VREMENA
Kakanj, 2005.

Počeo sam sa prevođenjem ove knjige 10. 07. 2003. godine, moleći Uzvišenog Allaha, dž.š., da je prihvati kao moj pokušaj da postignem, po meni najvažniju stvar na oba svijeta, Njegovo zadovoljstvo. Bio bih sretan da ova knjiga bude na vagi mojih dobrih djela i djela moje porodice, amin.
Eniz Kozlić

Predgovor

Oduvijek sam se čudio negativnim stavovima predstavnika crkve prema islamu!

Kada bi samo malo razmislili i bili objektivni, sigurno bi promijenili svoje mišljenje o muslimanima i počeli bi sa iskrenošću izučavati ovaj novi pravac koji je došao poslije Isaa, a.s., neka je na njega Allahov, dž.š., mir i spas.

Ta vjera ne poriče Isaovo, a.s., poslanstvo, ne vrijeđaju ga, niti su pripadnici ovog pravca bili umiješani u pokušaj Isaovog, a.s., ubistva. Ova vjera ne optužuje njegovu majku za blud, nego o Isau i njegovoj majci, kaže Uzvišeni:
Mesih, sin Merjemin samo je poslanik - i prije njega su dolazili i odlazili poslanici, - a majka njegova je uvijek istinu govorila; i oboje su hranu jeli...1

Isa, a.s., je Allahov, dž.š., poslanik i jedan od onih u nizu plemenite poslaničke plejade. Primjer Isaa, a.s., je poput primjera Ibrahima, Ishaka, Jakuba, Musaa, neka je na njih Allahov, dž.š., mir i spas!

Kur'an govori o Isau, a.s., na više mjesta i nijednom ga ne vrijeđa, niti njegovu majku. Naprotiv, jedna cijela sura u Kur'anu nosi njeno ime; sura Merjem!

Razmisli malo o ovoj velikoj objavi koja govori na najljepši mogući način o Isau i njegovoj majci. Kaže Uzvišeni:
I kada meleki rekoše: "O Merjema, tebe je Allah odabrao i čistom stvorio, i boljom od svih žena na svijetu učinio.' [2]
A kada meleki rekoše: "O Merjema, Allah ti javlja radosnu vijest, od Njega riječ: 'ime će mu biti Mesih, (sa, sin Merjemin, biće viđen i na ovom i na onom svijetu i jedan od Allahu bliskih.'[3]

Nema velike razlike između nas i kršćana kada se govori o ličnosti Merjeme. Mi vjerujemo daje bila od iskrenih robova, ljudskog porijekla, čista i poštena, čestita i pokorna Allahova, dž.š., robinja. Allah, dž.š., ju je posebno čuvao i odlikovao nad svim ženama dunjaluka...

Ono u čemu se razlikujemo sa crkvenim svećenicima po pitanju fsaa, a.s., jeste da mi vjerujemo da je on poslanik - i prije njega su dolazili i odlazili poslanici,[4] i ne smatramo ga bogom, niti sinom božijim, niti da on sjedi pored 'svoga oca' na nebesima. (Razilaženja sa crkvom nisu predmet ove knjige i o njima nećemo opširno govoriti.)

Mi vjerujemo daje ispravno kršćanstvo (nasranijje sahiha)[5] ono s kojim je [sa, a.s., došao upravo ono u što mi vjerujemo.

2 Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Alu lmran,42.

3 Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Alu Imran, 45.-46.

4 Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Ma'ida, 75.

5 Islam sljedbenike Isaa, a.s., naziva nesara - pomagači, ali ćemo mi koristiti termin kršćani i kršćanstvo jer je na našem podneblju ovaj termin prihvaće i mnoge kršćanske sekte su bile našeg stava, ali su takvi bili izloženi ratovima do uništenja.

Smatramo da je ogromna većina svećenstva koji su učestvovali na Koncilu u Niceju vjerovala u jednoću njihova Gospodara. Na čelu te skupine bio je egipatski svećenik Erijus.

Od 2048 učesnika na tom skupu odluku o vjerovanju u trojstvo potpisalo je samo 318 učesnika, koji su odabrali mišljenje idolopokloničkog vladara Konstantina bojeći se njegove kazne i prijetnji. On je na kraju ubio Erijusa, a ostale kršćanske svećenike, zagovornike Allahove, dž.š., jednoće, je protjerao.

Kako navodi doktor Ahmed Šibli to se desilo 325. godine kada je donesena prva odluka protiv jednoboštva (monote-izma) i počelo se zagovaranje o božanstvu Isaa, a.s.[5]

Smatramo da bi se objektivnim istraživanjem i izučavanjem ove tematike došlo do onoga u što mi vjerujemo. Do takvog su stajališta došli mnogi umjereni kršćanski učenjaci i historičari: jedan je jedan, a trojica su trojica. I trojica istovremeno ne mogu biti jedan, osim da zajedno predstavljaju jednu cjelinu, ali bi u tom slučaju svaki dio imao manjkavost koja bi ga spriječila da zasebno bude jedan.

Svaka rasprava oko ovog tako jednostavnog pitanja je samo isprazno teoretisanje o kojem Uzvišeni Allah, dž.š., kaže:

Nevjernici su oni koji govore: "Allah je jedan od trojice!" A samo je jedan Bog! I ako se ne okane onoga što govore, nesnosna patnja će zaista stići svakog od onih koji kao nevjernik ostane.

Naš veliki učitelj šejh Muhammed Gazali je rekao: "Trojstvo i iskupljenje su ubačene stvari koje ne postoje u nebeskim vjerama. Isa, a.s., o tome ništa ne poznaje i prvi kršćani su bili

6 Dr. Ahmed Sibli: Mesihijje, 143/145, štampana u Egiptu.
jednobošci (monoteisti). Najvjerovatnije da ih je nevjernička klika od ljudi i džina pokušala zavesti, miješajući objavu koja je spuštena (sau, a.s., i tadašnja stara mnogobožačka praznovjerja koja su bila raširena kod starih Indijaca, Egipćana i drugih."

Između kršćana jednobožaca i onih koji su iskrivili njihovo vjerovanje sukob je trajao puna četiri stoljeća u kojem su, nažalost, pobijedili oni čija je vjera bila iskrivljena i tako je izbrisano jednoboštvo iz srca ljudi.

Rimski vladar je pomogao da dođe do ovakvog pogubnog rezultata i od tada je jedan postao trojica, svećenici u crkvi su počeli praštati grijehe, gubi se lična odgovornost, mijenjaju se Božiji zakoni i dolazi do mnogobrojnih iskrivljenja onoga sa čime je došao Isa, neka je na njega Allahov, dž.š., mir i spas.

Ovo što je rekao veliki islamski misionar Muhammed Gazali identično je onome do čega je došao kršćanski učenjak, doktor Šari Džunejbir, profesor kršćanske teologije, koji obavlja funkciju predsjednika Odsjeka historije religija na Pariškom univerzitetu. Taj čovjek je odrastao u kršćanskoj porodici, njegov otac je kršćanin kao i njegova majka. Odrastao je i odgajan u kršćanskom okruženju koje je predstavljalo konzervativni katolicizam u Francuskoj.

Odbranio je doktorat iz oblasti historije religija. Posebno je istraživao kršćanstvo i ta je oblast, akademskim jezikom rečeno, postala njegova specijalnost.

Doktor Šari Džunejbir je napredovao u svom znanju, ali i u svojoj karijeri. Počeo je predavati kao profesor historije religija, specijalizirajući kršćanstvo, zatim je postao profesor na najvećem univerzitetu u Francuskoj, Pariškom univerzitetu, da bi naposljetku postao predsjednik Odsjeka historije religija na istom univerzitetu.

Doktor Šari Džunejbir u svojoj knjizi El-Mesihijje, neš'etuha ve tetavvuruha (Kršćanstvo - nastanak i razvoj) kaže: "Neosporiva činjenica koju potvrđuju rezultati istraživača jeste da Isa, a.s., nikad nije tvrdio da je on očekivani Mesih, niti je zagovarao da je on Božiji sin. Jevreji su to smatrali samo velikom jezičkom greškom i metodom vjerskog zabluđivanja.

Isto tako nijedan tekst u Indžilu ne dozvoljava da nazivamo Isaa, a.s., Božijim sinom. Prvi su to počeli govoriti kršćani, koji su bili pod utjecajem grčke kulture. Taj termin je počeo koristiti svećenik Pavle, a prihvatio ga je i autor četvrtog Evanđelja, što im je omogućilo, vezujući se za termin, da utemelje duboka dogmatska značenja dovoljno jasna za njih dvojicu.

Da je Isa, a.s., htio da uzme bilo kakav nadimak, uzeo bi nadimak sin Davuda, a.s., koji je kod Jevreja poznat kao spasitelj Očekivanog, ali on to nije učinio.[7]

Ali kako je došlo do ovog velikog iskrivljenja u kršćanskom vjerovanju,

iskrivljenja koje se smatra najvećom historijskom greškom uopće u vjerovanju i ideologiji?

To se nije desilo na Koncilu u Niceju, 325. godine, prilikom kojeg je odlučeno da oslonac u vjerovanju crkve bude preuzet iz odabranih Indžila. Danas je poznato da je taj način vjerovanja postignut kao rezultat brojnih političkih i vojnih pritisaka vršenih na crkvene učenjake tog doba.

Ali, stvarno je iskrivljenje u kršćanskom vjerovanju počelo dva i po stoljeća ranije. Tvorac današnjeg iskrivljenog kršćanskog vjerovanja i onaj koji snosi historijsku i vjersku odgovornost za njegovo postojanje je Jevrej Šaul (Pavle).

Pavle stoji iza jedinog evanđelja, poznatog kao Ivanovo evanđelje, u kojem se konkretno navode tekstovi o božanstvu Isaovom. U tom evanđelju Ivan spominje navodno Isaove izreke poput: "Ja i Otac smo jedno. Onaj ko me vidi, vidio je Oca. Ja sam u Ocu, a Otac je u meni."

7 Šari Džunejbir: Kršćanstvo - nastanak i razvoj, Mektebetul-asrijjeh "Sajda", Bejrut, sv. 39.

Ivan je također jedini koji navodi da će Isa, a.s., poslati svetog duha, kako danas vjeruju kršćani, da pomogne crkvi i da ih upućuje poslije njega.

Ivan nije bio od havarijjuna (Isaovih učenika), nego je on, kao što se navodi u Britanskoj enciklopediji, drugi Ivan koji je živio u Efesusu. Iz samog Evanđelja se vidi da ga je pisao neki nepoznat fsaov, a.s., učenik, a pošto se sumnja u vjerodostojnost svih dokaza o autentičnosti ove verzije Evanđelja, to nas navodi na vjerovanje da je ovaj Indžil pisan negdje na istoku, možda u Efesusu, kao rezultat utjecaja škole ili kruga koji je zagovarao Ivanovo shvatanje i to na kraju prvog stoljeća.

Moriš Bikaj o autoru Ivanovog evanđelja kaže: "Ovo evanđelje nas navodi na vjerovanje da ga je napisalo više učenjaka iza kojih stoji Pavle!"[8]

U petom dijelu Francuskog zbornika znanosti navodi se da su sve knjige Indžila, koje su priznate od strane crkve, od Pavla ili od njegovih sljedbenika i da su imena evanđelja izmišljena jer su njihovi tvorci sasvim drugi ljudi.

Doktor Šari Džunejbir kaže da Mesih nije došao ni sa čim novim, niti sa novom vjerom, niti čak sa bilo kojom novom vrstom ibadeta. Došao je samo sa ličnim oslikavanjem osobe koja će se bojati Allaha, dž.š., u okviru jevrejske vjere, vjere za koju nikada nije rekao da je došao da je promijeni, bilo da mijenja neki propis iz nje ili neko ubjeđenje koje je bilo u okviru te vjere.

Njegova učenja su se zasnivala na postojanju božanske kraljevine u koju su vjerovali i pripadnici njegova naroda samo što je on tu božansku kraljevinu shvatao drugačije od njih.[9]

Pa tko je onda stvarni osnivač nove vjere koju danas poznajemo kao kršćanstvo?

8 Muhammed Sadi, Oko vjerodostojnosti Indžila, str. 21.

9 Šari Džunejbir, nav. djelo, str. 48.

Veliki historičar H. J. Wels nudi odgovor na ovaj upit i kaže: Svetac Pavle, osoba kojoj pripada najveća zasluga za širenje novog kršćanstva, nije nikada vidio Isaa, a.s., niti je slušao ono što je on govorio ljudima. Njegovo je stvarno ime Šaul. U početku je bio jedan od najvećih protivnika i progonitelja malog broja fsaovih, a.s., učenika, iznenada je prihvatio kršćanstvo i promijenio je svoje ime Šaul u Pavle.

Bio je obdaren velikom inteligencijom, dobro je poznavao vjerske pokrete koji su se pojavili u njegovome vremenu, odlikovao se velikim poznavanjem jevrejske vjere, i drugih vjera koje su bile raširene u njegovome vremenu kao i vjeru koja je bila tada zastupljena u Rimskoj kraljevini. Uspio je da u kršćanstvo ubaci mnoge ideje i shvatanja iz tih vjera. Nije davao veliku pažnju onome sa čime je došao Isa, a.s., a to je ideja o nebeskoj kraljevini, ali je zato podučavao ljude da Isus nije samo očekivani Mesih, niti da on predstavlja samo vođu Jevreja, nego da je on Božiji sin koji je spušten na zemlju da bi svojim žrtvovanjem i raspećem iskupio greške čovječanstva.

Pavle je poznavao starogrčku filozofiju koju je predstavljala aleksandrijska škola, uspio je da njene plodove ubaci u kršćanstvo pomoću kojih je ono prešlo iz jednoboštva u trojstvo. Sa tim se složila većina višebožaca koji su obožavali više bogova. Neki su se Pavlovi sljedbenici uspjeli uvući u crkvu i tako biti od onih koji su imali utjecaja na građenje kršćanske svijesti. Na taj je način došlo do spajanja stavova starogrčke filozofije i novog kršćanstva.[10]

Smatra se daje to jedna od najvećih grešaka u vjerovanju u nebeske poslanice.

I ranije je dolazilo do iskrivljenja nebeskih vjera, ali Allah, dž.š., je slao poslanike koji su objelodanjivali pravo vjerovanje

10 Mudžezdiraseti tarihi'l-alem, str. 177.-178.

odvajajući ga od krivog i tako su ukazivali ljudima na pravi put.

Ali, kada je riječ o problemu iskrivljavanja vjere kod kršćana, on je jako složen iz dva razloga:

Pavle je poznat kao veliki spletkaroš koji je uspio da uništi čistu vjeru kršćana koja je bila u skladu sa čovjekovom prirodnošću i odricanju od ovosvjetskih naslada i lijepom moralu. On je svojom novom vjerom napravio jedan aparat čiji je prvi i osnovni zadatak da širi i štiti Pavlova učenja i stavove koje se nalaze u njegovim poslanicama, posebno u Ivanovom evanđelju.

Crkva nije uložila ni najmanji trud da istraživanjem preispita ispravnost vjere koja se pripisuje Isau, a.s., niti da istraži kakva su to bila

učenja Isusova prije Pavlova dolaska. Oni koji su bili zagovornici jednoboštva, prave vjere, u prva tri stoljeća prije Koncila u Niceju bili su izloženi žestokim pritiscima. Nisu mogli da uspiju iako su bili pravedni u svojim izučavanjima.

Crkva koja se raširila diljem svijeta predstavljala je veliku pregradu između ljudi i ispravnog fsaovog, a.s., poziva. Zbog samog njenog ustrojstva bilo je izuzetno teško doći do ispravnog kršćanstva.

To je sve Pavle smislio stavljajući u crkvu takav sistem koji je vezan za pravila ponašanja koja je on postavio. Načinio je od crkve udruženje koje je ograničavalo zdravo i slobodno promišljanje, štiteći pravila koja je on, izmislio. Bila je udruženje koje se nije pokoravalo ni jednoj kritici, niti bilo kakvim drugim principima. Šari Džunejbir kaže: "Mesih nije osnivač crkve, niti je htio da ona postoji."[11]

Na kraju možemo ustvrditi da su ovo činjenice do kojih se dolazi istinskim istraživanjem i pobornici trojstva ih ne mogu oboriti ni sa čim, bez obzira sa čim oni došli opravdavajući ono na čemu su.

11 Sari Džunejbir, nav. djelo.

Usprkos činjenici da ima malo informacija o ispravnom Isaovom, a.s., pozivu, zna se da je to učenje bilo protiv slijepe pristrasnosti koja je bila zastupljena kod Jevreja i protiv njihovih parola koje su tu pristrasnost pretvarale u ekstremno slijeđenje.[12]

Doktor Džunejbir na drugom mjestu kaže: "A što se tiče toga da se pripiše Mesihu daje htio da bude utemeljitelj crkve i njen osnivač...

Da crkva bude njegova crkva...

Da crkva ima u sebi obrede koji se tiču same crkve u kojima se ispoljava Isusovo zadovoljstvo crkvom...

Da crkva namjerava osvojiti cijelu zemlju....

Takvo nešto se ne može u stvarnosti potvrditi, niti zato postoji bilo kakva historijska podloga.

Nećemo se suprotstaviti istini ukoliko kažemo da se sve to ne može smatrati ničim drugim do iskrivljavanjem Isusove ideje i on s tim sigurno nije zadovoljan.[13]

Doktor Džunejbir dalje kaže: "Ovo govore samo iskreni i nepristrasni istražitelji. Ni jedan biblijski tekst ne potvrđuje da je Isus rekao moja crkva, niti očeva crkva, osim na jednom mjestu u Matijinom evanđelju: 'Na ovom kamenu ću sagraditi moju crkvu'."[14]

Ova je poznata rečenica do kraja iskorištena u onome značenju koje ona ne podrazumijeva. Ne može se uopće osloniti na autentičnost ove rečenice osim ako ne kažemo daje Isusa znao uhvatiti nemar u kojem je on zaboravio svoje učenje i ono sa čim je došao kao i samog sebe.[15]

12 Sari Džunejbir, Isto, str. 130.

13 Isti izvor, str. 48.- 49.

[14] Evanđelje po Mateju, 16:18.
[15] Isti izvor, str. 131.

Ova Pavlova crkva (ne 'kršćanska') postala je božanska ustanova koja se iskorištava za materijalne i političke ciljeve u okviru višedržavnog djelovanja. Njen je cilj politička, ekonomska i medijska dominacija.

Postalo je izuzetno teško da ona sama sebe kritikuje ili da se sama promijeni, da prekriži Pavla kako bi se vratili Mesihu, upotrijebivši sve svoje mogućnosti da poništi odluke Nicejskog koncila i utjecaje koji su ostavili Pavle i njegovi sljedbenici na četiri Indžila danas prihvaćena kao autentična, a sve to zbog raznih pritisaka na svećenstvo koje je vršila Rimska imperija na čelu sa njenim vladarom Konstantinom.

Usprkos svemu tome danas vidimo da se znanstveni, idejni i kulturni napredak čovječanstva našao nasuprot ove ustanove čiji temelji nisu izgrađeni na ispravnoj objavi, niti na zdravoj logici.

Druga velika opasnost se krije u sljedećem stavu Pavlove crkve, a to je neprihvatanje zdravog razuma i kulturnog preobražaja koji se desio u Evropi. Da nesreća bude veća, to odbijanje razuma od strane Pavlove crkve prouzrokovalo je kod kritičara crkve ne samo odbijanje iste, nego i odbijanje vjere u potpunosti. Nisu prihvatili vjeru s kojom je došao Isa, a.s., potom Pavlovu vjeru, niti sve prijašnje vjere sa kojima su došli poslanici da bi na poslijetku odbili novu vjeru koja je došla da ispravi ono što je iskrivljeno njihovim rukama, a to je vjera islam.

Odbili su islam iz razloga što je crkva uložila velike napore da ta vjera dođe u iskrivljenoj slici do evropskog razuma što je rezultiralo da se evropski razum okrene ka materijalizmu, bezboštvu i sekularizmu, čime se on ograničio samo na vjeru Pavlovih višebožačkih crkava i ne dozvoljava joj bilo kakvo prisustvo u praktičnom životu, bilo da se radi o njegovom ekonomskom, političkom, društvenom ili kulturnom aspektu. Čudno je da crkva, koja je u srednjem vijeku učestvovala u vlasti sa vladarima, pristane na takvo nešto, popuštajući pred ovakvim rezultatima i pristajući na saradnju sa novim oblicima vladavine, postavši ona pomoću koje se vrši koloniziranje i saveznik sekularista i pokvarenih, nemoralnih vladara koji nemaju nikakve veze sa njihovim Gospodarem, koje ne zanima ništa od vjere, samo mogućnost da je iskoriste kao sredstvo pomoću kojeg će ostvariti svoje nehumane i neljudske ciljeve, uperene protiv drugih naroda, a naročito protiv muslimana.

Na taj način drugi put crkva uspijeva da dođe do izražaja, da izmijeni činjenice, odričući se principa i žrtvujući ispravno kršćanstvo i vjeru istine, a to sve zarad vlastitog opstanka i ostvarivanja ovosvjetske dobiti!!

Onako kako je crkva ušla u savezništvo sa Konstantinom i ostalim vladarima koji su došli poslije njega u vremenu od četvrtog do

sedamnaestog stoljeća tako je uspjela da uđe u savez sa svojim protivnicima, glasonošama nove evropske civilizacije, koji su je iskoristili radi svojih interesa. I tako se po drugi put desilo da se pređe preko onog sa čim je došao Pavle i odluka Koncila u Niceju, što je spriječilo kršćane da slijede ono sa čime je došao Isa, a.s., i slijeđenje onoga što se nalazi u izgubljenom Indžilu.

Ono što je još više otežalo stvar jeste ogroman tehnološki evropski napredak, što je crkva iskoristila koristeći neznanje ljudi o klanjima i ubistvima učenjaka u srednjem vijeku, kao da ona ima direktnu vezu sa tim napretkom. A taj razumski i materijalni napredak nema nikakve veze sa crkvom.

Zaista je put spasa i upute čovječanstva ka pravoj vjeri težak i dug. Ali ovakva istraživanja učenjaka Evrope nagovještavaju dobro.

Mi muslimani ne razumijemo ovakav konzervatizam kod crkvenog svećenstva i ne želimo da izgradimo kod sebe ubjeđenje da su samo ogromne ovosvjetske koristi razlog da danas milioni kršćanskih misionara djeluju da bi ljude skrenuli od istine uništavajući na taj način budućnost čovječanstva.

Slijedeći razmišljanja Muhameda Gazalija iz ovog prelijepog istraživačkog rada, mi se nadamo da će kršćanski učenjaci pristupiti iskrenom izučavanju islama i da će temeljito s objektivnošću pristupiti izučavanju Pavlovog kršćanstva.

Kao što je ljudski razum uspio u stoljećima tame da razotkrije mnoge zablude koje su uzimane kao znanstvene činjenice u doba Sokrata, Aristotela i Platona, također se nadamo da će biti u stanju da razotkrije Pavlove podvale i odbiti njegovu teoriju trojstva i njegovu crkvu, te da će se vratiti čistom Isaovom, a.s., pozivu.

Kršćanstvu koje je jedinstveno bez iskrivljenog vjerovanja u Isaa, a.s., i u Džibrila, a.s. Kršćanstvu u kojem nema križa niti žrtvovanja. Kršćanstvu koje će ispravno vjerovati u poslanike odbijajući optužbe bilo kojeg od njih za krađu, činjenje bluda, ubistvo ili bilo koju drugu manjkavost. Kršćanstvu koje ne prelazi značenje ispravnih tekstova i koje ne odbija razum. Kršćanstvu u kojem se rob obraća direktno Bogu bez posrednika, bez traženja oprosta od svećenika i ispovijedanja njima. Kršćanstvu koje ne gleda u Muhammedu, niti u Kur'anu Isusovog neprijatelja broj jedan, zato što u Kur'anu kojeg je Allah, dž.š., objavio preko Muhammeda cijelom čovječanstvu, i izrekama Muhammedovim nema ništa drugog osim puno ljubavi i poštivanja Isaa, neka je na njega Allahov, dž.š., mir i spas. A ono što se nalazi u Kur'anu i u hadisima poslanika Muhammeda, s.a.v.s., samo je istina objavljena od Allaha, dž.š., koju ne odbacuje razum.

Ovom prilikom mi pozivamo sve iskrene istražitelje da istražuju šta je stvarna istina i suština u ovome vremenu razumskog napretka, da to

rade u skladu sa razumom i na temeljima na kojima su se složile sve nebeske objave.

Muhammed Gazali ovim racionalnim dijalogom poziva vojske kršćanskih misionara koje rade na pokrštavanju da obavljaju svoj stvarni zadatak ukoliko zaista vjeruju u Allaha,
dž.š., i vjeru istine na polju evropske civilizacije, koja je na prvom mjestu sekularistička i materijalistička. Muslimanima nije potrebna usluga pokrštavanja zato što su oni prvi koji istinski vjeruju u Allaha, dž.š., i u Isaa, a.s., neka je na njega Allahov, dž.š., mir i spas.

Zbog čega ovaj okrutni rat? Zašto se ulazi u savezništvo protiv muslimana sa Jevrejima i idolopoklonicima?

Ja se ovom prilikom pridružujem pozivu Muhammeda Gazalija kojim poziva kršćanske misionare i cijelo čovječanstvo da stanu protiv ustanova neistine koje negiraju zdrav razum, čiji je cilj ponižavanje naroda i suprotstavljanje istini, bile one kršćanske ili jevrejske.

Mi ne gubimo nadu u Allaha, dž.š., i na Njega se potpuno oslanjamo i na ono što nam je obećao, kaže Uzvišeni:
On je poslao Poslanika Svoga s uputstvom i pravom vjerom da bi je uzdigao iznad svih vjera, makar ne bilo po volji mnogobošcima.1[6]

Istinu je rekao Uzvišeni Allah, dž.š.!
Dr. Abdu'l-Halim Uvejs

Uvod

Ispred mene se nalazi knjiga štampana sitnim slovima na devet stotina stranica i da je ona štampana uobičajenom veličinom slova njen sadržaj bi stao u knjigu koja bi imala tri toma. Ona sadrži zapise, istraživanja, govore, prijedloge, mišljenja i rezultate sa kongresa kršćanskih misionara održanog u Americi.

Cilj ovog kongresa bila je rasprava o jednoj stvari, a to je iznalaženje puta ka pokrštavanju muslimana i uništenju njihove vjere. Radi ostvarenja tog cilja obezbjeđena je milijarda dolara što predstavlja tek početak u ostvarivanju tog cilja.

Uistinu, osjetio sam žaljenje zbog toga pitajući se šta toliki svećenici žele postići spomenutim kongresom? Mi muslimani Allaha, dž.š., veličamo onako kako Njemu dolikuje! Provodimo dane i noći veličajući Ga, u različitim dijelovima dana glas mujezina oglašava početak vremena za obavljanje molitve riječima "Allah je najveći, Allah je najveći", zatim odlazimo u mesdžid odazivajući setom pozivu za namaz, padajući Allahu, dž.š., ničice na zemlju, Njemu se pokoravajući!

Zapitao sam se uz osmijeh: "Da li smo mi uistinu nevjernici?"

Nema sumnje da se mi zbog našeg nemara ne odnosimo prema Allahu, dž.š., kako treba, niti činimo dobra djela kao što su to činili oni koji su bili prije nas i zaostali smo tako da danas širom svijeta

doživljavamo udarce od mnogih svjetskih vukova i lisica koji pohlepno žude za našim zemljama i da nas ponižavaju idolopoklonici i bezvjernici!!

Pročitao sam zabilješke sa tog zasjedanja u toj knjizi, pune mržnje i spletki prema nama, vidio sam da oni dobro poznaju način našeg vjerovanja i da žele da pored obožavanja Allaha, dž.š., obožavamo još dva boga, a to su "Isus i sveti duh!" Ta knjiga nas opisuje kao neprijatelje Isaa, a.s., sina Merjemina.

Da li je ispravna tvrdnja da smo mi fsaovi, a.s., neprijatelji, mi ga poštujemo i uvažavamo, ne optužujemo njegovu majku za blud i kažemo da je odlikovana nad svim ženama na ovome svijetu, pa zbog čega nas kore? Šta to oni nama zamjeraju?

Vi, učesnici kongresa, sklopili ste savez sa Jevrejima i pružili ste im ruku prijateljstva i potpomaganja. Vaša je mržnja i prezir prema islamu i njegovom Poslaniku, s.a.v.s., velika!

Sjetio sam se riječi Bernarda Šoa koji kaže: "Svećenstvo srednjeg vijeka, iz neznanja ili zbog pristrasnosti, islam je prikazivalo u najgorem liku. Oni su u biti imali jedan osjećaj, a to je mržnja spram Muhammeda, s.a.v.s., i njegove vjere, govoreći: Muhammed je neprijatelj Isusov.

Ja sam izučavao Muhammedov životopis. Zaista je to divan čovjek, Mislim da je daleko od toga da on bude Isusov neprijatelj. Smatram da bi se Muhammed trebao zvati spasiocem čovječanstva!!"

Ovo je riječ istine, kojoj je bio upućen čovjek koji nije imao neko posebno znanje o vjerama dok su otišli daleko od istine pristrasni crkveni vjerski učenjaci!!

Razmišljao sam o savremenoj civilizaciji koja svojim zadivljujućim naučnim dostignućima predvodi cijeli svijet.

Oni koji su gradili današnju civilizaciju su ljudi poput Bernarda Šoa, dok su vjerski crkveni službenici, učesnici kongresa kršćanskih misionara u Americi, braća i sinovi onih koji su ubijali učenjake, sputavali civilizacijski napredak, ograničavali razmišljanje i slobodu. Evropa nije mogla da napreduje sve
dok se nije oslobodila crkvenog utjecaja na vlast u ekonomiji, politici, znanju, društvu i svakom drugom životnom polju.

Svećenstvo se danas krije iza današnje civilizacije, a oni su bili ti koji su ubijali njene začetnike, oni su bili ti koji su nosili zastavu mržnje protiv islama i njegovih sljedbenika, ulazili su u saveze sa silama zla i stavili se u službu kolonizatora koji su bili nosioci rasizma i nereda.

Danas to isto svećenstvo budi među ljudima prijašnju slijepu pristrasnost i kada god počne rat, oni su ti koji iznova počinju napade na islam.

Šta želite od onih koji obožavaju samo jednog istinskog Boga? Želite im preporučiti da pored Njega obožavaju, po vama, njegovog sina, zatim, po vama, još i trećeg boga tj. svetog duha.

Nama je poznat početak vjerovanja u trojstvo i mi to vjerovanje u potpunosti odbacujemo!

Allah, dž.š., je jedini Stvoritelj, koji opskrbu daje, On je taj koji oživljava i koji umrtvljuje, koji je odredio sve i niko Ga u tome nije pomagao, On je stvoritelj nebesa i zemlje jer On ne treba pomagača i svako stvorenje je potrebno Njegove pomoći!! Kaže Uzvišeni:

Oni govore:"Allah je sebi uzeo dijete!" Hvaljen neka je On! On ni o kom ovisan nije! Sve što je na nebesima i na Zemlji Njegovo je! Vi za to nikakva dokaza nemate. Zašto o Allahu govorite ono što ne znate!
Reci: "Oni koji o Allahu laži iznose neće postići ono što žele.
Uživat će kratko na ovom svijetu, a zatim će se nama vratiti i Mi ćemo im dati da iskuse nesnosnu patnju zato što nisu vjerovali."[17]

Zapitao sam se kakvu funkciju imaju druga dva boga pored Allaha, dž.š.?

Kakva je moja veza sa trojicom bogova? Da li je otac stvorio mozak, sin grudni koš, a sveti duh stvorio stomak, ruke i noge? Odgovaram da je život i ono što nas okružuje uistinu mogao stvoriti samo Onaj pored Kojeg drugog boga nema.

I ja tom Jedinom Bogu ničice padam, samo Njemu zahvaljujem i živim na ovome svijetu da bih se sa Njim sreo, da bi me Svojom Milošću nagradio zbog istinske spoznaje koju imam
o Njemu.

Nema ništa lično između mene i lažnih božanstava. Da uistinu postoji neki drugi bog sem Allaha, dž.š., obožavao bih ga. Kaže Uzvišeni:
Reci: "Kad bi Milostivi imao sina, ja bih mu se prvi klanjao!"[18]

Ne postoji drugi Stvoritelj mimo Allaha, dž.š., sve što je osim njega On je stvorio, kaže Uzvišeni:

Allah nije uzeo Sebi sina, i s njim nema drugog boga! Inače svaki bi bog s onim što je stvorio - radio što bi htio, i jedan drugog bi pobjeđivao.

- Hvaljen neka je Allah koji je daleko od onoga što oni iznose; koji zna i vidljivi i nevidljivi svijet, i On je vrlo visoko iznad onih koje Njemu ravnim smatraju![19]

Ali ovi svećenici, neznalice i varalice, mrze Muhammeda, s.a.v.s., zato što su slijepi i što ne žele istinu, mrze njegove sljedbenike zato što su u savezu sa šejtanima ljudi i džina.

Znam da se ljudi oduvijek razilaze, takvi su stvoreni, da bi bilo kako kaže Uzvišeni:

Meni - moja, a vama - vaša djela; vi nećete odgovarati za ono što ja radim, a ja neću odgovarati za ono što vi radite.[20]

Šta je razlog vašeg okupljanja na kojem prisustvuje desetine i stotine vaših predstavnika, da li to planirate moje uništenje i spremate se za mene?

Taj kongres ima prljave ciljeve i metode i pravo svih muslimana, na

zapadu i na istoku, je da upozore jedni druge i da se suprotstave vašim planovima.

S tim ciljem pišem ovu knjigu da otežam lopovima krivih ubjeđenja, koji zajedno sa kolonizatorima nastupaju uzimajući bespravno imetke i časti ljudi, napravivši jedinstven front u borbi protiv islama i muslimana.

Evropa i Amerika uprkos svojim znanstvenim dostignućima nisu popravile svoj odnos prema Allahu, dž.š., ne razmišljaju o životu na onom svijetu, ne poštuju Džennet, ni Džehennem. Oni su robovi ovog prolaznog svijeta, uživaju u njegovim prolaznim blagodatima. Zašto ti krstaši ne povedu računa o crnini koja je obuhvatila društva u kojima oni žive i ne poprave stanje u njima? Zašto sami sebe ne poprave prije nego što počnu popravljati, tj. zavoditi nas?

U današnje vrijeme osjeća se njihova mržnja prema objavi, koja je došla od Allaha, dž.š. Današnje svećenstvo u Evropi i Americi zaokupljeno je samo jednom stvari, to je rat protiv Muhammeda, s.a.v.s., i njegovih sljedbenika, rat protiv jednoboštva da bi se pomoglo vjerovanje u trojstvo.

Danas ih vidimo kako, žudeći za ostvarenjem tog cilja, imaju tolerantan odnos prema Jevrejima, ili bilo kojoj drugoj skupini, jer za njih je najvažnije uništiti islam!!

I ovaj zadnji kongres daje novi podsticaj za nove i jače napade na islam, koristeći djelotvornije metode u ostvarivanju tog cilja.

Već je došlo do brojnih sukoba na mnogim mjestima, vijesti o tome dolaze sa raznih strana, čak i iz mjesta koja su kolijevka islama, osjeća se gorčina i teškoća tih napada.

Koga da korim za ove napade, kome da kažem "Teško tebi!" zbog toga?

Ne želim koriti nikog drugog, osim mojih sunarodnjaka koji svojim nemarom i skretanjem od vjere stoje iza ovih poraza i udaraca koje osjećamo na svakom mjestu.

Odgoj je treće primarno obilježje islamske poslanice, prije odgoja je slijeđenje puta zacrtanog tom poslanicom, pojašnjenje njenog cilja i izučavanje mudrosti koja se nalazi u Allahovoj, dž.š., Knjizi. Dokaz za to je izabrani ajet iz Allahove, dž.š., Knjige, kaže Uzvišeni:

Allah je vjernike milošću Svojom obasuo, kad im je jednog između njih kao Poslanika poslao, da im riječi Njegove kazuje, da ih očisti i da ih Knjizi i mudrosti nauči jer su prije bili u očitoj zabludi.[21]

Na drugom mjestu smo pojasnili da čišćenje znači odgoj, a istina je da se ummet neće uzdignuti bez lijepog odgoja i morala i dok ne bude imao određene principe i temelje koje će slijediti, dok se ne bude okrenuo od slijeđenja lošeg i loših osobina i dok ne bude prepoznatljiv po iskrenosti, povjerenju, izvršavanju obećanog i časti.

Veliki narodi se prepoznaju po visokom stepenu morala većine

njegovih pripadnika, može se desiti da država tog naroda bude poražena, ali taj narod ostaje da živi i ubrzo se reformiše. Uvidom u ne tako davnu historiju možemo se uvjeriti da je to istina.

Njemačka i Japan su dvije države potpuno uništene u Drugom svjetskom ratu, ali pripadnici tog naroda organizovali su se brzo i izgradili te dvije države tako da su postale za vrlo kratak period jače i snažnije od mnogih drugih država.

Kroz našu historiju desilo se da je uništena Abasijska država, ubijen je halifa, ali za vrlo kratko vrijeme Tatari, koji su uništili Abasijsku državu, primaju islam i bivaju nosioci zastave islama.

To je zato što je svijest i stepen civilizacijskog razvoja tadašnjeg islamskog naroda bio veći od stepena osvajača, civilizacija ummeta je bila razvijenija i naprednija i taj ummet nije bio poražen porazom države u kojoj je živio, nastavio je sa uspjehom ići putem koji je zacrtan poslanicom.

To je, po mom mišljenju, mudrost o kojoj indirektno u kontekstu govori ajet objavljen u povodu poraza muslimana na Uhudu i njihovoj žalosti za žrtvama koje su imali u toj bici. Ajet kao da poručuje da predvodnici ummeta mogu pogriješiti i dovesti zemlju u konflikt i krizu, ali jezgro ummeta, oličeno u zdravim jedinkama, ostaje i sposobno je da reorganizuje ummet i krene naprijed.

Allah, dž.š., kaže:

I ne gubite hrabrost i ne žalostite se; vi ćete pobjediti ako budete pravi vjernici.[22]

Muslimani su poraženi u prošlom stoljeću. Posljedice tog poraza osjećaju se i dan danas, oni nisu bili u stanju da se reorganizuju do današnjeg vremena, kao što su to bili u stanju učiniti njihovi djedovi poslije poraza od Tatara. Mi imamo zacrtan, trajan put koji je u Kur'anu i u Sunnetu Poslanika, s.a.v.s., na nama je ako hoćemo da se vratimo i reorganizujemo
da naučimo ono čime nas uči Kur'an i Sunnet jer nema ummeta bez odgoja.

Utvrda naroda potrajati dugo neće, ako su, ranije, moral oni izgubili.

Ukoliko budemo imali pravu spoznaju i ukoliko budemo slijedili put koji nam je Allah, dž.š., naredio da ga slijedimo, moći ćemo krenuti naprijed i uz trud i strpljenje izgraditi civilizaciju koja će biti i jača i plemenitija od civilizacije koja danas vlada ovim svijetom.

Današnja civilizacija nema nikakve veze sa Musaom, a.s., niti sa Isaom, a.s., a svećenstvo koje je predvodi to čini radi ostvarivanja svojih ovosvjetskih interesa. Oni su od početka pa do današnjeg vremena nosioci mračnih ideja koje nemaju veze sa onim što je spušteno sa nebesa i takvi nemaju ni prema kome osjećaja.

Ponovo moram kritikovati moj narod koji je, zaokupljen borbom za

vlast, zapostavio odgoj, nemoćan da se odrekne slijeđenja loših običaja i izmišljenih ubjeđenja koji su rašireni unutar njega. Pokrštavanje u našim sredinama svakim danom uzima sve više maha, zbog niskosti morala kojim se odlikujemo. Ne kritikujem toliko nemoć vlasti da nas zaštiti od ovog belaja, nego kritikujem nas zbog lošeg odgoja i nedovoljno izgrađene svijesti kod današnjih muslimana. Ljubav prema imetku je učinila da je danas osnovni cilj u životu da sakupimo što više imetka, ali da li dio od tog imetka trošimo da bismo umanjili glad i žeđ muslimana koje kršćanske organizacije danas iskorištavaju u pokrštavanju muslimana? Allahova, dž.š., kazna je pravedna kada je uništio riznice bogatstva ratom u Arapskom zaljevu. Zašto kupujemo pšenicu od drugih, a sami imamo plodnu zemlju koju možemo sijati?

Mi smo sami sebe stavili u jako neugodnu poziciju koja nam otežava napredak i preporod koji su nam toliko potrebni.
Navikli smo sami sebe da naše ruke budu uvijek donje, prihvatili smo poniženje. To nam nije bilo potrebno, a siromaštvo je put u nevjerstvo.

Zatim, vladare treba podržati u njihovim poslovima i obavezama.

Ali treba znati da su i oni Allahovi, dž.š., robovi, stoga nas začuđuje tko izmisli robo-podaničke parole poput "Životom i krvlju branit ćemo te!!", a ti isti koji uzvikuju date parole su lažljivci i licemjeri!

Zemlja je Allahova, dž.š., i ona je zaista prostrana, te ne poznaje dvoličnjaštvo poput tog dvoličnjaštva!

Zašto se danas otežava ženidba kao nužno potrebna stvar u društvu za podizanje porodice i novih generacija na zdravim temeljima, kao i zaštita od nemorala? Zašto je za to potrebno izdvajanje mnogobrojnih sredstava i kome to donosi dobro?

Niskost morala današnjeg ummeta je glavni razlog zbog kojeg su se otvorila vrata za djelovanje neprijatelja koji mrze Muhammeda, s.a.v.s., i njegove sljedbenike želeći im uništenje.

Vidim danas one koji su prvaci u saradnji sa idolopoklonicima u njihovim privatnim i posebnim poslovima, pitam se zbog čega?

Ne želim da ovdje navodim statističke podatke, ali ono što želim reći jeste da danas kršćanski misionari naš poljuljani moral koriste da bi nas u potpunosti odvojili od naše vjere. A za podizanje stepena morala ne treba da neki poseban znak dođe od Allaha, dž.š., nego na nama je da se sami popravljamo kao što to čine obični normalni ljudi u svijetu. Svjestan sam smetnje koju čine vlasti u nekim državama, koje rade po kolonizatorskim planovima. Učinile su mnogo da se zanemari islam. Znam da su neke ličnosti dobile tu zadaću od strane vlasti uz odobravanje korištenja velikih materijalnih sredstava i svega onoga što im je potrebno za ostvarivanje zamišljenog plana. Neka rade! Mi ne očekujemo od šejtana da nam se smiluje i da bude pravedan.

Afrika je u potpunosti bila kolonija više od pola stoljeća, zatim su je

kolonizatori podijelili na više od pedeset zemalja u kojima su muslimani ostali podijeljeni i pomiješani sa idolopoklonicima i kršćanima jer se time željela ubiti duša islama koja postoji u svakom muslimanu. Sve sa ciljem da kršćanstvo postane vjera broj jedan na Crnom kontinentu iako je ono u stvarnosti na zadnjem mjestu u odnosu na broj stanovnika koji je tamo tada živio.

A čime su muslimani bili zaokupljeni u tom vremenu?

Oni su bili zaokupljeni onim čime se ne bi nijedan pametan čovjek zaokupio, zaokupili su se razilaženjem vezanom za fikhske propise (mezhebe), raspravama oko prvih generacija i onih koje su došle iza njih, svađama oko dunjalučkih bogatstava i previranjima za vlast.

I dok su oni bili u takvom stanju, kršćanski su misionari radili svoj posao pozivajući muslimane u njihovu vjeru.

Posjetio sam Maroko, dolinu Nila i zatekao sam muslimane opijene u svom neznanju. Mnogi, osim malog broja, ne znaju ništa o svojoj vjeri.

A danas se okupljaju kršćanski misionari u Americi s ciljem da naprave konačan plan kojim bi se uništio u potpunosti ovaj ummet u cijelom svijetu, kao da je ovaj naš ummet ostao njima u nasljeđe pa rade s njim ono što oni hoće.

Kažem vama pametnjakovićima, kršćanskim misionarima: "Vi možete da služite vašoj vjeri u mjestima odakle dolazite, vaše zemlje su mjesto vašeg angažmana jer se u njima čine raznovrsni zločini: kalja se čast, otima imetak. Zaštitite vašu omladinu od droge, side, bezvjerstva i poroka koji ih uništavaju..čime oni odgovaraju?

"Ne, mi želimo uništiti islam, zato pravimo planove i za ostvarenje istih puno ćemo uložiti."

A ja kažem: "Moramo se spremiti za odbranu!! A Allah, dž.š., je na pomoći."

Išli su i na Azherski fakultet, pokušavajući da smutnju naprave, čak je u moju kuću došao onaj ko želi moje uništenje.

Stvar je ozbiljna. Njoj se treba ozbiljno pristupiti. Ova knjiga predstavlja malo uloženog truda u odnosu na ono što se treba činiti, a Allah, dž.š., će ovu vjeru sačuvati u budućnosti onako kako ju je čuvao i do sada!!

NE VOLIM RASPRAVLJATI, ALI MI JE NAMETNUTO

Došla mi je osoba lijepa izgleda, u početku sam mislio da je jedan od učenika koji traže znanje. Međutim, nakon njegovog predstavljanja shvatio sam da se radi o kršćaninu koji je pripadnik engleske evanđelske crkve. Rekao mi je: "Želio bih ti postaviti nekoliko pitanja!"

Rekao sam mu da mrzim vjerske rasprave, zato što oni koji raspravljaju često pretjeruju i rasprava prijeđe u pokušaje dominacije i

pobjede, a osobno nemam vremena za nešto poput toga!!

Rekao mije: "No, ja posjedujem istinu, branim je i pozivam njoj."

Odgovorio sam mu: "Niko danas neće reći daje u zabludi, svaki je čovjek smiren sa onim na čemu je i ne želi da to ubjeđenje koje ima kod sebe promijeni.

Ali ja prepuštam čovjeka njegovoj sudbini koja je jača od njega, ili onome što je naslijedio, jer možda će kasnije, samo po sebi, dokučiti istinu koja će ga navesti da promijeni svoje ubjeđenje za koje misli da je istina!!"

Rekao je: "Šta misliš pod tim?"

Rekao sam mu: "Zamisli da smo naslijedili vjeru kao što smo naslijedili jezike kojima govorimo i da zanemarujemo ono što ne možemo razumjeti u našim vjerama i da ne obraćamo pažnju na kritike koje su upućene na račun naše vjere i da ga u takvom stanju uhvate životni problemi tako da postane zaokupljen borbom za koru hljeba nemajući vremena da razmišlja o svojoj vjeri.

Ja opravdavam one koji su u ovakvom stanju i takvima kažem kao što kaže kur'anski ajet:

I sa sljedbenicima Knjige raspravljajte na najljepši način, - ne sa onima među njima koji su nepravedni, - i recite: "Mi vjerujemo u ono što se objavljuje nama i u ono što je objavljeno vama, a naš Bog i vaš Bog jeste - jedan i mi se Njemu pokoravamo."

Na ovo mi je uzvratio: "Kao da osjećaš strah da raspravljaš sa mnom?" Odgovorio sam mu sa podsmijehom: "Strah zbog onog što je kod mene, ili onog što je kod vas? Slušaj, mladiću, ja sam čovjek koji vjeruje u čovječiji razum zbog kojeg nas je Allah, dž.š., učinio zaduženima, ponekad posumnjam u postojanje razuma kod većine ljudi kada uđem sa njima u raspravu.

Ja sam naslijedio ovu vjeru - islam od svojih roditelja, ali, kada sam odrastao, puno sam razmišljao o mom naslijeđu i počeo sam razmišljati o svim vjerama i postojećim pravcima. Nalazio sam odgovor na sumnje koje su me obuzimale i nakon dugog razmišljanja shvatio sam da je Allah, dž.š., istina, da je On Jedan i da je On milostiv prema Svojim robovima toliko da ih nije ostavio bez upute u pustinji punoj grabljivaca, spremnih za napad na njih. Poslao je Svojim robovima poslanike da ih poduče svojstvima Njegovih iskrenih robova. Razumski sam gledao na ostale vjere koje su raširene među ljudima i nema vjere u kojoj se više veliča Allah, dž.š., onako kako to Njemu dolikuje, u kojoj se jasnije opisuje i u kojoj se Njemu pripisuju svojstva savršenstva, i nijedna vjera nije ostavila veći utisak na mene od islama. Ja živim u ogromnom svemiru, čija prostranstva učenjaci još nisu odredili. Taj svemir je sastavljen od sitnih atoma koje, kada ih čovjek

posmatra, učine da njegov razum stane. Nema sumnje da je Onaj koji je stvorio ovaj svemir veći od onoga što je stvorio i da je On - Sveznajući i Svemogući. Čitao sam mnoge Knjige koje govore o Allahu, dž.š., i nisam našao knjigu u kojoj se više opisuje Allah, dž.š., onako kako to Njemu dolikuje, u kojoj se obaraju sumnje ateista i bezbožnika, u kojoj se na savršeniji način oslikava svemir i znanosti. Nisam našao tačnije i iskrenije knjige od Kur'ana pa ga zato slijedim, a da sam našao nešto bolje od njega, sigurno bih to slijedio i na tome bi mi srce bilo smireno. Razum, moj prijatelju, je taj koji je sudac, ja vjerujem u njegovu važnost i zaista je moj razum taj koji je učinio da se ja pridržavam islama i da sam u islamu, ja nisam onaj koji slijepo slijedi vjeru svojih očeva. Moje ubjeđenje je da će Allah, dž.š., obračunavati ljude u skladu sa stepenom razvijenosti njihovih razuma, pa onaj koji bude razmišljao i ulagao trud tražeći istinu, on će je naći kao što kaže Allah, dž.š.

One koji se budu zbog Nas borili, Mi ćemo sigurno putevima koji Nama vode uputiti; a Allah je zaista na strani onih koji dobra djela čine![23]

Ali danas je nažalost raširena umna bolest kod ljudi, a to je idejna Ijenost, nerazmišljanje. Čovjeku se dogodi sumnja, ali je ne preispituje, i biva zadovoljan da ostane u takvom stanju. Dovoljno mu je da jede i pije. Allahovo, dž.š., je pravo da se rasrdi na one koji se ne trude da Ga spoznaju, kojima je samo cilj da sebi osiguraju život na ovom svijetu. Velika većina ljudi danas živi ovakvim načinom života, za njih je vjera nešto sporedno u životu. Gdje je njihov razum, zašto ne izvršavaju obaveze kojima su zaduženi?

Pogledaj, prijatelju moj, u sebe prije nego što počneš razgovarati sa mnom. Da li si ti od onih koji slijepo slijede ono što su naslijedili, ili si čovjek koji slobodno razmišlja, koji poštuje ljudski razum, jedan od najvećih Allahovih, dž.š., darova čovječanstvu?"

Reče: "Ja sam poput tebe, vjerujem u Allaha i u Isusa, neka je na njega slava."

Rekao sam: "Dobro i ja vjerujem u Isusa i u one koji su došli prije njega, kao i u onog koji je došao poslije njega. Ja sam musliman, moje vjerovanje obuhvata vjerovanje u Musaa, Isaa i Muhammeda. Ubjeđen sam da je Allah, dž.š., milostiv te da neće ostaviti Svoje robove bez upute. Zato im je slao one koji su ih pozivali ka pravom putu:

O poslanicima koji su radosne vijesti i opomene donosili, da ljudi poslije poslanika ne bi nikakva opravdanja pred Allahom, imali. - A Allah je silan i mudar.

Časni Kur'an nam naređuje da vjerujemo u sve poslanike, koji su dolazili u različitim historijskim epohama:

O vjernici, vjerujte u Allaha, i Poslanika Njegova, i u Knjigu koju On Svome Poslaniku objavljuje, i u Knjigu koju je objavio prije. A onaj ko ne

bude vjerovao u Allaha, i u meleke Njegove, i u knjige Njegove, i u Poslanike Njegove, i u onaj svijet, - daleko je zalutao.
Zao mi je, prijatelju, što vi ne razumijete veličinu islamske vjere, nego je smatrate lokalnom vjerom jednog naroda, bilo ih puno ili malo. Trebali biste znati da je islam vjera koja okuplja
sva Božija stvorenja i usmjerava ih na pokornost Njemu. Ona mu se klanjaju i veličaju Ga. To je vjera Musaa, a.s., i Isaa, a.s., za kojeg tvrdite da ga slijedite. Zar Isa, a.s., kada je vidio oholnike kako odbijaju vjerovanje i kako ga uvode u laž, nije rekao:
A kada se Isa uvjerio da oni neće da vjeruju, uzviknuo je: "Koji će biti pomagači moji na Allahovom putu?"- "Mi", - rekoše učenici - "mi ćemo biti pomagači Allahove vjere, mi u Allaha vjerujemo, a ti budi svjedok da smo mi poslušni Njemu."

Ova vjera kojoj pripadamo je vjera milosti i raduje nas da ljudi postaju svjesni te činjenice i da ispravljaju krivu sliku koju imaju o islamu."

Rekao je: "Samo malo, ali vašem vjerovanju nedostaje ključna i temeljna stvar. Vi vjerujete da je Isus samo čovjek, a ne vjerujete da je on Bog. Time vaše vjerovanje nema nikakvu težinu."

Rekao sam uz osmijeh: "Da li samo Isus ima božansku prirodu?

Zar i njegova braća po majci nemaju Božansku prirodu kao on?"

Rekao je: "Kako to misliš?"

Rekao sam: "Merjema je rodila Isaa, a.s., dok je bila zaručena sa Jusufom Nedžarom, koji u tom periodu nije imao odnos sa njom. Kada je prošao period porođajnog oporavka
- nifasa, oženio ju je i rodila mu je, kako se navodi u Matejevom evanđelju, još četiri sina: Jakuba, Jusiju, Sem'ana i Jehuzu. Zar oni nisu Božija braća po majci? Izgleda da oni nisu niti božanstva, niti poslanici."

Primijetio sam na njemu skrivenu srdžbu! Rekao je: "Oni su mu samo braća po tijelu i to nema nikakve veze sa Gospodarom Isusom, neka mu je slava!"

Odgovorio sam mu: "Ovo je tačka našeg razilaženja. Ne prisiljavam te da prihvatiš moj stav, ali ne prisiljavaj ni ti mene na ono što je kod tebe. fsa, a.s., je časno ljudsko biće, veliki poslanik. Njegovo rođenje se desilo suprotno uobičajenim zakonima rađanja koje poznajemo. Allah, dž.š., je odredio da tako bude. Prije njega Adem, a.s., je rođen bez oba roditelja, Hava je rođena bez majke, fsa, a.s., je rođen bez oca. U Isaovo vrijeme se desilo još jedno rođenje koje je bilo suprotno zakonima rađanja, a to je rođenje Jahja, alejhis-selama, kojeg je rodila žena nerotkinja, otac mu je, u vrijeme poroda, bio u dubokoj starosti.

Onaj koji nas je stvorio kada želi da se nešto desi, On samo kaže: "Budi!" i ono biva.

Ali da nas ubijediš da je Gospodar nebesa i zemlje, koji je potčinio zvijezde na nebesima i koji određuje šta će biti na istoku i na zapadu, bio

zarobljen devet mjeseci u utrobi žene koja ga je rodila, i rodila još druge osim njega, to u potpunosti odbijam i ne vjerujem u to.

Isa, moj prijatelju, je samo plemenito slabašno ljudsko stvorenje, kojeg poštujemo i volimo i dajemo mu mjesto koje zaslužuje kao što činimo i sa njegovom ostalom braćom, poslanicima, neka je na njih Allahova, dž.š., milost."

RAZUM JE OSNOV U VJERI

Moj sagovornik je rekao: "Ti zaista pretjeruješ u uzdizanju razuma tako visoko, a i sama veza između razuma i vjerovanja nije baš takva kao što tvrdiš. Čak i među vama, muslimanima, postoje oni koji ne pridaju toliku važnost razumu. Zar nisi čuo za stihove jednog od vaših pjesnika:
Luđaci su bez iznimka, od davnina to je tako, jer u mihrab, u toj sedždi, oni razum pobacaše.

Suština vjerovanja kod nas je iznad razuma. To je razlog našeg vjerovanja u sveto trojstvo i to razum ne može shvatiti."

Rekao sam mu: "Kod nas je razum osnov u vjerovanju. Ono što zdrav razum ne može prihvatiti, to ne može biti od vjere. Razumski dokazi u islamu imaju veliku težinu i oni se ne pobijaju ničim."[24]

Razum nas je doveo do spoznaje našeg Gospodara, pomoću njega smo shvatili suštinu objave. Na osnovu razvije nosti razuma bit će obračun na Sudnjem danu i onaj koji nema razuma taj nema ni vjere.

[24] Sve što je došlo vjerodostojnim predajama, nemoguće je ne uskladiti sa zdravim razumom. Imam ibn Tejmije je učinio pravu stvar nazivajući jednu od svojih knjiga: Pobijanje kontradiktornosti između razuma i objave.

Na ovome svijetu postoje ljudi koji su ludi za ženama, imetkom, položajem, ali sa njih ne spada obaveza pokornosti Bogu sve dok budu imali pamet kojom razlikuju dobro od lošega, istinu od laži, pa ako se desi da izgube pamet, tada više nisu obavezni i njima se ne zamjeri.

Želio bih također da ovdje uočimo razliku između dviju stvari:
Ono što razum ocijeni kao nemoguće zbog potvrđe- nosti njegove suprotnosti.[25]
Ono što razum ne može da dokuči njegovu bit iz razloga jer je ono iznad dosega razuma.

Još nešto, ljudi često mahinalno ili rutinski prihvate neke stvari, bilo to u vjerskim obredima ili drugim poslovima, i one prerastaju u običaj, a razum na njih nema nikakva pozitivna ili negativna uticaja.

Na tvom licu vidim da tražiš objašnjenje, objasnit ću ti!

Jedan plus jedan jednako je dva, pa ako se navede da je zbir ova dva broja manje ili više, onda taj navod u potpunosti odbacujemo i nema

nikakve važnosti jer je u suprotnosti s razumom.

Ako neki učenjak pokuša da spozna suštinu struje, čije se postojanje ne dovodi u sumnju, neće to biti u stanju. On radi sa strujom poznajući njene osobine, ali ne poznaje njenu suštinu. U kosmosu postoje zakoni koje prihvata ljudski razum, Iako ih ne može razumjeti, on ih ne može ni negirati.

Postoje načini ophođenja među ljudima kada se međusobno susreću, rastaju, razgovaraju, koje su oni sami izmislili, ili

[25] Nemoguće je dokazati postojanost više bogova, jer je nepobitno dokazano postojanje Jednog Boga.

su njima podučeni posredstvom objave i ljudi ih se pridržavaju, ali to nije domen razuma da ih prihvati ili odbije. To je poput pridržavanja hodanja lijevom ili desnom stranom ulice, rukovanja lijevom ili desnom rukom, ili davanja nekog znaka prilikom pozdravljanja.

Pa ako muslimani obavljaju svoje molitve, stojeći, čineći rukuu, ili padajući ničice, ta obilježja njihove molitve ne niječe razum, ali razum niječe i odbija ono što dokaže da je laž i neistina.

Mjesto razuma dolazi do izražaja u području vjerovanja, pa ko kaže da ništa može stvoriti nešto, ili da je ovaj svijet stvorio sam sebe, taj je lažljivac.

Dopusti mi, prijatelju, da ukažem na ono što sam došao svojim razumom kao i svi ljudi sa kojima živim. Nemoguće je da trojica u jednom momentu budu jedan, oni su sigurno trojica. Allah, dž.š., nije isto što su Njegovi poslanici, poslanici nisu isti kao narodi kojima su poslani.

Uzdizanje čovjeka na stepen božanstva je ogromna greška, a vi ste učinili Džibrila - časnog meleka - Bogom i nazvali ste ga svetim duhom, trećim bogom.

A Isaa, a.s., ste učinili drugim bogom, a uz to još sinom Božijim. A prvi Bog po vama je Allah, dž.š., o kojem ste iznijeli mnoge laži i poslije svega govorite: Trojica su u stvarnosti jedan!'

Takve riječi govore nam da to tvrde bezumnici!

Negirajući sve ono što ste pripisali Isau, a.s., i Džibrilu, a.s., u Kur'anu kaže Uzvišeni:

Nezamislivo je da čovjek kome Allah da Knjigu, znanje i vjerovjesništvo - poslije rekne ljudima:

"Klanjajte se meni, a ne Allahu!"-nego: "Budite Božiji jer vi Knjigu znate i nju proučavate!"

On vam neće narediti da meleke i vjerovjesnike bogovima smatrate.

Zar da vam naredi da budete nevjernici, nakon što ste postali muslimani.[26]

Trojstvom koje zagovarate negirate jednoću koju želite sačiniti od troga. Mi vjerujemo da je Allah, dž.š., jedan, a sve drugo je stvoreno i Njemu pokorno. Čast i ugled kod Njega se stiču srazmjerno pokornosti

Njemu, skladno nadi u Njegovu milost, strahu od Njegove kazne, zahvali i strpljenju na lošem i traženju oprostu za grijeh. Zašto da se kažnjava čovjek zbog prijestupa kojeg je učinio drugi čovjek, njegov komšija? Zašto da se kažnjava Isa, a.s., zbog grijeha kojeg je učinio Adem, a.s.? Zar da jedan učini grijeh i da se nad drugim vrši odmazda?

Vi kažete: "Allah je žrtvovao Svoga jedinog sina da bude razapet na drvetu napravljenom u obliku krsta da bi time iskupio čovječanstvo od grijeha kojeg je počinio Adem, a.s.!" Zašto da čovječanstvo naslijedi očev grijeh, na koji gaje šejtan nagovorio?

Ako je griješenje nasljedna bolest, u čemu je onda griješan bolesnik koji je zaražen virusom protiv svoje volje? On nije tražio da virus te bolesti uđe u njega da bi pao u neposlušnost svom Gospodaru.

Drugi puta se vraćamo pitanju: "Zašto je Isa, a.s., morao platiti cijenu grijeha sa kojim on nema nikakve veze?"

Razmisli, poštovani brate, kako na to Kur'an gleda, kaže Uzvišeni: Reci: "Zar da za Gospodara tražim nekog drugog osim Allaha, kad je On Gospodar svega?" Što god ko uradi, sebi uradi i svaki grješnik će samo svoje breme nositi. Na kraju Gospodaru svome ćete se vratiti, On će vas o onome u čemu ste se razilazili obavijestiti.[27]

Zar ne osjećaš u ovome slatkoću vjerovanja, iskrenosti i pravde? Zar ne osjećaš u ovome jačinu ubjeđenja, iskrenog obožavanja Allaha, dž.š., i pravednosti prema ljudima?

Sjećam se da me je jedne prilike posjetio svećenik anglikanske crkve u mom uredu u Ministarstvu za vakufe i islamska pitanja. Volio sam ga zbog njegovog lijepog morala. Došao je u moju kancelariju, sačekao da završim sa pisanjem jednog izvještaja. Olovka kojom sam pisao je presušila, htio sam da uzmem tuš, ali mi je ruka zadrhtala pa umalo da ga prospem, a on se prenuo. Rekoh kroz osmijeh: "Šta misliš da mi se tinta rasula po odjeći?"

Odgovorio je: "Bilo bi to jako neugodno!"

"Šta bih tada uradio?"

"Bez sumnje bi ga sa pažnjom dobro oprao!"

"A da li bi meni, u tom slučaju, koristilo kada bi ti oprao svoju odjeću makar i hiljadu puta?"

Pogledao me je tada zbunjeno, vidno uznemiren. Dodao sam na brzinu: "Tako isto mi negiramo vaše vjerovanje o prvom grijehu i žrtvovanje zbog prvog grijeha!! Ako ja pogriješim, ja to moram i ispraviti činjenjem dobrog djela, jer dobra djela brišu loša. Ako se uprljam grijehom, ja sam taj koji se mora čistiti od njega i na takav način sam pravedan prema sebi i tražim da moj Gospodar bude sa mnom zadovoljan.

Ako ostanem uprljan grijehom, neće mi koristiti ništa kada bi me od njega čistilo cijelo čovječanstvo. Ovome su pozivali svi poslanici, kaže

Uzvišeni:
Zar on nije obaviješten o onom što se nalazi u listovima Musaovim i Ibrahimovim koji je obaveze u potpunosti ispunjavao - da nijedan griješnik tuđe grijehe neće nositi i da je čovjekovo samo ono što sam uradi i da će se njegov trud sigurno iskazati i da će prema njemu u potpunosti nagrađen ili kažnjen biti.[28]"

Zaista nebeske vjere ne znaju za trojstvo, za žrtvovanje i prvi kršćani su bili jednobošci. Ono što je činjenica jeste da je skupina šejtana u ljudskom i džinskom obliku pokušala da ih skrene od pravog vjerovanja želeći spojiti ono sa čim je došao Isa, a.s., i vjerovanje koje su imali ljudi u to vrijeme poput budizma i idolopoklonstva u koje su vjerovali Indijci i stari Egipćani.

Izbio je žestoki obračun između jednobožaca i onih koji su iskrivili njihovu vjeru. Obračun koji je trajao četiri stoljeća i, nažalost, kao pobjednici iz tog obračuna izašli su oni koji su imali iskrivljeno vjerovanje i tako je iz srca ljudi istrgnuto vjerovanje u Allahovu, dž.š., jednoću. Kaže Uzvišeni:
A kršćani kažu: "Mesih je - Allahov sin." To su riječi njihove, iz usta njihovih, oponašaju riječi nevjernika prijašnjih, - ubio ih Allah! Kuda se odmeću?
Oni, pored Allaha, dž.š., bogovima smatraju svećenike svoje i monahe svoje, i Mesiha, sina Merjemina, a naređeno im je samo da se jednom Bogu klanjaju, - nema boga osim Njega. On je vrlo visoko iznad onih koje oni Njemu ravnim smatraju.[29]

[28] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, en-Nedžm, 36.-41.
[29] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, et-Tevba, 30.-31.

Moj sagovornik reče: "Ostavio sam te da budeš dug u svom govoru i mislim da si sve rekao što si imao reći u čemu si se udaljavao od stvarnosti. U našim se knjigama opisuju stvari i dešavanja sa većom preciznošću i u njima se sve stvari stavljaju na njihovo mjesto!"

Odgovorih mu: "Ja sam spreman saslušati ono što imaš reći, jer između mene i tebe nema prisile na nešto, niti mržnje."

PRAVILA PRIJE RASPRAVE

Ne bih se čudio prijatelju da u svojim izjavama i stavovima koristiš tekstove iz Svete knjige, jer i ja isto svoja mišljenja i svoje stavove gradim na osnovu onoga što je u Kur'anu. Da se naš razgovor ne bi razgranao i na druge oblasti, ja predlažem da postavimo određene principe kojih ćemo se pridržavati u ovome razgovoru. Poslije toga neka svaki od nas dvojice potraži odgovore u knjizi u koju vjeruje i neka govori na osnovu toga.

Upitao je: "Možeš li navesti principe kojih bismo se trebali pridržavati u raspravi?"

Rekao sam:
"Nećemo koristiti nijednu riječ kojom bi se omalovažavao Allah, dž.š., jer se obojica slažemo daje Allah, dž.š., taj koji svojim znanjem sve obuhvata i za Njega ništa nije nemoguće da čini na nebesima i na Zemlji. On Svojom milošću obuhvaća sve i On je taj kojem ne pripadaju svojstva i osobine manjkavosti koje imaju ljudi ili bilo ko od Njegovih stvorenja.
Obojica se slažemo da Allah, dž.š., bira Svoje iskrene i pokorne robove za poslanike i da varalice, lopove i ubice ne čini poslanicima. Ukoliko naiđemo na nešto u čemu se razilazimo u ovoj raspravi, vratit ćemo se principima oko kojih smo se složili i tako
ćemo možda moći otkriti zajednička pravila unutar nebeskih vjera."
Pogledao je u mene kolebajući se, kao da se boji da će pasti u zamku!!
Rekao sam mu: "Postoji li nešto u okviru ova tri prijedloga s čim se ne slažeš? Da li sumnjaš u savršenost našeg Gospodara, ili u čestitost Njegovih poslanika, ili te uznemirava to što postoje neke stvari u tvojoj Svetoj knjizi u koje vjerujem, zato što čitam i Svetu knjigu?"
Rekao je: "Kada počnemo razgovor, vidjet će se šta si pod tim principima mislio, ali načelno prihvatam ih u globalu."
Rekao sam: "U Knjizi stvaranja kaže se da je Jahve hodao po raju.
To je iznenadilo Adama pa se sakrio među drvećem, jer je vidio da je bez odjeće. Jahve ga je upitao: 'Jesi li jeo plod drveta koje ti je zabranjeno?' Adam je priznao da ga je žena nagovorila, pa je jeo, nakon čega su im se ukazala stidna mjesta!!"
Da li se ovakvim opisom dobija osjećaj daje Allah, dž.š., taj koji sve zna? Izgleda da On o tome ništa nije znao sve dok ga Adam nije obavijestio o tome!!
Što se tiče moje vjere, ona mene obavještava da od Allaha, dž.š., ništa nije skriveno na nebesima, ni na Zemlji i da On sve vidi. Reci mi: "Koji je od ova dva prikaza kojima se opisuje Allah prihvatljivija?"
Ista priča dalje kazuje da je Jahve, nakon što je saznao da je Adam jeo plod zabranjenog drveta, razmišljao o njegovoj budućnosti, jer je to drvo bilo drvo života. Strahovao je da Adam ne nastavi jesti plod tog drveta pa da ne postane vječan, onaj koji nikada neće nestati. Naredio je da Adam izađe iz raja da ne bi vremenom postao Njemu ravan i da Mu ne bi parirao u Njegovoj vječnosti!! Da li se može ovo prihvatiti? Zar se ovim ne želi reći da je Jahve strogo zabranio Adamu da jede plod zabranjenog drveta želeći time da on ostane neznalica? 2eli li se reći da se Bog pobojao konkurencije kada se Adamov apetit poveća? Ako Adam bude jeo plodove drveta života, time će postat vječan. Naredio je da se Adam protjera da se ne bi njegovim prisustvom ugrozila Božija vlast!? Zatim je naredio da se to drvo čuva od svakog pohlepnika koji bi htio da

jede njegove plodove!!

Takav zasmjehujući opis Boga na razini je dječijeg razmišljanja.

Čega se to Bog boji? Zar cijeli svemir nije stvoren Božijim htijenjem i cijeli kosmos opstoji samo zbog toga što to On hoće? Kada bi Bog samo jedan momenat ostavio ovaj svijet, on bi u potpunosti nestao kao da nikada nije ni bio!!

U našoj se Knjizi Allah, dž.š., opisuje na potpuno drugačiji način. Kur'an nam govori da ovakav opis ne dolazi samo u Kur'anu, nego su tako govorili i poslanici koji su dolazili prije Muhammeda (neka je na njega Allahov, dž.š., mir i spas).

Razmisli o dijalogu koji je bio između faraona i Musaa, a.s., i Haruna, a.s. Kaže Uzvišeni:

"Pa ko je gospodar vaš, o Musa?"- upita faraon. "Gospodar naš je onaj koji je svemu onom što je stvorio dao ono što mu je potrebno, zatim ga, kako da se time koristi, nadahnuo."

"A šta je sa narodima davnašnjim?" - upita on.

"O njima zna sve Gospodar moj, u Knjizi je, Gospodaru mome ništa nije skriveno i On ništa ne zaboravlja. On je za vas Zemlju posteljom učinio i po njoj vam prolaze utro, i On spušta s neba kišu!" - Samo Mi dajemo da uz njenu pomoč u parovima niče bilje raznovrsno. Jedite i napasajte stoku svoju! To su dokazi za one koji pameti imaju. Od zemlje vas stvaramo i u nju
vas varaćamo i iz nje ćemo vas po drugi put izvesti.[30]

Razlika u govoru između ove dvije knjige je kao razlika između govora maloumnika i nekog izuzetno nadarenog filozofa!!

Rekao je tada čovjek: "Ne dopuštam ti da toliko odugovlačiš u govoru. Sveta knjiga u početku govori i podučava nas da je Jahve taj koji je stvorio nebesa i Zemlju, kopno i more i mislim da nema mjesta tako teškim riječima!!"

Rekao sam: "Mi sada govorimo o razgovoru koji se desio u Džennetu između Allaha, dž.š., i Adema i razgovoru Allaha, dž.š., i Njegovih meleka. Slažem se sa tobom da sve svete knjige kažu da je Allah, dž.š., taj koji je stvorio nebesa i Zemlju, čak to i idolopoklonici potvrđuju i sa nama se u tome slažu, kaže Uzvišeni:

A ako ih upitaš ko je stvorio nebesa i Zemlju, oni će sigurno reći: "Stvorio ih je Allah! Da, Silni i Sveznajući."[31]

Usprkos tome što to potvrđuju, njihovo je vjerovanje kontradiktorno. Obožavaju druge bogove mimo Allaha, dž.š., a vi, usprkos vašem govoru da je Allah, dž.š., Onaj koji je stvorio nebesa i Zemlju, ne dajete Mu pravo koje On ima kod vas, i govorite o Njemu tako da narušavate Njegovu veličinu.

Zato tražim od tebe dozvolu da se u našem govoru vratimo na drugi princip oko kojeg smo se dogovorili. Želim spomenuti ono oko čega su

se naše dvije knjige složile kako bismo se malo udobrovoljili.

Kada je fsa, a.s., upitan: "Koja je prva potpuna oporuka?"

Odgovorio je: "Prva potpuna oporuka je: "Slušajte o sinovi Israilovi, Gospodar, naš Bog je samo jedan, voli svoga Gospodara iz sveg srca, iz sve duše, iz svakog tvog razmišljanja. Sve je ovo prva oporuka."

Druga je oporuka poput nje: "Voli svog bližnjeg kao što sebe voliš." Nema bolje oporuke od te dvije.

Kada je Isa, a.s., došao sa tim oporukama, pisar mu je rekao: "Dobro, učitelju!! Istinu si rekao, zaista je jedan Allah, dž.š., i nema drugog boga osim Njega." Ovo je ono što je pisao Marko u svom Indžilu. Kažemo: "Nećemo uzeti u obzir nerječitost u spomenutom tekstu, jer je značenje teksta ispravno. Najiskrenije su riječi: "Nema drugog Boga sem Allaha, dž.š., a poštivanje rodbinskih veza je jedno od najboljih djela." I naša Knjiga govori o tome, kaže Uzvišeni:

I Allahu se klanjajte i nikoga Njemu ravnim ne smatrajte! A roditeljima dobročinstvo činite, i rođacima i siročadi, i siromasima, i komšijama bližnjim, i komšijama daljnjim, i drugovima, i putnicima namjernicima, i onima koji su u vašem posjedu.[32]

Vjerovanje u jednoboštvo je korijen svega onoga čemu podučava islam, koji smatra višeboštvo u vjerovanju jednim od najvećih grijehova. To je oporuka svih poslanika, kaže Uzvišeni:

Prije tebe ni jednog poslanika nismo poslali, a da mu nismo objavili: "Nema Boga osim mene zato se Meni klanjajte."[33]

Što se tiče današnje civilizacije, vidimo da je u njoj naslađivanje ženama postala stvar koja ima hiljade puteva i nemoguće je tu civilizaciju opisati umjerenom u slijeđenju

[32] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, en-Nisa, 36.
[33] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Enbija', 25.

strasti. Ljudi koji žive u njoj čine grijehe koji će ih na kraju uništititi, takav je odnos u toj civilizaciji prema svemu što postoji na ovom dunjaluku. Da li je to ono čemu uči Sveta knjiga?

Način na koji Sveta knjiga to zabranjuje zaslužuje pažnju, fsa, a.s., neka je na njega Allahov, dž.š., spas i mir, rekao je: "Ako te tvoje desno oko podstiče na činjenje grijeha, izbij ga i odstrani ga od sebe, jer boljeti je da jedan diotvog tijela bude uništen, nego da cijelo tvoje tijelo gori u vatri. Ako te tvoja desna ruka podstiče da učiniš grijeh, odsijeci je i baci je od sebe, jer bolje je da bude uništen jedan od tvojih dijelova tijela, nego da cijelo tvoje tijelo bude bačeno u vatru." Tako kaže Matej u svom evanđelju. Mi se slažemo sa njim u stavu da je nužno obarati pogled od svega što je zabranjeno. Kritikujemo civilizovanu Evropu koja sebe naziva kršćanskom, a historija ne zna za civilizaciju u kojoj je više ukrašeno činjenje zla od ove civilizacije! To zlo ima tendenciju širenja i ono će biti uzrok njenog uništenja.

Vjerovanje u Jedinog Allaha, dž.š., kao što si mogao vidjeti, osnov je Isaovog, a.s., učenja. Podsticanje na činjenje dobrih djela je put uspjeha. Mi se ne razilazimo sa vama ni u jednoj od ovih dviju stvari. Odbijamo samo ono što je došlo poslije od kontradiktornih učenja. Zar ne vidiš da mi imamo i zajedničkih stvari?"

Rekao je čovjek: "I mi smo jednobošci, oporučujemo da se dobra djela čine. Svetim trojstvom se ne negira jednoboštvo, žrtvovanjem Isusovim zbog prvog grijeha ne negira se poziv ka činjenju dobrih djela!!"

Rekao sam: "Puno je primjera koje ću ti navesti zbog kojih morate da preispitate vaše jednoboštvo. Tekstovi u svetoj knjizi spominju Allaha, dž.š., onako kako to Njemu ne dolikuje. Ako su poslanici uzor čestitim ljudima, sveta knjiga spominje te poslanike na način zbog kojeg se tijela od muke lome."

NEMOGUĆE JE DA TO BUDE OBJAVA

Da li zdrav razum može prihvatiti da se Allah, dž.š., koji je sve stvorio prikaže u liku čovjeka određene visine i veličine? I da kao takav bude stvorenje, a ne Stvoritelj?

Tora na više mjesta spominje forme Božijeg utjelovljenja, i svaki naredni navod čudniji je od prethodnog. Već smo spomenuli jedan takav način opisivanja Boga prilikom spominjanja Adema, a.s., i njegove žene dok su jeli plodove zabranjenog drveta u raju. Nakon toga ukazala su im se stidna mjesta, pa su sjeli iščekujući ono što će ih zadesiti!!

Kaže Tora: "U to čuju korak Jahve, Boga koji je šetao vrtom za dnevnog povjetarca. I sakriju se - čovjek i njegova žena - pred Jahvom, Bogom, među stabla u vrtu. Jahve, Bog, zovne čovjeka: 'Gdje si?' reče mu. On odgovori: 'Čuo sam Tvoj korak po vrtu, pobojah se jer sam go, pa se sakrih.' Nato mu reče: 'Ko ti kaza da si go? Ti si, dakle, jeo sa stabla s kojega sam ti zabranio jesti?' Čovjek odgovori: 'Žena koju si stavio uza me - ona mi je dala sa stabla, pa sam jeo.' Jahve, Bog, reče ženi: 'Što si to učinila?' - 'Zmija me prevarila, pa sam jela', odgovori žena.

Nato Jahve, Bog, reče zmiji: 'Kad si to učinila, prokleta bila među svim životinjama i svom zvjeradi divljom! Po trbuhu svome puzat ćeš i zemlju jesti sveg života svog! Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina:

ona će ti glavu satirati, a ti ćeš joj vrebati petu.' A ženi reče: Trudnoći tvojoj muke ću umnožit, u mukama djecu ćeš rađati. Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti nad tobom.'"[34]

Dalje Tora, navodi, tvrdeći da Bog govori u množini, a ne u jednini: "Zatim reče Bog: 'Evo čovjek postade kao jedan od nas - znajući dobro i zlo!' Da ne bi sada pružio ruku, ubrao sa stabla života pa pojeo i živio navijeke, zato ga Jahve, Bog, istjera iz vrta edenskoga da obrađuje

zemlju iz koje je i uzet. Istjera, dakle, čovjeka i nastani ga istočno od vrta edenskog, pa postavi kerubine (meleke čuvare) i plameni mač koji se svjetlucao - da stražare nad stazom koja vodi ka stablu života."[35]

Od koga da čuva stablo života??

Drugo mjesto u kojem se Allah, dž.š., opisuje na način kako mu to ne dolikuje je kada je Ibrahim vidio Boga kako dolazi sa skupinom meleka. On je požurio da ih ugosti da bi time njegova kuća bila počašćena, da jedu kod njega hranu i malo predahnu.

Kaže Tora: "Jahve mu se ukaza kod hrasta Mamre dok je on sjedio na ulazu u šator za dnevne žege. Podigavši oči, opazi tri čovjeka gdje stoje nedaleko od njega. Čim ih spazi, potrča s ulaza šatora njima u susret. Pade ničice na zemlju, pa reče: 'Gospodine moj, ako sam stekao milost u tvojim očima, nemoj mimoići svoga sluge! Nek se donese malo vode: operite noge i pod stablom otpočinite. Donijet ću kruha da se okrijepite prije nego pođete dalje. Tak svome ste slugi navratili!'

Oni odgovore: 'Dobro, učini kako si rekao!'

Abraham se požuri u šator k Sari, pa joj reče: 'Brzo tri mjerice najboljeg brašna! Zamijesi i prevrtu ispeci!' Zatim Abraham otrča govedima, uhvati tele, mlado i debelo i dade ga momku da ga brže zgotovi. Poslije uzme masla, mlijeka i
zgotovljeno tele pa stavi pred njih, a sam stajaše pred njima, pod stablom dok su blagovali."

Zaista je takav opis Allaha, dž.š., čudan, jede, pije i čisti noge i ruke?

Allah, dž.š., i Njegovi meleki pozvani su na gozbu na kojoj su pečeno tele i čisti hljeb jeli.

Šta kaže Kur'an, moj prijatelju, o ovoj priči iz Tore? Kur'an o tome govori na potpuno drugačiji način. Oni koji su došli Ibrahimu su skupina meleka, koji mu donose dvije radosne vijesti. Velika radosna vijest je uništenje Lutova naroda koji je činio nered po zemlji, radeći razvratna djela, suprotstavljajući se čestitima i ponižavajući ih.
Čak su i Luta uznemiravali, sramoteći ga pred njegovim gostima.
Druga radosna vijest je da će njegova žena roditi iako je prije toga bila nerotkinja i da će tad, usprkos njenoj i Ibrahimovoj starosti, roditi dijete. Kur'an nam pripovijeda taj događaj onako kako se on u stvarnosti i desio, kaže Uzvišeni: I Ibrahimu smo izaslanike Naše poslali da mu donesu radosnu vijest. "Mir!"-rekoše. "Mir" - odgovori on i ubrzo im donese pečeno tele. A kad vidje da ga se ruke njihove ne dotiču, on osjeti da nisu gosti i obuze ga zebnja od njih. "Ti se ne boj!" - rekoše oni - "Mi smo Lutovu narodu poslani." A žena njegova stajaše tu, i Mi je obradovasmo ishakom, a poslije Ishaka Jakubom, i ona se osmijehnu. "Jadna ja!"-reče - "Zar da rodim ovako stara, a i ovaj moj muž je star. Ovo je zaista nešto neobično!"[36] To je zaista neobično, ali zakoni koje je postavio Allah, dž.š., za Svoja stvorenja ne važe za njihova Stvoritelja.

On, ako hoće, može ih primjenjivati, a, ako hoće, može ih zamijeniti drugima!

U ovome što smo citirali, koja je od ovih dviju priča, kaziva- na na način kako se to i desilo i koja je prihvatljivija? Zaista, onaj koji je pisao Toru, pisao je stvari koje su daleko od stvarnosti i istinitosti.

Treći događaj u kome se Bog opisuje na način na koji mu to ne dolikuje je hrvanje između Jakuba i Boga. Taje borba počela u noći i trajala je do zore. Izgleda da je bila iscrpljujuća tako da nijedan nije mogao pobijediti drugog. Bog je vidio da mu je jedini način da pobijedi udarac u kuk Jakubovih nogu. Zahvaljujući tome bio je pobjednik te borbe, ali Jakub ga je tako stegao da ga se Bog nije mogao osloboditi i rekao mu je: "Pusti me!!" Jakub mu je rekao: "Neću te pustiti dok me ne blagosloviš."

To natjecanje Tora nam prenosi u Knjizi postanka i kaže: "Jakov ostane sam. I neki se čovjek rva s njim dok nije zora svanula. Videći da ga ne može savladati, ugane mu bedro pri zglobu, tako da se Jakovu kuk iščašio dok su se rvali. Potom reče: 'Pusti me jer zora sviće!' Ali on odgovori: 'Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.' Nato ga onaj zapita: 'Kako ti je ime?' Odgovori: 'Jakov.' Onaj reče: 'Više se nećeš zvati Jakov, nego Izrael jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima, i nadvladao si.' Onda zapita Jakov: 'Reci mi svoje ime!' Odgovori Onaj: 'Za Moje ime ne smiješ pitati!' I tu ga blagoslovi.[37]

Pročitavši ovakve stvari, nisam shvatao kako može vjernik u njih vjerovati i smatrati ih neiskrivljenom objavom od Allaha, dž.š.?

Da li se Stvoritelju koji, kada hoće nešto da bude kaže: "Budi!"- i ono biva, može pripisati ovakvo nešto?

Uprkos takvim kazivanjima i pričama Novi zavjet sve to potvrđuje jer su kod kršćana takve priče dobra podloga za pripisivanje Allahu, dž.š., još čudnijih stvari, a to su: Božiji silazak sa Njegovog prijestolja i boravak u Merjeminoj utrobi,
zatim rođenje i kao dijete je govorio. Potom je postao poslanik koji savjetuje ljude, zatim je ubijen razapinjanjem na drveni krst da bi time iskupio čovječanstvo od učinjenog grijeha, kojeg je učinio Adem, a.s. Čovječanstvo je naslijedilo od njihova oca grijeh i ono je bilo odgovorno za posljedice tog grijeha.

Priče koje se nalaze u Starom zavjetu oskrnavljuju Allaho- vu, dž.š., veličinu i uzvišenost, njima se ne veliča Allah, dž.š., već se skrnavi Njegova svemoć i veličina.

Kolika je razlika između biblijskih kazivanja o nekim događajima i istim kazivanjima o kojima govori Kur'an koji u svakom kazivanju spominje i opisuje Allaha, dž.š., na način koji mu to dolikuje.

Čitajući suru el-Hašr primijetio sam da ona završava spominjanjem više od dvadeset Allahovih, dž.š., imena, opisujući Ga onako kako

Njemu dolikuje. Ona kao da time podsjeća ljude na ono što su zaboravili, ili ih podučava onim što oni ne znaju, a što su pripisali Allahu, dž.š., opisujući Ga na način kako Mu ne dolikuje, i ne dajući Mu time Njegova prava.

Pošto je prekorio Jevreje zbog njihovih djela i izreka Allah, dž.š., kaže:

On je Allah - nema drugog boga osim Njega,
On je poznavalac vidljivog i nevidljivog svijeta,
On je Milostiv, Samilosni! On je Allah - nema drugog boga osim Njega,
Vladar, Sveti, Onaj koji je bez nedostatka, Onaj koji svakog obezbjeđuje,
Onaj koji nad svim bdi, Silni, Uzvišeni, Gordi,
Hvaljen neka je Allah, On je vrlo visoko iznad onih koje smatraju Njemu ravnim![38]

U ovom se drugom citiranom ajetu spominje devet Allahovih, dž.š., imena, dok se u prvom Allah, dž.š., opisuje sa pet imena, kaže Uzvišeni:

On je Allah, Tvorac, Onaj koji iz ničega stvara,
Onaj koji svemu daje oblik, On ima najljepša imena. Njega hvale oni na nebesima i na Zemlji, on je Silni i Mudri.[39]

U ovom trećem ajetu spominje se sedam Allahovih, dž.š., imena i osobina. Sa svakim spomenutim Allahovim, dž.š., imenom i osobinom potvrđuje se Allahova, dž.š., savršenost i potpunost. Velika je razlika između onog što govori Kur'an o Allahu, dž.š., i onog što spominje Tora.

Nakon svega istaknutog spomenut ćemo vjerovanje u koje poziva islamska vjera. Allah, dž.š., kaže:

Reci: "On je Allah -Jedan. Allah je utočište svakom.
Nije rodio i rođen nije i niko Mu ravan nije."[40]

A onima koji Allahu, dž.š., pripisuju tijelo Kur'an odgovara:

Niko nije kao On! On sve čuje i sve vidi. U Njega su ključevi nebesa i Zemlje. ..[41]

I kaže o Njegovom svetom biću:

On je Stvoritelj nebesa i Zemlje! Otkud Njemu dijete kad nema žene,
On sve stvara, i samo On sve zna. To vam je Allah, dž.š., Gospodar vaš, nema drugog boga osim Njega, Stvoritelja svega; zato se Njemu klanjajte; On nad svim bdi!
Pogledi do Njega ne mogu doprijeti, a On do pogleda dopire; On je Milostiv i upućen u sve.[42]

[39]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Hašr, 24.
[40]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Ihlas, 1.-4.
41Prijevod značenja Kur'ana, Sura, eš-Šura, 11.-12.
[42]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-En'am, 101.-103.

POSLANICI I GRIJESI, NEDOSTOJNA KAZIVANJA

U jednoj od svojih knjiga sam kazao: "Poslanici su istinske vođe idejnog usmjerenja ljudi, i oni su uzori u moralu i ponašanju ljudi! Razum može pogriješiti, postojana noga se može pokliznuti, ali vjerovjesnici, božanskim darom, ne griješe i ne spotiču se. Nemoguće je da neki od njih niječe Allahovo, dž.š., postojanje ili da mu pripisuje nekoga ravnim kao stoje nemoguće da se desi daje jedan od njih nepotpuna osoba ili daje varalica."

Ove osobine se ne nalaze samo kod poslanika, nego se nalaze čak i kod mnogih mislilaca i učenjaka koji priznaju Allahovo, dž.š., postojanje i koji se odlikuju iskrenim obožavanjem svoga Gospodara i oni su prepoznatljivi po ljudskoj zrelosti. Kada bi meleki bili stanovnici Zemlje, Allah, dž.š., bi učinio najodabranije od njih Svojim izaslanicima.

Ali stanovnici Zemlje su ljudi i ne odgovara da ih predvodi melek ili neko drugo biće, već samo neko od njih, ko će imati iste potrebe kao i oni, ko će osjećati bol i razbolijevati se, umirati i žaliti, ko će snositi životne probleme i imati iste osjećaje koje imaju i svi ljudi. Činjenica da su poslanici zaštićeni od grijeha, a to ne znači da će biti pošteđeni iskušenja, jer je i to put koji traže veliko mjesto kod Allaha, dž.š. Čitao sam životopise poslanika, a posebno životopis njihovog predvodnika. Vidio sam da su se svi odlikovali neumornim trudom u pokušaju sticanja počasnog mjesta kod Allaha, dž.š., želeći Njegovo zadovoljstvo, ali su i oni bili iskušavani. Dok su bili u jeku najžešćih iskušenja, zahvaljivali su Allahu, dž.š., na onome što ih je zadesilo. Junus, a.s., nam to pokazuje svojim primjerom kada je bio zarobljen u utrobi ribe, molio je Allaha, dž.š.

Pa poslije u tminama zavapi: "Nema boga osim Tebe, hvaljen neka si! A ja sam se zaista prema Tebi ogriješio!" Odazvasmo se i tegobe ga spasismo; eto, tako mi spašavamo vjernike.[43]

Čitao sam i životopise poslanika iz Tore i vidio sam čudne vođe čiji su životi ispunjeni nedostacima i pogreškama od kojih zastaje ljudski dah. Poslije toga sam se pitao da li je dozvoljeno koriti neposlušno stado čiji je čoban loš?

Autor Tore životopisima poslanika ocrnjuje ličnosti poslanika. Spomenut ću neke od poslanika onako kako o njima govori Tora uspoređujući ih sa onim što o njima govori Kur'an.

Nuh se u Tori spominje kao čovjek pijanica, kome alkohol oduzima pamet, kojem se pod dejstvom alkohola otkrivaju stidna mjesta, što je smiješno. Dok se u Kur'anu Nuh spominje kao onaj koji podučava svoj narod kako da veličaju Allaha, dž.š., i koji im kao način da otvori njihove umove navodi dokaze Allahove, dž.š., moći koji se nalaze na nebesima: Zar ne vidite kako je Allah sedam nebesa, jedna iznad drugih, stvorio i na njima Mjesec svijetlim dao, a Sunce svjetiljkom učinio? Allah vas od

zemlje poput bilja stvara, zatim vas u nju vraća i iz nje će vas sigurno izvesti.[44]

Poslije navođenja ovih razumskih dokaza, on odbija klasne podjele koje su bile među njegovim narodom. On odbija prijedlog bogataša da otjera od sebe sirotinju koja je povjerovala u njega da bi oni mogli da pričaju s njim, uzvraćajući im: "I ja neću otjerati vjernike, oni će pred Gospodara svoga izići; ali, ja vidim da ste vi narod koji ne zna.

O narode moj! Ko bi me od Allaha, dž.š., odbranio kad bih ih ja otjerao? Zašto se ne urazumite?"

Kur'an opisuje ovoga časnog poslanika, koji pokušava stati u kraj krivim ubjeđenjima i vjerovanjima, koja su bila raširena među njegovim sunarodnjacima na način kako to dolikuje onome koji je od Allaha, dž.š., izabran da bude predvodnik svome narodu dok ga Tora opisuje kao notornog pijanicu. Tora kaže: "Noa, zemljoradnik, zasadio vinograd. Napio se vina i opio, pa se otkrio nasred šatora. Ham, praotac Kanaanaca, opazi oca gola, pa to kaza dvojici svoje braće vani.

Šem i Jafet uzmu ogrtač, obojica ga prebace sebi preko ramena pa njime, idući natraške, pokriju očevu golotinju. Lica im bijahu okrenuta na drugu stranu, tako ne vidješe oca gola. Kad se Noa otrijeznio od vina i saznao što mu je učinio najmlađi sin, reče: 'Nek je proklet Kanaanac, braći svojoj najniži sluga nek bude.'"[45]

Čini se da je autor ove priče želio poniziti potomke Kanaana, a to su Arapi nastanjeni u području Šama, Palestine prije Jevreja i tako je nastala ova priča koja je čista izmišljotina. Pročitao sam u Tori tekst priče o Nuhu, a.s., pri čijem se čitanju čovjek čudi i biva zapanjen onim što se u njoj nalazi. "Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća. Jahve se pokaja i u svom srcu ražalosti što je načinio čovjeka na Zemlji. Reče Jahve: 'Ljude koje sam stvorio izbrisat ću sa lica Zemlje - od čovjeka do zvijeri, puzavce i ptice u zraku - jer sam se pokajao što sam ih napravio.' Ali je Noa našao milost u očima Jahvinim."[46]

Ono što primjećuješ kada čitaš ovaj sadržaj jeste da se Jahve iznenadio onim što nije znao da će se desiti i da se zbog toga ražalostio. Pokajao se zato što je stvorio ljudski rod, odlučio je otarasiti ga se i to su oni koji su uništeni u poplavi. Spasio je Svoga poslanika Nuha, a.s. I šta je učinio Nuh u znak zahvalnosti Allahu, dž.š.: "I podiže Noa žrtvenik Jahvi; uze od svih čistih životinja i od svih čistih ptica i prinese na žrtveniku žrtve paljenice. Jahve omirisa miris ugodni, pa reče u sebi: 'Nikad više neću Zemlju u propast strovaliti zbog čovjeka, ta čovječje su misli opake od njegovog početka; niti ću ikada više uništiti sva živa stvorenja, kako sam učinio.'"[47]

Izgleda da je miris pečenog mesa prinesenih žrtava imao očaravajuće

djelovanje na Boga, Jahvu, pa je zbog toga promijenio mišljenje o već sprovedenoj odluci. Auto* Tore je spomenuo da se Jahve pokajao zbog toga što je potopio Zemlju poplavom i da je, kako više ne bi učinio takvu grešku, stvorio dugu da ga ona podsjeti da ne pada puno kiša koja bi mogla poplaviti ljude.

Bog koji ne zna, koleba se, kaje se, pretjeruje bilo u srdžbi ili u zadovoljstvu, kakav je to govor o Bogu?

Koja od dviju knjiga veliča Stvoritelja na dostojanstveniji način?

Nuh je bio pokorni rob Allahov, dž.š., prihvatio je poslanicu sa punom odgovornošću. Na putu poslanstva je bio jako strpljiv. Kada je izgubio nadu da će mu se njegov narod odazvati, molio je Allaha, dž.š., protiv njih i njegova molba je bila uslišana:

[46]Postanak, 6: 5.-9.

[47]Postanak, 8:20.-22.

A kada nas je Nuh zovnuo, Mi smo se lijepo odazvali: njega i porodicu njegovu nevolje teške smo spasili i samo potomke njegove u životu ostavili.[48]

Naš poslanik Nuh, a.s., je spomenut u hadisu kojeg bilježi Nesai od Sulejmana ibn Jesara jednog od ensarija da je Allahov, dž.š., poslanik Muhammed, a.s., rekao: "Nuh je sinu svome kazao: 'Oporučit ću ti nešto i nemoj to zaboraviti. Oporučujem ti da ustraješ u dvome, a da se dvoga kloniš. Oporučit ću ti ono čime ćeš obveseliti Allaha, dž.š., i pokorne Njegove robove i te dvije stvari dopiru do Allaha, dž.š.

Oporučujem ti da priznaš da nema drugog boga sem Allaha, dž.š., jer da su nebesa i Zemlja halka, prepolovile bi ih ove riječi i da su nebesa i Zemlja na jednoj strani vage, a ova riječ na drugoj, prevagnula bi ih ova riječ. Oporučujem ti da veličaš Allaha, dž.š., i da Mu zahvaljuješ, to je molitva svih stvorenja i time stvorenja sebi oprskrbu prikupljaju'.

...i ne postoji ništa što Ga ne veliča, hvaleći ga; ali vi ne razumijete veličanje njihovo. - On je doista blag i mnogo prašta.[49]

'A što se tiče onoga što ti preporučujem da ga se kloniš, to je pripisivanje Allahu, dž.š., druga i oholo ponašanje.'"

Da li je Nuh, a.s., znao za psihičke bolesti svoga sina dok ga je savjetovao? Prkos i oholost su učinile da je zaboravio na svoga Gospodara i da bude neposlušan svom ocu, pa su ga progutali valovi i bio je od onih koji su propali.

Primjetit ćemo da je poplavom koja se spominje u Tori pogođena cijela Zemljina površina i nijedan njen pedalj nije pošteđen, potopljen je bio svaki insan, hajvan i biljka na svih

[48]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, es-Saffat, 75.-77.

[49]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Isra', 44.

pet kontinenata. Nezamislivo je da takvo nešto učini Allah, dž.š., jer kakav je grijeh nevinih ljudi kojima Nuh, a.s., nije bio poslan. Nuh, a.s., je

poslan samo svom narodu koji je živio u istočnim područjima Iraka. Poplava koja je pogodila njegov narod je bila na pojedinim područjima i njome su kažnjeni nevjernici njegova naroda. Ona nema nikakve veze sa područjima Indije, niti sa dolinom rijeke Nila, a pogotovo sa Evropom i sa dva američka kontinenta jer tamo poplava nije ni bila.

Lut, a.s., je amidžić Ibrahima, a.s. Kao njegov amidžić bio je poslan da u jednom mjestu poziva u Allahovu, dž.š., vjeru. U tom se mjestu bio raširio nemoral i iskrivljeno vjerovanje. Lut, a.s., se odlikovao iskrenošću i velikim ubjeđenjem u svoju vjeru, moralnošću i primjernim načinom života. Grad u kome je pozivao odlikovao se nemoralom i nastranostima tako da je homoseksualizam kod njih postao normalna pojava. Kaže Lut, a.s., svome narodu: "Ja se gnušam toga što vi radite!" - reče on; "Gospodaru moj, sačuvaj mene i porodicu moju kazne zbog onog što oni rade!"[50]

Ono što govori Kur'an o Lutu, a.s., slično je onome što o njemu govori Tora. Razlika je samo u jednoj stvari koja se smatra jednim od najodvratnijih djela, a to je da se Lut napio i izgubio prisebnost i u takvom stanju imao odnos sa svojim kćerkama, prvo sa jednom, a onda sa drugom. Svaka od njih je zanijela dijete, koje je postalo poglavarom jednog od velikih plemena! Tora tvrdi da se to desilo dok je Lut, a.s., bio pod dejstvom alkohola i nesvjestan onoga što je činio. Razlog zbog kojeg se to desilo jeste što su njegove kćeri željele sačuvati potomstvo kako bi se nastavio ljudski rod jer nije bilo ljudi!! Kako to da nema drugih ljudi osim njega na zemaljskoj površini? Da li, ako je uništeno jedno mjesto nemoralnih ljudi, to znači da nije bilo drugih mjesta, koja su se odlikovala moralom? Zar nije trebala porodica Lutova da ode u drugo naselje i da nađe neke druge ljude sa kojima će živjeti? Tora spominje Luta, a.s., i njegovu borbu za širenje Jahveove vjere da bi svu tu njegovu borbu završio tako lošim pečatom - činjenjem bluda sa vlastitim kćerima. Priča u Tori ide sljedećim tokom: "Lot se bojao boraviti u Soaru, pa sa svoje dvije kćeri ode iz Soara i nastani se u brdu. On i njegove dvije kćeri živjeli su u pećini. Starija reče mlađoj: 'Otac nam ostarje, a muža na zemlji nema da bude s nama kako je običaj po svem svijetu. Hajdemo oca opiti vinom, pa s njime leći, tako ćemo s ocem sačuvati potomstvo.' One noću napiju oca vinom i starija ode te legne sa svojim ocem, a on nije znao kad je legla, ni kad je ustala. Sutradan starija reče mlađoj: 'Sinoć sam, eto, ležala ja s našim ocem, napojmo ga vinom i noćas, pa idi i ti s njim lezi: tako ćemo ocu sačuvati potomstvo.' Opiju oca vinom i one noći, te mlađa ode i s njim legne, a on nije znao ni kad je legla, ni kad je ustala. Tako obje Lutove, a.s., kćeri zanesu s ocem. Starija rodi sina i nadjene mu ime Moab. On je praotac današnjih Moabaca. I mlađa rodi sina i nadjene mu ime Ben - Ami.
On je praotac današnjih Amonaca."

Autor ove priče je htio poniziti potomke ova dva velika naroda, koje Jevreji mrze. Napisao je i ovakve sramotne priče kako bi ih ponizio i osramotio. Izmislio je ovu priču o Lutu, a.s., i njegovim kćerima kao što su Jevreji i ranije izmišljali priče o svojim neprijateljima Kanaancima.

To su izmislili zbog toga što su kod njih djeca bluda prokleta i ona ne mogu nikada predvoditi nekoga, niti imati bilo kakvu vlast!! Uprkos tome što mi znamo da je takvo mišljenje neispravno i da je dijete bluda čisto od grijeha njegovih roditelja, mi tu priču o bludu Luta, a.s., sa svojim kćerima odbijamo u potpunosti i smatramo je čistom izmišljotinom. Lut, a.s., nije pio, niti je blud činio,
a kamoli da je obeščastio svoje kćeri. Teško onome ko je izmislio ovu priču na Dan velikog obračuna. Sve spomenute izmišljene priče potvrđuju sljedeću čudnu činjenicu: lažac se prepoznaje po tome što se njegova laž vraća samome njemu i smatra se njegovom sramotom. Jevreji, kad pišu historiju o svom ocu Jakubu, ne zaboravljaju da je on bio (po njima pohlepan) od onih što grabe ono što požele i zbog te njegove grabežljivosti on je na prevaru ugrabio poslanstvo od starijeg brata i tako ušao u historiju!!

Danas smo svjedoci brojnih prevara koje se dešavaju oko nas.

Čitao sam da je lažni doktor sa lažnom diplomom učestvovao u operativnom zahvatu koji je vršen nad nekim pacijentom. Neki advokatski sekretari i zapisničari smatraju da su oni stručniji u obavljanju posla od samih advokata. Poznajem neke koji su na prevaru došli na visoke pozicije i zauzeli vodeća mjesta u najodgovornijim poslovima. Razumijem kada se desi krađa u prodavnici, ili da se ukrade auto, ili ideja od pisca nekog djela, ili knjiga od onoga koji ju je napisao!! Ali ne razumijem kako se može desiti da neko ukrade poslanstvo i da taj kradljivac bude onaj kome dolazi objava i da on bude taj koji će predvoditi ljude u Božije ime!! Ali Stari zavjet nam govori da se to uistinu i desilo! On nam potvrđuje da je Jakub, a.s., prevario svog oca Ishaka, a.s., i tako na prevaru dobio poslanstvo koje je trebalo biti povjereno njegovom starijem bratu Ezavu. Ishak, a.s., je bio oslijepio i u danu kada je odlučio da blagoslovi svoga sina Ezava blagoslovom poslanstva, Jakub je na brzinu došao, oponašao je svojim glasom glas svoga brata, obukao je kožu jareta - zato što je Ezav bio maljav, približio se slijepom ocu glumeći da je on Ezav. I tako je Ishak bio prevaren, Jakub je ukrao poslanstvo. Poslije je i Ezav saznao da je njegov brat na prevaru dobio ono što je bilo njegovo pravo, ali ništa nije mogao učiniti, jer je zločin već bio učinjen. Jakub je time postao poslanik na prevaru, zatim je dobio ime Izrael, zatim je postala država koja se zove po njegovom imenu kojom se želi reći da je laž snaga, ukoliko se upotrijebi na odgovarajućem mjestu, a da je istina slabost koja nema nikakvog efekta. Kako to da se ukrade poslanstvo?!! Poznato je da lopov vara ljude, ali kako se može

prevariti Jahve? Da li ovim načinom rob udovoljava svom Gospodaru? Da li da očekuje da njegov Gospodar bude njime zadovoljan dok ga on vara poput malog djeteta? Ovakav način robovanja Bogu karakterističan je za Jevreje i njima su povjerovali oni koji misle da je vjera nešto što se ne razumije, što nema nikakve veze sa razumom. Sam pisac Starog zavjeta predstavlja primjer shvatanja i razumijevanja morala i principa koji vlada kod Jevreja. Ljudi optužuju italijanskog političara Machiavellija kao utemeljitelja pravila: "Cilj opravdava sredstvo", što je greška.

Čovjek je došao do tog zaključka čitajući Stari zavjet, koji ga uči da se zacrtani planovi trebaju ostvariti na najbrži mogući način ne birajući sredstva kojima će se to ostvariti, a što se tiče časti i moralnih principa, to je nešto što je zapisano u knjigama koje u stvarnosti nemaju nikakvog značaja. Stari zavjet na isti način govori o Davudu, a.s. Možemo pročitati šta su Jevreji izmislili o Davudu, a.s. On je po njima silovao ženu čija gaje ljepota zavela i nakon što ju jeobeščastio, smislio je plan kojim je ubijen njen muž - poslao ga je na bojno polje - i na taj način ga se riješio!! Njemu je to bilo dozvoljeno jer je on Jevrej i ne zamjeri mu se za porodicu koju je obeščastio i uništio jer oni nisu bili Jevreji i kao takvi oni nemaju nikakvih prava. Ako Jevreji nešto požele, nema pravo niko od ljudskog roda da im se suprotstavi. Tako je jer oni govore:
Nama nije grijeh što učinimo neukima - i o Allahu, dž.š., svjesno govore laži.[51] Najveći razvratnik neće pripisati Davudu, a.s., ono što mu oni pripisuju, vlasniku svirala koje oni koriste prilikom obavljanja obreda.

Mi muslimani ne vjerujemo niti u jednu riječ ove potvore i kažemo da je svaki poslanik čist od ovih prljavih laži koje na njih iznose. Pogledajmo samo ko stoji iza moralnih principa tog naroda i ko ih podržava, pomaže i štiti njihova leđa i njihovu politiku!

U Starom zavjetu ćemo naći pojedinosti svega onoga što smo ukratko spomenuli, potvore kojima su pisci Tore potvorili one koji su od Allaha, dž.š., poslani. Svi su oni od onih koji iznose laži na Allaha, dž.š., i Njegove poslanike i jedva čekamo da Isaa, a.s., dođe na Zemlju boriti se protiv njih, da je očisti od njihova iskrivljenog vjerovanja i njihovih potvora. Oni se javno bore protiv islama kojeg pokušavaju uništiti i kada bi nestalo islama, kada bi iščezao iz života ljudi, pa koja bi to časna vjera ostala ovdje, na ovome svijetu? Šta bi ostalo poslije nestanka pameti i razuma? Ostao bi Israilov put koji je začet na otimanju tuđeg, ostao bi Davudov put koji je zasnovan na nemoralu kako su to opisali oni koji su iskrivili njihov život.
O smrti, dođi, život svrhe nema, dušo smjela budi, vrijeme je porazno.
Ni Ibrahim, a.s., nije pošteđen od optužbi kojima su optužili čestite Allahove, dž.š., robove, usprkos njegovom posebnom mjestu kod Allaha, dž.š. Stari ga zavjet optužuje jer ga prikazuje kao osobu koja se samo brine o svom životu i čuva se od smrti u periodu kada vjernici brane

svoju vjeru i čast svojim životima. Ibrahim je sa svojom ženom Sarom išao po okolnim mjestima pozivajući u Allahovu, dž.š., vjeru. Kažu da je Sara bila izuzetno lijepa žena. I kada je s njom ušao u zemlju Abimelika koji je bio tiranin u zemlji u kojoj je vladao, njegovi ljudi su je vidjeli i željeli su da je poklone svome vladaru. Tada se Ibrahim pobojao radi sebe, a ne radi svoje žene. Pobojao se za svoj život te je ženi rekao: "Ako te budu pitali za mene, reci da si mi sestra, jer ako saznaju da si mi žena, ubit će me da bi tebe zadržali kod sebe." Allah, dž.š., je čudom spasio njegovu ženu od obeščašćivanja i vraćena je svom mužu uz mnoštvo prelijepih poklona. I ono što je čudno jeste da se ovakav slučaj desio sa faraonom - vladarom Egipta - koji je nije obeščastio samo zahvaljujući Allahovoj, dž.š., zaštiti. U oba slučaja Ibrahim joj je govorio: "Ne reci im da sam ti ja čovjek, reci im da sam ja tvoj brat da mi oni ne bi neko zlo nanijeli."

Zar da tako postupaju Allahovi, dž.š., odabrani ljudi? Gdje je tu hrabrost, ljubomora i ponos i oslanjanje na Allaha, dž.š.? I kakva je vrijednost deva i stoke koju je dobio poslije toga?

Sada da spomenemo Ibrahimovog, a.s., potomka Judu koji je otišao u Timnu da striže ovce. Zena njegovog umrlog sina je čula za to putovanje. Ona je svukla udovačko ruho, navukla koprenu, zamotala se, pa sjela na ulazu u Enajim što je na putu k Timni. Vidjela je, naime, da je Sela odrastao, ali nju još ne udaše za njega. Kad je Juda opazio, pomislio je da je bludnica jer je bila pokrila lice. Svrati se k njoj i reče: "'Daj da ti priđem!' Nije znao da mu je nevjesta. A ona mu odgovori: 'Što ćeš mi dati da uđeš k meni?' - 'Spremit ću ti jedno jare iz moga stada', odgovori.

Treba da ostaviš jamčevinu dok ga ne pošalješ.' A on zapita: 'Kakvu jamčevinu da ti ostavim?' Ona odgovori: 'Svoj pečatnjak o vrpci i štap što ti je u ruci.' Dade joj jedno i drugo, a onda priđe k njoj i ona po njemu zače. Potom ona ustade i ode, skinuvši sa sebe koprenu i opet odjenuvši svoje udovičko ruho. I nakon tri mjeseca kada su se ukazali znakovi trudnoće na Tamari, obavijestili su o tome poslanika Judu koji je naredio da se ona spali..Ona da se spali zbog toga što je učinila blud, a poslaniku Judi, koji je to isto djelo počinio ljube se ruke i noge! I kad je žena dovedena radi izvršenja kazne nad njom, pozvala je Judu, pokazala mu štap, pečatnjak o vrpci, rekavši mu pri tome: "Začela sam pri čovjeku čije je ovo", tj. zar ti nisi onaj s kim sam to djelo počinila. Tada je Juda shvatio da je pogriješio!!

U čemu je pogriješio? Da li je pogriješio zbog toga što nije izvršio propis iz jevrejskog vjerozakon i ka, koji je odredio da ženu umrlog čovjeka ženi njen djever i da se dijete koje ona s njim rodi pripisuje tom umrlom bratu, a ne njegovom ocu? Ono što još više začuđuje jeste da je Judi, žena njegovoga sina sa kojom je počinio blud, rodila dva sina??

Činjenje bluda kod Jevreja i činjenje bluda velikog broja njihovih poslanika upućuje na zaključak da se taj narod objavama koje su im dolazile nije nimalo uzdigao na moralnom planu i da po tim osobinama oni više pripadaju životinjskom svijetu, a manje odabranom narodu.

Druga priča je o Jakubovoj kćerci Dini, kćerci poslanika koji je nazvan ocem Jevreja. Ona je izašla da posjeti žene onog kraja. Opazi je Hivijac Šekem, sin Hamora, poglavice kraja, pa je pograbi i na silu sa njom leže. I tako na taj čudan način - kao što kaže Knjiga postanka: "Njegovo srce prione za Dinu i on se u djevojku zaljubi. Nastojao je pridobiti djevojčino srce. Šekem je govorio i svom ocu Hamoru: 'Onu mi djevojku uzmi za ženu!'"

Jakov sazna da je Šekem obeščastio njegovu kćer Dinu, saznala su za to sramno djelo i njena braća nakon što su se vratili sa polja. Zbog toga su se jako rasrdili. Zatim su se našli u dilemi: šta da rade kada je mladić, koji je silovao njihovu sestru, došao da je prosi! Da li da mu je daju? Sa tom su prošnjom pripadnici mladićevog naroda željeli sklopiti trajan mir sa Jakovovom porodicom, te bi dvije porodice živjele s mirom na istom području, sarađivale bi međusobno, jedni od drugih se ženili i na taj bi način došlo do rađanja nove generacije. Sinovi Jakovovi su razmislili o tome, zatim su odlučili napraviti zamku onome koji je došao sa dobrom namjerom, nudeći im mir. Pretvarali su se da prihvataju njegov zahtjev, dali su da njihovu sestru odvede mladoženja, koji joj je postao muž, ali to su uvjetovali sljedećim: "Naš šerijat nas obavezuje na obrezivanje, i nije nam dozvoljeno da damo naše kćeri nekome od vas dok se svi ne obrežete. Morate se obrezati!!"

Šekemov otac prihvatio je taj uslov i svi su odrasli muškarci iz plemena to učinili.

Obrezivanjem se uklanja dio kožice sa spolnog organa i onaj nad kome se ono izvrši ima otežane pokrete zbog osjetljivosti samog zahvata. Takvo su njihovo stanje iskoristili sinovi Jakovovi. Kaže se u Knjizi postanka: "A trećeg dana, dok su oni bili još u bolovima, dva Jakovljeva sina Šimon i Levi, Dinina braća, pograbe svaki svoj mač i nesmetano dođu u grad, te poubijaju sve muškarce. Sasijeku mačem Hamora i njegova sina Šekema, uzmu Dinu iz Šekemove kuće i odu. Ostali Jakovljevi sinovi dođu na ubijene i opustoše grad što je njihova sestra bila obeščašćena. Što je bilo krupne i sitne stoke i magaradi u gradu i polju, otjeraju, opljačkaju sva njihova dobra, a svu im djecu i žene - sve što je bilo po kućama
- odvedu u roblje.

Jakov reče Šimunu i Leviju: 'Uveli ste me u nepriliku omrazivši me stanovnicima zemlje, Kenaancima i Perižanima. Ako se ujedine protiv mene i napadnu me, dok je nas ovako malo na broj, istrijebit će me s mojim domom.' Oni odgovore: 'Zar prema našoj sestri da postupaju kao

prema kakvoj bludnici?"'[52]

Ova priča daje povod da se o ovom događaju malo razmisli!

Da li je ovakvo ponašanje nosilaca objave prihvatljivo? Čine genocid nad narodom zbog jednog ograničenog postupka kojeg je jedan čovjek učinio. U ovom nedjelu koje je učinjeno kriju se mnoga objašnjenja.

Zar nije trebalo da nosioci objave budu oni koji pozivaju u Allahovu, dž.š., vjeru i vjerovanje u budući svijet! Gdje je to u šta su oni trebali pozivati? Gdje je pravednost kod sinova Jakubovih prema njihovim neprijateljima? Oni su ovdje predstavljeni kao skupina ubica i pljačkaša koji spominju Allaha, dž.š., samo malo.

U arapskom džahilijjetu desilo se da je jedan beduin sreo Adijja, svoga neprijatelja kojeg je htio ubiti, ali nije znao da je to baš onaj kojeg je tražio. Rekao mu je: "Ako me uputiš na Adijja, pustit ću te!" Rekao mu je čovjek s sigurnošću: "Ako te uputim na onog kojeg tražiš, da li ćeš me zaista osloboditi?" - "Hoću", rekao mu je. Tada je čovjek otkrio svoje lice, rekavši mu: "Ja sam Adijj, onaj koga tražiš." Tada je beduin, puštajući Adijja, s bolom rekao: "Jadan sam ja zbog Adijja kojeg nisam prepoznao. Moram ga pustiti nakon što sam ga imao u svojim rukama."

Pustio ga je jer je kod predislamskih Arapa data riječ značila čast i smatrali su neispunjavanje zadate riječi velikom sramotom.

A što se tiče Benu-Israila, koji se prepoznaju po neispunja- vanju obećanog, to je izgleda postalo pravilo kod njih, čak Kur'an kaže o njima: Najgora bića kod Allaha su oni koji poriču, oni koji neće da vjeruju, oni s kojima ti ugovore sklapaš, pa oni svaki putne bojeći se posljedica, krše ugovor svoj.[53]

Za čuđenje je Božiji poslanik Juda, kojeg njegova strast savlađuje, te čini blud sa prvom ženom koju je sreo, i sjetih se još jednog slučaja predislamskih Arapa. Abdu'l-Mutalliba, koji je bio punog i vedrog lica, pokušala je zavesti jedna žena, on ju je pogledao i u stihu rekao:
Haram da činim, smrt će ga otkriti A poziv tvoj halal za mene nije Šta da ti kažem o želji tvojoj, plemenit vjeru i čast svoju krije,[54]

U prethodno spomenutoj priči nalazimo da se čini dozvoljenim ono što je zabranjeno koje se još i objelodanjuje! Nečinjenje toga brani časnome njegovu čast i njegovu vjeru. Takve priče koje se spominju u Starom zavjetu čine da ta knjiga izvodi ljude iz upute u zabludu, podstičući ih da čine grijehe bez imalo grižnje savjesti jer su ih čak i poslanici činili, padali su u njih sa velikom lahkoćom, a oni su predvodnici čovječanstva.

[54] Krije, tj. čuva.

NEDOLIČAN GOVOR O ALLAHU, DŽ.Š., I NJEGOVIM POSLANICIMA

Kur'an o Allahu, dž.š., govori na krajnje dostojanstven način. Nećemo otvoriti ni jednu stranicu u Kur'anu, a da se u njoj ne spominju najmanje dva Allahova imena ili svojstva. Poslije navođenja kazivanja, ili spominjanja određenih kur'anskih propisa navode se ajeti u Kur'anu kojima se veliča Allah, dž.š., ili se to podrazumijeva iz samog konteksta tih ajeta. Sveta knjiga spominje Jahvea na krajnje nedostojanstven način, tako da, poslije čitanja nekih tekstova o Jahveu iz Svete knjige, čovjek dobije utisak da se radi o jednoj običnoj ličnosti koja ima mnogo slabosti i nedostataka, dok se iz drugih tekstova dobiva utisak da se radi o nekom silniku, tiraninu. Razmisli malo o ovakvom načinu opisivanja Jahvea iz tekstova koje ćemo navesti. U Knjizi postanka stoji: "Jahve se spusti da vidi grad i toranj što su ga gradili sinovi čovječji."[55]

Zar to nije mogao da vidi sa Svog prijestolja? Zar je morao da siđe na Zemlju zbog toga? Dok se u Knjizi izlaska kaže: "Kada je Mojsije tražio da vidi Jahvea, rekao mu je Jahve: 'Podigni ruke
vidjet ćeš me otraga, a moje lice nećeš vidjeti!!'" Ahmed Didat kaže: "Kao da Musa može da vidi Allahov izgled otraga."

Usporedi ove tekstove koji se nalaze u Svetoj knjizi sa tekstovima kur'anskim u kojima se kaže:

I kad nam Musa dođe u određeno vrijeme, i kada mu Gospodar njegov progovori, on reče: "Gospodaru moj, ukazi mi se da Te vidim!"-
"Ne možeš Me vidjeti" - reče, "ali pogledaj u ono brdo, pa ako ono ostane na svome mjestu vidjet češ Me!" I kad se Gospodar onom brdu otkri, On ga sa zemljom sravni, a Musa se onesviješćen strovali.
Čim se osvijesti, reče: "Hvaljen neka si!
Kajem Ti se, ja sam vjernik prvi!"[56]

Dok se u psalmima Jahve opisuje kao silnik koji je ustao iza sna mahmuran od alkohola, u Knjizi postanka se navodi: "Jahve se pokaja i u svom srcu ražalosti što je načinio čovjeka na Zemlji."[57]

U Knjizi brojeva Jahve se opisuje na čudan način: "Poput lava, poput lavice, tko ga podići smije?"[58]

U Knjizi izlaska stoji: "Brdo Sinaj zavilo se u dim jer je Jahve u obliku ognja sišao na njega."[59]

U Knjizi izlaska također se navodi: "Zato što je Bog u šest dana stvorio nebesa i Zemlju, a u sedmom danu se odmarao i uzeo oduška."

Musa, a.s., se ponosio tim da je on Allahov, dž.š., izabranik, ali se bojao da mu se neće osvetiti Egipćani, a imao je i govorne mahane i zbog toga nije mogao da odgovori na adekvatan način u svome misionarskom pozivu. Kur'an o tome kaže:

[56] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-A'raf, 143.

[57] Postanak, 6:6.

[58] Brojevi, 24: 9.

[59] Izlazak, 19:18.
A kad je Gospodar tvoj Musaa zovnuo: "Idi narodu koji se prema sebi ogriješio, narodu faraonovu, ne bi li se Allaha, dž.š., pobojao", on je rekao: "Gospodaru moj, bojim se da me oni u laž ne utjeraju, da mi ne postane teško u duši i da mi se jezik ne saplete;zato podaj poslanstvo i Harunu, a ja sam njima i odgovoran, pa se plašim da me ne ubiju."[60]

Sveta knjiga govori o tome na drugačiji način. Prijevodi Svete knjige su različiti i samim tim se vidi koliko se oni loše ponašaju prema Božijoj objavi i koliko su oni nemarni prema njoj, o čemu treba dobro razmisliti. Sljedeći primjer govori o tome. Kur'an kaže:
I nakon što je Allah zatražio od Musaa da ide Faraonu, on je prije toga loše postupio prema svome Gospodaru.

Taj njegov postupak inženjer Ahmed Abdu'l-Vehab je opisao. Prijevod Svete knjige kod protestanata o tome glasi: "I rekao je Mojsije Gospodaru: 'Slušaj, Gospodine, nisam ja onaj koji govori od juče, niti od prekjuče, niti od onda kada si se Ti obraćao Svome robu, nego sam ja onaj koji je žestok prilikom obraćanja i teškog jezika.' Reče mu Jahve: 'Koje stvorio čovjeku usta? Zar to nisam ja, Jahve! Idi dakle! Ja ću biti s tobom kad budeš govorio i kazivat ću ti što ćeš govoriti.' 'Slušaj, Gospodine - opet će Mojsije - ne bi li poslao nekoga drugoga!' Ražljuti se Jahve na Mojsija...'[61]

Dok se u prijevodu Svete knjige kod katolika gubi dio tog dijaloga (Slušaj, Gospodine) zamijenjen je i preveden kao: "Oprosti, Gospodine!" - nastavi Mojsije Jahvi - "Ja nikad nisam
bio čovjek rječit... Oprosti, Gospodine, pošalji onoga koga Ti želiš da pošalješ."

U prijevodu Tore kod katolika kaže se: "I rekao je Mojsije Jahvi: 'Izvini, Gospodaru, ja nikad nisam bio u govoru rječit...

Izvini, o Gospodaru. Pošalji onoga koga želiš da pošalješ.'"

U objašnjenjima engleskog prijevoda Biblije navodi se da se Mojsije nije na grub način obraćao Bogu kada mu je rekao: "Slušaj, Gospodine!" Dok francuski komentatori prijevoda Biblije kažu: "Prijevod Svete knjige kod protestanata je potrebno ispraviti." Nije problem u različitim prijevodima, već je problem u "originalnom" tekstu!! Jevreji i kršćani smatraju da je Tora objavljena od Jahvea Mojsiju, a ono što se smatra Torom danas je pet knjiga koje zajedno čine Stari zavjet koji završava sa Mojsijevom smrću.

Pročitaj tekstove u zadnjem dijelu Ponovljenog zakona i razmisli da li se taj govor pripisuje Mojsiju ili je on komentar koji je dao neki historičar na ono što je pisao neko prije njega
o Mojsijevoj smrti.

"I Mojsije, sluga Jahvin, umrije ondje u zemlji moapskoj po Jahvinoj zapovjedi. I ukopa ga on u dolini u zemlji nasuprot Bet Peoru. Do dana

današnjega niko nije doznao za njegov grob. Mojsiju bijaše sto dvadest godina kad umrije. Oko mu nije oslabilo, niti mu snaga nije popustila. Izraelci oplakivahu Mojsija na moapskim poljanama trideset dana. Potom prođoše i dani oplakivanja - tugovanja za Mojsijem. A Jošua sin Nunov, bio je napunjen duhom mudrosti, jer Mojsije bijaše na njeg položio svoje ruke. Njega su Izraelci slušali i činili kako je Jahve naredio Mojsiju. Ne pojavi se više prorok u Izraelu ravan Mojsiju - njega je Jahve poznavao licem u lice! - po svim onim znakovima i čudesima po zemlji egipatskoj za koga ga je Jahve slao da ih učini na faraonu, na svim službenicima njegovim i na svoj zemlji njegovoj, po onoj moćnoj ruci njegovoj i po svim onim velikim zastrašnim djelima koja učini na oči sveg Izraela."[62]

Da li je ovo objava koja je objavljena Musau? Ono što je uočljivo je da se ovdje radi o govoru jednog od historičara.

Mora se reći da je većina priča i propisa koji se navode u Tori nepotpuna, nedostaje im precizno iznošenje podataka, uz to prepune su odstupanja od temelja vjere. Mislim da mi se neće niko usprotiviti ukoliko kažem da je opis Musaove smrti djelo nekog historičara, kojeg? To ne znamo!

Eksplicitno je da su dijelove Starog zavjeta pisala mnoga pera. Ko su ti pisci mi ne znamo i možemo slobodno reći da oni koji su pisali Stari zavjet ne znaju, niti shvataju Allahovu veličinu i moć u pravom značenju, niti znaju šta znači poštivanje i uvažavanje Allahovih, dž.š., poslanika... Da oni to znaju ne bi
o Allahu i Njegovim poslanicima pisali na takav način! Čitalac Svete knjige će u njoj otkriti brojne greške.

Čitao sam "Pjesmu nad pjesmama" koja govori o Sulejmanu, a.s., i prepisao sam iz nje neke stihove u neke od mojih knjiga. Pitao sam se o tajnama i porukama koje kriju stihovi te pjesme. Ta je pjesma govor o strastima, njome se pobuđuje želja za odnosom i poljupcima kao i drugim stvarima, neprimjerenim jednom svetom tekstu. Zar takvo nešto može biti objava koja je spuštena sa nebesa? Zar se ona smatra dijelom Svete knjige koja je zaštićena od iskrivljenja?

Imru'l-Kajs i Ebu Nuvas u svojim ljubavnim pjesmama nisu dostigli toliki stepen u opisivanju ljubavi i žara zaljubljenosti. Navodim neke stihove iz te pjesme:

Po ležaju svome, u noćima
tražila sam onoga koga ljubi duša moja,
tražila sam ga, ali ga nisam našla.
Ustat ću dakle i optrčati grad, po ulicama i trgovima tražit ću onoga koga ljubi duša moja: tražila sam ga, ali ga nisam našla.
Sretoše me čuvari koji grad obilaze:
Vidjeste li onoga koga ljubi duša moja?
Tek što pođoh od njih,

nađoh onoga koga ljubi duša moja:
Uhvatila sam ga i neću ga pustiti, dok ga ne uvedem u kuću majke svoje, u ložnicu roditeljke svoje.
Zaklinjem vas kćeri jerusalemske srnama i košutama poljskim, ne budite, ne budite ljubav moju, dok sama ne bude htjela!...[63]
Kako si lijepa, prijateljice moja, kako slijepa! Imaš oči kao golubica (kad gledaš ispod koprene).
Kosa ti je kao stado koza Što izađoše na brdo Gilead.
Zubi su ti ko stado ovaca ostriženih kad s kupanja dolaze: idu dvije i dvije kao blizanke i ni jedna nije osamljena.
Usne su tvoje kao trake od grimiza.
I riječi su tvoje dražesne, kao kriške morganja tvoji su obrazi pod koprenom tvojom.
Vrat ti je ko kula Davidova, za obranu
sagrađena tisuću štitova visi na njoj, sve oklopi junački.
Tvoje su dvije dojke kao dva laneta, blizanca košutina, što pasu među ljiljanima... sva si lijepa, prijateljice moja, i nema mane na tebi.
Pođi sa mnom s Libana nevjesto,
pođi sa mnom s Libana...
srce si mi ranila, sestro moja, nevjesto...
slađa je ljubav tvoja od vina,
a miris ulja tvojih ugodniji
od svih mirisa.
S usana tvojih, nevjesto, saće kapa, Pod jezikom ti je med i mlijeko,
A miris je haljina tvojih Kao miris libanski...
Neka dragi moj dođe u vrt svoj, neka jede najbolje plodove u njemu.
Jedite, prijatelji, pijte i opijte se, mili moji!
Ja spavam, ali srce moje bdi. Odjednom glas! Dragi moj mi pokuca...
Svukla sam odjeću svoju, kako da je odjenem?
Noge sam oprala, kako da ih okaljam ?
Dragi moj pomoli ruku kroz otvor, a sva mi utroba uzdrhta...
Dragi moj je bijel i rumen...
Uvojci kao palmove mladice, crne poput gavrana...
Obrazi su njegovi kao lijehe mirisnog bilja, kao cvijeće ugodno, usne su mu ljiljani iz kojih smirina teče.
Ruke su mu zlatno prstenje puno dragulja,
prsa su njegova kao čista bjelokost pokrita safirima.
Noge su mu stubovi od mramora na zlatnom podnožju.
Stas mu je kao Liban, vitak poput cedra.
Govor mu je sladak i sav je od ljupkosti.
Takav vam je dragi moj,
O, kćeri jeruzalemske.[64]

Da li da se ovo smatra zaštićenom objavom i istinitom vjerom?

Pisca ovih riječi treba podučiti pristojnosti i probuditi iz sna strasti koji ga je preokupirao, podučiti kako da istinski vjeruje u Allaha, dž.š., i kako da se spremi za sastanak s Njime činjenjem dobrih djela.

Nakon razmišljanja o ovoj knjizi možemo zaključiti da su mnoga pera kroz više vijekova pisala ove izmišljotine pripisujući ih objavi od Boga.

To se moglo dogoditi pošto je razum odvojen od vjerovanja, pa se tim izmišljotinama puni ljudski razum s kojim se igra kao sa malim djetetom.

MI VJERUJEMO U SVE NEBESKE OBJAVE

Rekao sam svome sagovorniku: "Citirao sam ti duge tekstove iz knjige u koju vjeruješ! To nisu moje riječi i navodi. Možda si i sam osjetio koliko ste se udaljili od iskrenosti i koliko izmišljate na Allaha, dž.š., i na Njegove poslanike. Nadam se da se poslije svega iznijetog slažeš sa mnom o zaključcima do kojih sam došao iščitavanjem Svete knjige!"

Rekao mi je: "Te si tekstove izmiješao. I znaj, to što si rekao za knjigu u koju vjerujem, to se isto može reći i za Kur'an i moje ubjeđenje u ispravnost Svete knjige raste. To je zbog toga što i sam Kur'an potvrđuje Tevrat i Indžil, pa kako da te knjige budu onakve kakvim ih ti opisuješ, a sam Kur'an potvrđuje i poziva da se pridržava onoga što je u tim dvjema knjigama."

Odgovorio sam mu: "Prijatelju, ne miješaj Tevrat koji je spušten Musau, a.s., i Indžil koji je objavljen fsau, a.s., sa onim što se danas nalazi kod vas u iskrivljenim verzijama tih knjiga. U njima se očito vidi da većina tekstova nema ništa zajedničko sa onim što je objavljeno poslanicima kojima su te knjige objavljene."

Mi muslimani vjerujemo u Musaa i Tevrat koji mu je objavljen, u fsaa i Indžil koji mu je objavljen. U Kur'anu Allah, dž.š., kaže:

Mi smo objavili Tevrat u kome je uputstvo i svjetlo. Po njemu su Jevrejima sudili vjerovjes- nici...[65]

U Kur'anu također stoji:

Poslije njih smo Isaa, sina Merjemina, poslali, koji je priznavao Tevrat prije njega objavljen, a njemu smo dali Indžil, u kome je bilo uputstvo i svjetlo...[66]

Nećeš naći muslimana koji ne vjeruje u Tevrat koji je objavljen Musau, ili u Indžil koji je objavljen fsau, ali gdje su te dvije knjige danas?

Da li je to ona Tora koja opisuje Allaha, dž.š., kao onoga koji ne zna i koji se kaje i igra?!

Da li se današnji Indžil koji se pripisuje fsau može uistinu smatrati Indžilom koji mu je objavljen?

Vaš Tevrat i Indžil ispunjavaju stranice raznih događaja i priča u kojima se pripisuje Allahu i Njegovim poslanicima ono što im ne dolikuje i ono što ne može da prihvati zdrav razum. Istina, možda je u tim Knjigama ostalo nešto od onoga što je objavljeno, ali veći dio sadržaja

tih knjiga nema ništa sa onim što je objavljeno poslanicima.
Prije nego što počnem govoriti o lancima prenosilaca tih knjiga, želio bih da kažem ono što je Allah, dž.š., htio da mi na um padne:
"Ako se tekstom prenosi ono u što je nemoguće povjerovati, kako da to prihvatim?" Zamisli da je Jakub prenio od svoga oca Ishaka, a on od svoga oca Ibrahima da je dio veći od cjeline, ili da je Allah jeo hranu sa Ibrahimom, ili da se Jakub hrvao sa Bogom tokom cijele noći...
Može li se od mene, kao od onoga koji je razumom obdaren, tražiti da povjerujem u ove izmišljotine samo zato što su lanci prenosilaca povjerljivi?!! Koja povjerljivost kada je u pitanju prenošenje nemogućih stvari? Lažljivcima nije teško izmisliti lance prenosilaca pošto su već izmislili laži o Bogu. Način na koji su do nas stigle nebeske knjige zahtijeva posebno istraživanje.

[65]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Ma'ida, 44.
[66]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Ma'ida, 46.

Kur'an koji je objavljen Muhammedu, a.s., objavljivan mu je posredstvom povjerljivog meleka, zaduženog za donošenje objave, zatim bi se pozvali pisari koji bi ono što je objavljeno zapisivali. Zatim bi se njegovi ajeti citirali onima koji su učili Kur'an napamet i oni bi ih zapamtili. Dakle, Kur'an je učen napamet, ili zapisivan na stranice papira. Svakim danom, čak pet puta tokom dnevnih namaza učili bi se kur'anski tekstovi, stalno se povećavao broj onih koji su ga napamet učili. Kur'an je bio prisutan na svakom mjestu, u njemu su obilježena čak i pravila po kojima se uči. Oni koji su obavljali noćne molitve ispunjavali su mjesta na kojim su se molili učenjem Kur'ana! Tako je Kur'an, kojeg je svako od muslimana učio, postao i vjerozakonik u skladu sa čijim su se propisima vladali muslimani, prvo na arabijskom poluotoku, zatim na istoku kojim je vladalo idolopoklonstvo, a potom i na zapadu kojim je vladalo kršćanstvo na određenim prostorima.

Kur'an je jedan i po tom pitanju nije bilo razilaska, ni u prošlosti, ni u budućnosti.

Nema nijedne nebeske knjige koja se zna napamet osim Kur'ana, kojeg uče napamet od dana kada je počelo njegovo objavljivanje pa do Sudnjeg dana.

Onaj koji uzme Kur'an da čita primjećuje da u njemu nema kontradiktornosti, ni laži. U njemu nema ni jedan izraz koji spominje Allaha, dž.š., na način na koji mu ne dolikuje i on potvrđuje da je Allah najveći i da je On iznad Svojih stvorenja, Jedan pored koga drugog boga nema. Njegova stvorenja Ga veličaju, meleki Mu se približavaju, moleći Ga sa poniznošću,
i Njegovi poslanici izvršavaju ono čime su zaduženi, potpuno pokorni Svome Gospodaru, strahujući od Njega.

U Muhammedovoj knjizi, kako oslovljavate Kur'an, Muhammed se spominje samo kao jedan od mnogobrojnih Allahovih robova, pa ako se neki robovi ističu nad drugima, to je zbog toga što su to zaslužili. Ono što se može primijetiti u njegovom ponašanju jeste da se on puno bojao Allaha, dž.š., bojao se Njegove kazne i nadao se Njegovoj milosti. Poslanici, svi redom, Musa, fsa, Muhammed, kao i svi oni koji su bili prije posljednjeg, samo su Njegovi robovi i da je Silni htio da ih uništi ne bi ostao ni jedan od njih. Ali On je htio da oni postoje, izvršavaju svoju misiju, zbog koje su i odlikovani Njegovom milošću. Da li se sve spomenuto može reći i za Toru? U njoj se spominje Musa kao onaj koji se prepirao sa Allahom, nakon čega se Allah pokajao??

Uzvišen je On od onoga što Mu oni pripisuju.

Pročitaj sljedeći tekst koji je sličan ranije citiranim tekstovima, koji upućuju na to da svi oni potiču od istih ljudi: "Požuri se dolje! - progovori Jahve Mojsiju. - Narod tvoj, koji si izveo iz zemlje egipatske, pošao je naopako. Brzo su zašli s puta koji sam im odredio. Napravili su sebi tele od rastopljene kovine; pred njega pali ničice i žrtve mu prinijeli uz poklike: 'Ovo je tvoj Bog, Izraele, koji te izveo iz zemlje egipatske!' Dobro vidim - reče Jahve Mojsiju - da je ovaj narod tvrde šije. Pusti sada neka se moj gnjev na njih raspali da ih istrijebim. Onda ću od tebe razviti veliki narod."

Mojsije je pak zapomagao pred Jahvom, Bogom svojim, i govorio: "O Jahve! Čemu da gnjevom plamtiš na svoj narod koji si izbavio iz zemlje egipatske silom velikom i rukom jakom! Zašto bi Egipćani mogli reći: 'U zloj ih namjeri odveo, tako da ih smakne u brdinama i izbriše sa lica zemlje!' Smiri svoj gnjev i ljutinu; odustani od zla svome narodu! Sjeti se Abrahama, Izaka i Izraela, sluga svojih kojima si se samim sobom zakleo i obećao im: 'Razmnožit ću vaše potomstvo kao zvijezde na nebu i svu zemlju ovu što sam obećao dat ću vašem potomstvu i ona će zavazda biti njihova baština.' I Jahve odustane da na svoj narod svali nesreću kojom mu bijaše zaprijetio. Mojsije se okrene i siđe s brda.'[67]

Zaista nikome na nebesima i na Zemlji nije dozvoljeno da se ovakvim nepristojnim načinom ophodi prema Allahu, dž.š. Allah, dž.š., je veći od toga da se naljuti zatim da se pokaje što se rasrdio i okrene od Svoje nakane da nešto učini, kao da je čovjek koji želi da bude pravedan nakon što je učinio prema nekome nepravdu. Ovakve stvari koje se nalaze u Svetoj knjizi jesu djela ljudi koji žele da lažima nametnu slavu vlastitom narodu. Lažima žele učiniti da njihov narod bude iznad drugih, nerazumijevajući da su sinovi Israilovi isti kao sinovi Ismailovi i isti sa ostalim čovječanstvom i da se niko ni nad kim ne ističe, niti ima veću vrijednost nad drugim osim po bogobojaznosti i moralnosti.

Tevrat koji je objavljen Musau nestao je u teškim vremenima za

Jevreje, i ono što se danas naziva Tevratom samo je dio njegove nedoslovne prezentacije, s tim da je i taj mali sačuvani dio Tevrata pomiješan sa onim što su ljudi napisali i pripisali Božijoj objavi, tako da je u njemu ostalo sasvim malo od onog što je objavljeno Musau, a.s.

A što se tiče Indžila, iskreno postavljam pitanje: "Gdje je Indžil?"

Četiri evanđelja koja se nazivaju Indžilom su priče koje su napisali fsaovi učenici, koje sadrže, kako kažu, ono čemu je pozivao fsa i time obveseljavao ljude. Dobro, odustajemo od toga da tražimo od vas da dođete sa Indžilom koji je objavljen fsau! Pokušajmo da pronađemo u današnjem Indžilu ostatke od istine koje su zapisali fsaovi učenici.

Isa, a.s., i njegovi učenici su od Benu - Israilovih potomaka, govorili su hebrejski jezik aramejskim dijalektom, postavlja se pitanje: "Gdje je ono što su Isaovi učenici pisali svojim maternjim jezikom?" Ono što su pisali maternjim jezikom je izgubljeno!!

Kako su se oni zvali, od koga oni vode porijeklo i u kojoj se mjeri može osloniti na istinitost onoga što su oni pisali? Oni su nepoznate osobe! Razmislivši o predočenom, svaka će osoba koja posmatra ovo sa objektivnošću osjetiti da se nalazi pred iskrivljenim naslijeđem. Kada pogleda u sadržaj tog naslijeđa, neće ga prihvatiti, kada pogleda u lanac prenosilaca tog naslijeđa, neće ga prihvatiti. Kada se želi donijeti sud o Kur'anu, mi muslimani pozivamo da se obrati pažnja na lanac prenosilaca i na sadržaj naše knjige. Da li time mi pozivamo u nešto što je nerealno i nelogično? Ako možete, dajte nam nešto bolje od onoga što mi imamo, mi ćemo vas slijediti, a kamo sreće da imate, ali ono što je nemoguće, ne može ni postojati!!

ISA NIJE BOG

Allah, dž.š., je Gospodar svih svjetova, On je taj koji uređuje svjetove. On je sve stvorio, zatim odredio vijek postojanja svega, sistem njegovog života, kao i njegovu prolaznost i niko nije učestvovao s Njim u tome. Ako je Allah taj koji je uzrokovao postojanje svega, kako da neko Njegovo stvorenje bude ravno Njemu. On je Onaj koji je oduvijek i kojeg neće nikada nestati, Vladar vidljivog i nevidljivog svijeta. U svijetu živih ne postoji bog koji je stvorio umove i unutrašnje organe, a neki bog drugi da je stvorio ruke i noge, nego je sve to djelo Jednog Jedinog Stvoritelja. U biljnom svijetu ne postoji bog koji je stvorio drveća, a drugi je stvorio plodove, ne postoji bog koji je stvorio samo šume dok je drugi stvorio pašnjake, kaže Uzvišeni:

Allah je Stvoritelj svega i On upravlja svim.

U Njega su ključevi nebesa i Zemlje! A oni koji u Allahove dokaze ne vjeruju, oni če biti izgubljeni![68]

Dok u neživom svijetu ne postoji bog koji je stvorio Zemlju, dok je drugi stvorio neku drugu planetu, nego je sve

to djelo Jedinog Stvoritelja Koji je učinio nebesa prostranim i ukrasio ih zvijezdama i učinio ih da svijetle. Onaj koji je u istom momentu Vladar atoma u tijelu, krvnih zrnaca u krvi, osjećaja koji se nalaze u srcu i onoga o čemu razmišlja ljudski mozak. Kaže Uzvišeni:
Reci: "Ko je Gospodar nebesa i Zemlje?" - i odgovori: "Allah!"
Reci: "Pa zašto ste onda umjesto Njega kao zaštitnike prihvatili one koji sami sebi ne mogu neku korist pribaviti, niti od sebe kakvu štetu otkloniti?"
Reci: "Zar su jednaki slijepac i onaj koji vidi, ili zar su isto tmine ili svijetlo, ili zar oni koje su učinili Allahu ravnim stvaraju kao što On stvara, pa im se stvaranje čini slično?"
Reci: "Allah je Stvoritelj svega i On je Jedini i Svemoćni."[69]

Ahmed Didat je spomenuo da u njegovoj zemlji djeluju kršćanski misionari. Oni pozivaju muslimane vjerozakonu koji ih uči da je Isus bog zajedno sa Allahom i daje bog sin jednaksa Bogom ocem, iako se on u isto vrijeme razlikuje od oca. Ahmed Didat je upitao: "Kako da se smatra bogom onaj koji kod sebe ima sve ljudske osobine?" Zatim je citirao mnogobrojne riječi iz Indžila koje idu u prilog svjedočanstvu daje Isa imao kod sebe ljudske osobine, koje svjedoče da je nosilac tih osobina običan čovjek, pa kako da se smatra bogom onaj koji se preobražavao kroz sve te oblike i osobine. Navest ću neke citate o tome iz knjiga koje su ljudi pisali. Božije rođenje: "o Svome Sinu, koji je, po tijelu, rođen od potomstva Davidova."[70]

[69] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, er-Ra'd, 16.
[70] Poslanica Rimljanima, 1: 3.

Božiji preci: "Rodoslovlje Isusa Krista, sina Davidova, sina Abrahamova "[71]

Spol božiji: "Kad prođe osam dana, i kad je dijete trebalo obrezati, nadjenuše mu ime Isus."[72]

Kako je zanijela Merjema fsaa i na koji način ga je rodila? Rodila ga je onako kako i svaka druga žena rađa dijete: "Dok su tu bili, njoj dođe vrijeme da rodi."[73]

Ovo znači da je ona prošla sve faze normalne trudnoće i da se njeno porađanje nije razlikovalo od porađanja bilo koje druge trudnice koja treba da rodi.

Bog je iz prsa sisao mlijeko! "Dok je on to govorio, povika neka žena iz naroda: "Blago utrobi koja te nosila i prsima koje si sisao!"[74]

Bog ima i mjesto u kojem je rođen. "Kad se Isus rodio
i Betlehemu judejskom za vrijeme kralja Heroda, dođoše s istoka magi u Jeruzalem i upitaše: 'Gdje je novorođeni kralj židovski?'"[75]

Bog ima i zanat. "Zar nije ovo tesar, sin Marijin..."[76] "Zar ovo nije tesarov sin?"[77] Bog ima i prevozno sredstvo. "Evo kralj tvoj dolazi ktebi, ponizan i jaše na magarici i na magaretu."[78]

"Isus nađe magare i sjede na njega."[79]

Bog jede hranu i pije alkohol. "Dođe Sin čovječji: on jede i pije, pa vele: 'Gle izjelice i pijanice, gle prijatelja carinika i griješnika!'"[80]

Matej, 1:1.
72 Luka, 2: 21.
73 Luka, 2: 6.
74 Luka, 11:27.
75 Matej, 2:1.
76 Marko, 6:1.
77 Matej, 13:54.
78 Matej, 21:5.
79 Ivan, 12: 14.
80 Matej, 11: 19; Luka, 7: 34.

Bog je siromašan. "Isus mu reče: 'Lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje da nasloni glavu.'"[8']

Božiji imetak je skroman: "Sveze na obući..'[82] Njegovu odjeću... njegovu košulju..."[83]

Jevrejski bog ide skrušeno i moli: "Rano ujutro, dok je još bio mrak, ustade i iziđe te ode na samotno mjesto, i tu je molio."[84]

Bog je iskreni sljedbenik. "Isus je bio pošten građanin, i bio je odan caru: 'Podajte caru carevo, a Bogu Božije.'"[85] "Zar vaš učitelj ne plaća hramskoga poreza? Plaća, odgovori."

Josip iz Nazareta je božiji otac. "Filip susretne Nataela i rekne mu: 'Našli smo onoga o kome je Mojsije pisao u zakonu, i Proroci također! To je Isus, sin Josipa iz Nazareta.'"[86]

Bog ima braću i sestre. "Dođe u svoj zavičaj te je tako učio svijet u njihovoj sinagogi da su se divili i govorili: 'Odakle ovomu ovolika mudrost i čudesna moć? Zar ovo nije tesarov sin? Zar mu se majka ne zove Marija, a braća njegova: Jakov, Josip, Šimun i Juda? Zar se njegove sestre ne nalaze među nama? Odakle mu sve to?'"[87]

Matej, 8: 20.
Luka, 3:15.
Ivan, 19: 23.
Marko, 1:35.
Matej, 22:21.
Ivan, 1:45.

BOŽIJA EVOLUCIJA

Božije duševno evoluiranje. "Dijete je raslo i jačalo, napunjujući se mudrošću'[88]

Razumsko, tjelesno i moralno božije evoluiranje: "A Isus je napredovao u mudrosti, rastu i milosti pred Bogom i ljudima."[89]

Bog je imao dvanaest godina kada gaje njegov otac odveo u Jeruzalem. "Svake su godine njegovi roditelji išli u Jeruzalem o blagdanu Pashe. Kad je Isusu bilo dvanaest godina, hodočastili su s njim prema običaju Blagdana."[90]

Bog je nemoćan. "Ja sam od sebe ne mogu ništa učiniti."[91]

Da li onaj koji pri sebi ima ove osobine može biti jednak Allahu? A vi kršćani, čak tvrdite da je fsa ubijen, kako to da bog bude ubijen? Ko ga je ubio, da li ga je ubio rob poput njega ili je to bio neki drugi bog? Zaista je to bila žestoka borba koja se desila među bogovima! Ono što je još čudnije jeste da je svemir ostao onakav kakav je bio kada je bog ubijen i razapet!! Postoji još i treći bog koji je čudan i čija je zadaća nepoznata. Naziva se svetim duhom. Kakav je njegov posao uz postojanje Boga oca i boga sina?

[88]Luka, 2:40.
[89]Luka, 2: 52.
[90]Luka, 2: 51.-52.
[91]Ivan, 5:30.

Realnost upućuje da je sve to izmišljeno i neistina, jer nema drugog boga osim Allaha, dž.š.

I reci: "Hvaljen Allah koji Sebi nije uzeo djeteta i koji u vlasti nema ortaka i kome ne treba zaštitnik od nemoći - i hvaleći ga veličaj!"[92]

Onako kako govore kršćanski historijski izvori, zadnji su dani kršćana bili puni iskušenja i nedaća. Tadašnja vlast po nagovoru Jevreja protjerivala ih je i nastojala je ubiti Isusa.

Mi se ne ustručavamo reći da su većinu Isusovih učenika činili iskreni vjernici koji su voljeli Allaha, dž.š., i Njegova poslanika. Kaže Uzvišeni: Gospodaru naš, mi u ono što Ti objavljuješ vjerujemo i mi Poslanika slijedimo, zato nas upiši među vjernike![93]

Drugi se dio njih uplašio, srca su im se umorila od borbe, pa su se odmetnuli, nijekajući bilo kakvu vezu sa Isusom usprkos tome što su bili poznati po dugom druženju sa njim.

Pritisci vlasti na sljedbenike nove vjere su se pojačavali, zatim su se proširile glasine o raspeću, nakon čega se raspršila vjernička skupina i niko nije znao ni za koga.

Mi muslimani znamo sa preciznošću šta se desilo i vjerujemo da je veliki broj vjernika ostao iskren prema Stvoritelju i prema ljudima, ali da li su svi kršćani ostali čvrsti u njihovoj vjeri? Nikako! Uskoro su se na

svakom mjestu čuli glasovi onih koji su imali iskrivljeno vjerovanje.

Tvrdili su da je Džibril bog, a da je Isus, koji je nestao, sin Boga nebesa i Zemlje. Šta se potom desilo?

[92]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Isra, 111.

[93]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Alu Imran, 53.

Gdje su listovi Indžila kojeg je Isus čitao ljudima? Zagubljeni u vremenu iskušenja i progona, pa su ih čak i oni koji su ih imali morali sakriti strahujući za svoj život. Nakon prolaska desetina godina, možda čak i više od sto godina od vremena progona i patnji pojavili su se novi tekstovi Indžila koji su tada i pisani. Postavlja se pitanje zašto tada? Zato što su mnogi vjerovali da će se Isus, nakon nestanka, pojaviti i da njegovo odsustvovanje neće dugo trajati. Govorili su da će čekati njegov povratak kada će im on lično reći šta se uistinu desilo. Takvo mišljenje zastupa inženjer Ahmed Ebu'l-Vehhab, koji kaže: "Prvi kršćani su bili na ubjeđenju, a koje se prenosilo i širilo usmenim putem, da će ovaj svijet brzo biti uništen i da će se Isus ponovo vratiti na Zemlju da vodi ljude. Rezultat takvog vjerovanja doprinio je da kršćani zapostave zapisivanje svojih ubjeđenja u knjige. Pošto je nestao pravi Indžil koji je objavljen Isau, nisu se pisale knjige koje bi zabilježile vijesti o Isau i njegovim učenjima - i zbog toga se zakasnilo sa pisanjem drugih Indžila, sve dok nije napisan najstariji Indžil od strane Marka koji uopšte nije bio Isaov učenik, a to se desilo nakon prolaska desetina godina. Vjerovali su u Smak svijeta i brzo vraćanje Isaa na Zemlju. Tad će on upotpuniti svoju poslaničku misiju pojevrejskim gradovima koja nije trajala više od nekoliko mjeseci, a u nekim gradovima je bio više od nekoliko godina, Isa je naredio dvanaestorici svojih učenika dok budu išli u gradove sljedeće: "Ne idite k poganima i ne ulazite ni u jedan samirijski grad! Nego idite radije k izgubljenim ovcama doma Izraelova."[94]

"Zaista, kažem vam, sigurno nećete svršiti posao s gradovima izraelskim dok dođe Sin čovječji."[95]

[94]Matej, 10: 5.

[95]Matej, 10: 23.

Prije nego što umru oni koji su bili u njegovom društvu, koji su slušali njegova podučavanja i upute, a taj period s preciznišču nije trajao više od pedeset godina.

"Sin Čovječji će doći u slavi svoga Oca u pratnji anđela, a tada će svako biti nagrađen prema djelima koje je radio. Sin Čovječji ima doći u slavi Oca svoga u pratnji anđela, te će tada platiti svakome prema djelima njegovim. Zaista, kažem vam, ima nekih koji neće umrijeti dok ne vide Sina Čovječjega gdje dolazi sa svojom kraljevskom vlasti."[96]

I on se trebao vratiti na Zemlju prije nego što umru svi oni koji su živjeli za vrijeme Isusa, a taj period, kao što smo naveli, nije duži od pedeset godina.

Kad je sjedio na Maslinskoj gori, pristupiše mu učenici njegovi, zasebno, te mu rekoše: "Kaži nam kad će to biti i koji je znak tvoga dolaska i svršetka svijeta?"

Odgovorio im je Isus: "Odmah poslije nevolje tih dana Sunce će pomrčati, Mjesec neće sjati, s neba će zvijezde padati i nebeska zviježđa će se uzdrmati. Tada će se ukazati na nebesima znak - Sin Čovječji; tada će proplakati sva plemena na Zemlji i vidjet će Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom."

"Zaista kažem vam, ovaj naraštaj neće proći dok sve to ne zbude."[97]

Poznato je da se ništa od toga nije desilo, vidimo da svemir još postoji, a potomci Ademovi i dalje žive ovosvjetskim životom sve dok ne dođe Allahova odredba.

Pošto je vjerovanje u brzi Isusov povratak na Zemlju prestalo, došlo je do velike potrebe za pisanjem podsjetnika na Isusa i onoga čemu je on podučavao tako su nastala Evanđelja danas poznata pod imenom Novi zavjet ili Indžil čija vjerodostojnost je prihvaćena u periodima kroz tri stoljeća.

[96]Matej, 16:27.-28.

[97]Matej, 24: 3.-24.

Kroz ta tri ili četiri stoljeća napisana je nova vjera, čiji su temelji zasnovani na trojstvu i na žrtvovanju, koji se ne slažu ni sa jednom od nebeskih vjera.

U stvarnosti ta nova vjera predstavlja spoj sa zemaljskim vjerama u koje su tadašnji ljudi vjerovali, a koje su se temeljile na višeboštvu i idolopoklonstvu.

Sve to uz pokušaj objašnjenja da trojstvo ne negira jednoboštvo (!), da raspeće ne negira osobnu odgovornost i da način vjerovanja nema nikakve veze sa razumom.

U tome se krije odgovor na tajnu zbog čega je izbio rat između vjere i znanja.

Crkva je učenjake, koji su pod utjecajem islamskog programa donijeli novo razumijevanje kosmosa, tada pobjedonosno na Zemlji, na najbrutalniji način ubijala i sa njima se surovo obračunavala.

OBJAVA KOD KRŠĆANA

Znanje je to koje nam otkriva činjenice, a objektivnost u radu je garancija za postizanje ispravnih rezultata i na onome koji sumnja u neku tvrdnju je da kaže razloge svojih sumnji, ili da dođe, ukoliko je ubjeđen u neku tvrdnju, da dokaže razloge zbog kojih je smiren u svom vjerovanju.

Mi poštujemo dokaze i pozivamo da se oni poštuju i prihvatamo sud koji je donijet na osnovu ispravnih dokaza.

Danas postoje određena vjerovanja, moralni principi i kretanja

civilizacija koja su zasnovana na ispravnim činjenicama u kojima se čovječanstvo skoro u potpunosti slaže, kao što postoje vjerovanja i principi koji su predmet razilaska, svađe i ratova među ljudima.

Ljudi su pisali o određenim stvarima o kojima su donosili pogrešne sudove. Koliko su samo ljudi djela napisali i u njima donijeli pogrešne činjenice, što se smatralo znanstvenim! A koliko je samo djela napisano u kojima je nešto loše smatrano vrijednošću i plemenitošču. U Kur'anu kaže Uzvišeni: Većina njih slijedi samo pretpostavke; ali pretpostavke nimalo nisu od koristi istini; Allah uistinu dobro zna ono što oni rade.[98]

U svijetu vjernika vidio sam ljude koji izmišljaju da su neke stvari od vjere, a one to nisu, miješaju činjenice sa svojim strastima govoreći da je iza ovog materijalnog svijeta nepoznato, čije se granice ne mogu doseći. Većina vjera je iskrivljena na ovakav način. Ljudi su uvodili neke nove stvari u vjeru, a to Allah, dž.š., ne prihvata jer je ljude odlikovao razumom kojim mogu razlikovati dobro od lošeg i ono što je od vjere od onoga što je izmišljeno.

Razum čovječji je sposoban da pravi razliku i ono što ljudski razum odbija tome nema vrijednosti. Ne treba miješati ono što je razumom nemoguće prihvatiti sa onim što razum ne može obuhvatiti. Kao što kažu: "Nepostojanje znanja nije isto kao znanje o nepostojanju!!" Vidio sam da se u ime vjere prihvataju umjetničke znanosti od nemoralnih osoba, ili se neke tvrdnje prihvataju kao vjerske iako su pune znanstvenih i moralnih kontradiktornosti, samo zato - što oni kažu - da je to od Allaha, dž.š. Kur'an kaže:
Nikako! Od Allaha laži ne dolaze. A čije su riječi od Allahovih riječi istinitije?"

Nema sumnje daje objava osnov u vjeri i kada Allah objavi nekom od Svojih stvorenja neke riječi u njima su sadržane apsolutne činjenice, nemoguće je da to bude laž. Načini objave su ograničeni, kaže Uzvišeni:
Ni jednom čovjeku nije dato da mu se Allah obraća osim na jednom od tri načina; nadahnućem ili iza zastora, ili da pošalje izaslanika koji, Njegovom voljom, objavljuje ono što On želi. - On je zaista Uzvišen i Mudar - !100

[99]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, en-Nisa, 87.

[100]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, eš-Sura, 51.

Allah, dž.š., se obraćao Musau, a.s., iza zastora, nadahnuo je Ibrahima, a.s., onim što je htio, poslao je nosioca objave Muhammedu, s.a.v.s., i zadužio ga je onim čime je htio da ga zaduži. Prirodno je da onaj kome je objavljeno bude potpuno ubjeđen da je ono što mu se objavljuje od Allaha, dž.š., ne sumnjajući nikako u to. Jedan od znakova istinitosti onoga što mu se objavljuje je i u samoj objavi koja mu silazi. Bilo kojom protivrječnosti u objavi, negira se ta objava u potpunosti.

To potvrđuje i Kur'an riječima Uzvišenog:

Da je on od nekog drugog, a ne od Allaha, sigurno bi u njemu našli mnoge proturječnosti.1[01]

Znači nemoguće je da Allah, dž.š., objavljuje laži, kao što je nemoguće da između objave i razuma postoji razilaženje. Sigurno nema neslaganja između ispravne vjere i zdravog razuma. Takva je naša objava, spuštena sa nebesa, objavljena od Gospodara plemenitom Njegovom robu. O njoj razmišljaju oni koji pameti imaju, na njoj su im srca smirena i vjeruju u nju. Da li je objava kod drugih različita od naše objave? Ono što je uočljivo kod sljedbenika Knjige jeste da su neki od sljedbenika Knjige dali sebi za pravo da tumače Svetu knjigu i da daju na nju komentare, ili su čak usmjeravali u shvatanju pojedinih dijelova Svete knjige. Takvi su bili sigurni u vlastito ubjeđenje, a i u njih same, zatim su pripisali ono što su unosili u Svetu knjigu Bogu. Ja vjerujem u ono što je spušteno od Allaha, dž.š., i smatram da to nije razlog za prekoravanje!

Spominjali smo tebi kako Tevrat koji je spušten Musau, a.s., govori o njegovoj smrti i kako su ga žene sinova Israilovih oplakivale četrdeset dana, kako je ukopan u kabur za čije se mjesto danas ne zna... itd.

Svakom čovjeku koji malo razmisli o tim tekstovima bit će uočljivo da je to govor historičara, koji su zabilježili podatke
O Musaovoj smrti i pripisali to Svetoj knjizi. Tako je Tevrat i ono što su historičari napisali postalo sve Sveta knjiga.

Spomenut ću ovom prilikom govor jednog od kršćanskih učenjaka o ovoj opasnoj temi, a kojeg prenosi Ahmed Didat. Kaže gospodin Graham Skrudži, član centra Mevedi za Svetu knjigu, koji se smatra jednim od velikih učenjaka protestantske crkve, u svojoj knjizi Da li je Sveta knjiga Božiji govor? ispod naslova: "Sveta knjiga je ljudsko djelo, ali je nebeska!" na sedamnaestoj stranici: "Da, Sveta knjiga je ljudsko djelo, usprkos tome što to neke neznalice poriču. Sveta knjiga je pisana ljudskim mozgovima, pisana je jezikom kojim ljudi govore i njihovim perima i pisana je takvim stilom koji nas upućuje da je to pisano ljudskim rukama i ljudskim jezikom."

Drugi kršćanski učenjak Kinis Krag, koji posjeduje obimno znanje o Božijim objavama, radi u Kudsu, u svojoj knjizi "Nidau'l- mi'zene" ("Poziv s minareta") tvrdi: "Za razliku od Kur'ana, mi možemo vidjeti da je Novi zavjet pretrpio neke ispravke i izmjene, zamijenili su se neki izrazi, ponovili su se neki dokazi. Knjige Novog zavjeta su napisane u skladu sa razumijevanjem crkve koja stoji iza onog što su napisali oni koji su pisali Novi zavjet, jer ta crkva predstavlja iskustvo i historiju." Usprkos tome što je ova izreka jasna i što nju ne treba komentarisati, taj isti kršćanski misionar usuđuje se poslije nje ustvrditi sljedeće:

"Zaista je potvrđeno apsolutnim dokazima da je Sveta knjiga Božiji govor kojeg je nemoguće zanijekati." Zaista je čudno kada se vidi da se neko na ovakav način poigrava sa riječima i izrazima koje koristi u

pisanju. Obojica nas obavještavaju na najjasniji mogući pisani način da je Sveta knjiga napisana ljudskim rukama da bi nam nakon toga tvrdili daje Sveta knjiga od Boga.

Učenjak Ahmed Didat kaže: "Sjećam se susreta sa jednim mladim kršćanskim svećenikom, koji je kružio oko našeg mesdžida u Džuhansburgu. U našem mjestu je boravio sa posebnim zadatkom, da posjetioce mesdžida pozove u kršćanstvo. Pozvao sam ga na ručak kod jednog od muslimana, koji je stanovao u blizini mesdžida. I dok smo raspravljali oko ispravnosti Svete knjige i njenog porijekla, primjetio sam kod njega veliki inat i rekao sam mu: 'Profesor Džizir koji je predsjednik jednog od odjela za vjeru na jednom od njihovih univerziteta ne vjeruje da je Sveta knjiga Božiji govor.' Odmah mi je na to odgovorio da zna to. Ponovio sam mu: 'Onaj koji vas podučava ne vjeruje da je Sveta knjiga Božiji govor.' Odgovorio mi je: 'Znam za to', - dodavši: 'Ali ja lično vjerujem da je Sveta knjiga Božiji govor!!'"

Ja vam kažem ovom prilikom da zaista nema lijeka za ljude poput ovakvih, u potpunosti konzervativnih. Čak je i (sa, a.s., bio suočen sa širenjem te bolesti kod onih koji su ga okruživali: "Njima govorim u usporedbama zato što gledajući ne vide i slušajući ne čuju i ne razumiju."[102]

To potvrđuje i Kur'an, kaže Uzvišeni:

Ima ih koji dolaze da te slušaju. A možeš li ti učiniti da te gluhi čuju, koji ni pameti nemaju?

A ima ih koji te posmatraju. A možeš li ti uputiti na pravi put slijepe, koji ni razuma nemaju?[103]

Ogromna je razlika između objave kod nas i objave kod sljedbenika Knjige.

Kod nas je objava samo ono što se objavljuje od Allaha, dž.š., čemu onaj kome se objavljuje ne može svoje riječi dodati:

[102] Matej, 13:13.

A da je on o nama kojekakve riječi iznosio, Mi bismo ga za desnu ruku uhvatili, a onda mu žilu kucavicu presjekli i niko ga između vas ne bi mogao od toga odbraniti.'[104]

A objava kod sljedbenika Knjige je govor čovjeka koji je u službi Boga, koji je možda zapamtio dio onog što je objavljeno Musau, a.s., i Isau, a.s., zatim prenio to u skladu sa svojim mogućnostima, možda dodao tome ono u što je ubjeđen da je objavljeno, ili ono što se pripovijeda da se desilo, ili neko filozofsko shvatanje u koje se vjeruje.

Vidjet ćemo da se pridružila objavi "Pjesma nad pjesmama" koja je puna poziva u slijeđenje strasti, ili Davudovi psalmi u kojima se na nedoličan način spominje Allah, dž.š. Da tragedija bude još veća tu su našle mjesta i idolopoklonička shvatanja u vjerovanju, potvore na Allahove poslanike, iskrivljavanje svetih tekstova što je uzrokovalo

pojavu trojstva u vjerovanju, a sve se to desilo od strane onih koji su izabrali prolaznu ovodunjalučku korist i izazvali na sebe Allahovo, dž.š., prokletstvo. I zbog toga dolazi Allahova prijetnja:
A teško onima koji svojim rukama pišu Knjigu, a zatim govore: "Evo ovo je od Allaha - da bi zato korist neznatnu izvukli. I teško njima zbog onoga što ruke njihove pišu i teško njima što na taj način zarađuju!"1[05]

Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Hakka, 44.-46.
Prijevod značenja Kur'ana, Sura,el-Bekara, 79.

LANAC PRENOSILACA SVETE KNJIGE

Isaova, a.s., smrt predstavlja veliki udarac monoteističkom načinu vjerovanja i početak razilaska među njegovim sljedbenicima. Većina je shvatila da je njihova Poslanika odabrao Bog i da je on uzdignut na nebesa kao što je slučaj sa mnogim poslanicima, iskrenim robovima i šehidima, dok je manjina koja je imala iskrivljeno vjerovanje tvrdila da je fsa, a.s., ubijen tako što je razapet na križ, i na osnovu te tvrdnje su izgradili mnoga nova vjerovanja. Rasprava bi bila ograničena i ona ne bi imala neku veliku vrijednost kada bi se raspravljalo da li je on razapet ili ubijen, s tim je završeno i na to je stavljena tačka. Rasprava je postala veća time što je Božiji sin predstavljen na slici razapet. Ubio ga je njegov Otac, po tom iskrivljenom vjerovanju, da bi time bio iskupljen Ademov, a.s., grijeh i grijesi njegovih potomaka.

Ekstremni kršćanski krugovi koji su predstavljali manjinu prihvatili su to vjerovanje čvrsto dok ga je većina ljudi odbila.

Tako su se kršćani podijelili na dvije međusobno zavađene skupine. U tom su stanju ostali sve do perioda vladanja imperatora Konstantina za čijeg je vladanja održan Koncil u Niceju. On je podržao ekstremnu skupinu koja je vjerovala u raspeće, žrtvovanje i da je Isus Božiji sin. Time je prevario
ogromnu većinu koja je vjerovala da je Isus Poslanik, a ne Božiji sin!!

Kostantin, vladar idolopoklonik, umiješao se u ono što ne razumije i o čemu nema znanja. Zbog toga naši učenjaci kažu: "Nisu se pokrstili Rimljani, nego su se kršćani porimljanili!!"

Okrutan rat pokrenut je protiv monoteista, oduzete su im knjige, lišeni su slobode, sve je to prouzrokovalo slabljenje njihove snage, mnoga su njihova djela i knjige nestala i zagubljena. Igrom slučajnosti pronađeno je Barnabino evanđelje u kojem se govori o ispravnom kršćanskom vjerovanju. To Evanđelje je pronađeno u jednoj čistoj kršćanskoj sredini i nikada se nije desilo da neko od muslimana spomene to Evanđelje, ili da iz njega uzmu nešto za dokaz kroz hiljadu godina!!

Zatvorene su monoteističke crkve, snaga monoteista je uništena, njihove su knjige nestale, pobijedili su oni koji su imali iskrivljeno

shvatanje koji su tako postali predvodnici kršćanstva sve do današnjeg dana!! Zato u Kur'anu Uzvišeni kaže:
O sljedbenici Knjige, došao vam je poslanik Naš da vam ukaže na mnogo šta što vi iz Knjige krijete, i preko mnogo čega će i preči.
A od Allaha vam dolazi svjetlost i Knjiga jasna kojom Allah upućuje na puteve spasa one koji nastoje da steknu zadovoljstvo Njegovo i izvodi ih, po volji Svojoj, iz tmina na svjetlo i na pravi putim ukazuje.[106]

Novi kršćani su, uloživši krajnji napor, sabrali sve knjige koje potvrđuju njihov način vjerovanja u ono što danas nazivaju Novim zavjetom jer niko od prijašnjih poslanika nije tvrdio, niti pozivao u Božije porijeklo Isusovo, nego je takvo krivo vjerovanje nastalo na opisani način!! Još su tome dodali i ono što se nalazilo kod Jevreja, kod kojih je bilo jako čudnih vjerovanja nazvavši sve to jednim imenim Sveta knjiga!

Učenjaci koji izučavaju lanac prenosilaca Svete knjige smatraju da se sa historijske strane ne može potvrditi povezanost prenosilaca Svete knjige sa koljena na koljeno, već lanci prenosilaca Svete knjige liče lancima prenosilaca apokrifnih i nepouzdanih izreka u našoj kulturnoj baštini. Pažnja se treba obratiti i na sami tekst da bi se otkrila njegova stvarna vrijednost i koliko vrijedi da on bude vodič ljudima!!

Vrijedno je spomenuti mišljenje onih koji imaju iskrivljeno vjerovanje o Svetoj knjizi, koji smatraju da njena vrijednost nadmašuje vrijednost svih ostalih knjiga na ovome svijetu. Prvi od njih, spomenut u knjizi Džoša Makduvejla, koju je preveo svećenik Munir Abdu'n-Nur, je učitelj Montirija Vilijamoza. Ta knjiga predstavlja rezultat četrdesetdvogodišnjeg istraživanja istočnjačkih knjiga. U njoj je zapisano: "Sveta Knjiga je jedinstvena, ona se razlikuje od drugih knjiga u mnogo čemu, između ostalog:

a) jedinstvena je u svojoj povezanosti,
b) pisana je u periodu od hiljadu i šest stotina godina,
c) u vremenu od oko šezdeset generacija.

Svetu knjigu čini više od četrdeset knjiga, obuhvata sve sfere života kralja, seljaka, filozofa, lovca, vladara, učenjaka, od njih su: Mojsije kao politički vođa koji je znanje stekao u Egiptu, Pavle koji je bio lovac, Amuš, pastir koji je čuvao stoku, Ješua koji je vojskovođa, Luka koji je bio doktor, Sulejman koji je bio kralj, Matej koji je ubirao poreze, Pavle koji je bio svećenik.

Pisana je na različitim mjestima. Musa ju je pisao dok je bio u pustinji, Eremija ju je pisao dok je bio u tamnici, Danijel na litici ili u dvorcu, Pavle u zatvoru, Luka dok je bio na putovanju, Jovan dok je bio na ostrvu Batmos, a drugi su je pisali na bojnom polju. Pisana je u različitim vremenima: Davud ju je pisao u ratnim vremenima, dok ju je Sulejman pisao u miru.

Pisana je u različitim psihičkim stanjima. Neki su je pisali dok su se

radovali zbog nečega dok su je drugi pisali prilikom tuge i očaja u kojem su se nalazili. Pisana je na tri kontinenta: Aziji, Africi i Evropi." Nakon svega ovoga kažem kako da vjerujemo u ovu knjigu na čijim stranicama je ispisano da se Jahve, čije prijestolje obuhvata i nebesa i Zemlju, spustio na zemlju i hrvao sa Jakubom i da je to nadmetanje trajalo cijele noći, nakon čega je pobijedio Jakub zbog čega je dobio naziv Israil.

Kako da vjerujemo da je Bog jeo hranu sa Svojim robom Ibrahimom, na sofri je bilo pečeno tele i hljeb, pitam se da li su poslije jela pili čaj ili nisu?

I da vjerujemo da su Allahovi, dž.š., poslanici oni koji su se opijali, koji su činili blud sa rodbinom, koji su silovali žene svojih podanika dok su oni bili na bojnom polju. Stari zavjet je čudna knjiga, ili skupina čudnih sadržaja u kojima se pripovijedaju priče pune kontradiktornosti, neke od njih smo spomenuli. Izgleda da bi bio pravi vjernik moraš vjerovati u izmišljotine. Zatim da vjerujemo u Novi zavjet kojeg je čovjek napisao da bi ljude ubijedio u neodređeno vjerovanje! Pavle je napisao Indžil da bi potvrdio vjerovanje u Isusa kao Boga ili da je Božiji sin. Ispada da je fsa, a.s., koji je rođen prije dvadest stoljeća postojao prije stvaranja nebesa i Zemlje. Kada je Merjema rodila dijete, u stvarnosti je rodila Božije tijelo, rodila je Boga koji je oduvijek, ali to ljudi nisu znali. Pridruživati Bogu druga je zločin koji se čini na Zemlji, protiv toga su se borili svi poslanici, dok je pridruživanje Bogu još nekoga na nebesima još veći zločin od toga jer sin, koji nije isto što i otac, postoji zajedno sa njim oduvijek, a ako se malo o tome razmisli ispada da su njih dvojica jednaki!! Zaista bi bili nerazumnici kada bi povjerovali u sve to. Kaže Uzvišeni:
On je Bog i na nebu i na Zemlji, On je Mudri i Sveznajući! I neka je Uzvišen onaj čija je vlast i na nebesima i na Zemlji, i između njih, On jedini zna kada će Smak svijeta biti, i Njemu ćete se svi vratiti! Onima kojima se Oni, pored Njega klanjaju - neće moći da se za druge zauzimaju; moći će se samo oni koji istinu priznaju, oni koji znaju.[107]

Razmisli o razgovoru koji se odvijao između Isusa i Jevreja koji se svađao sa njim, kada je Isus rekao da je jednak sa Bogom rekavši: "Ja i Otac jedno smo."[108]

Ponovo Jevreji uzeše kamenje da ga kamenuju. Isus im reče: "Pokazao sam vam mnoga dobra djela koja dolaze od Oca. Za koje me od tih djela kamenujete? - Zbog dobrog te djela ne kamenujemo - odgovoriše mu Jevreji - nego zbog hule što se praviš Bogom iako si samo čovjek."[109]

Pisac kaže da je ova izreka najveće Isusovo obznanjenje o njegovoj vezi sa Ocem, što je veoma rasrdilo Farizeje koji su donijeli presudu da ga kamenuju u skladu sa Levitskim zakonom.[110]

To nije bilo prvi put da su Jevreji pokušali kamenovati Isusa:

"Tada digoše kamenje da ga bace na njega, ali Isus se sakri i iziđe iz hrama."[111]
To nisu htjeli uraditi zbog dobrih djela koja je činio nego zbog hule na Boga i to su htjeli da učine bez imalo razmišljanja o istinitosti te tvrdnje - ovako nam opisuje pisac to što se desilo. "A Isus im odgovori: Otac moj neprestano radi, zato i ja radim."[112] Stoga su Jevreji još više nastojali da ga ubiju, jer je kršio ne samo subotu nego i Boga nazivao svojim Ocem, izjednačujući sebe sa Bogom. U navedenim citatima Isus ne kaže "Otac naš", nego kaže "Otac moj", dajući do znanja da je takvu sinovsko-očinsku vezu jedino on imao sa Ocem i da njih dvojica zajedno rade, i on na ovaj način objašnjava izlječenje bolesnika u subotu. Jevreji su govorili za Boga Otac, ali, kada bi to govorili, dodavali bi iza tog izraza nebesa, ali Isus otvoreno kaže da je on u potpunosti jednak sa Bogom. Jevreji su to shvatili i zbog toga su htjeli da ga ubiju. Zato što je rekao da je bio prije Ibrahima, tj. on je oduvijek! Isus im odvrati: "Zaista, zaista, kažem vam, prije nego je Abraham bio, Ja Jesam."[113]

[107] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, ez-Zuhruf, 84.-86.
[108] Ivan, 10:30.
[109] Ivan, 10:30.-33.
[110] Levitski zakon, 24:16.
111 Ivan, 8: 59.

Riječi "zaista, zaista" predstavljaju zakletvu, dolaze poslije njegove otvorene izjave da je on Bog, što je rasrdilo Jevreje pa su uzeli kamenje s namjerom da ga kamenuju. To nije čudno jer Ivanovo evanđelje počinje sa: "U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše kod Boga - i Riječ bijaše Bog."

I nije bilo razuma među prvim, niti među današnjim generacijama koji je mogao razumjeti ove kontradiktornosti.

Isa je časni čovjek koji je pozivao ka obožavanju Jedinog Allaha, dž.š. Allah je uistinu i moj i vaš Gospodar, zato se klanjajte samo Njemu! To je pravi put.[114]

Da je tvrdio za sebe da je bog, niko mu se ne bi odazvao. Jevreji nisu povjerovali u njega kada je tvrdio za sebe da je poslanik, a da je za sebe tvrdio da je bog ne bi imali poteškoće da ga ubiju, jer u tom slučaju niko iza njega ne bi stao da ga brani. Kaže Uzvišeni:
A onoga od njih koji bi rekao: "Ja sam, doista, pored Njega, bog!" - kaznili bismo džehennemom, jer Mi tako kažnjavamo mnogobošce.[115]

[113] Ivan, 8: 58.
[114] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Merjem, 36.
[115] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Enbija', 29.

Muslimani će do Sudnjega dana gledati jednako na Ibrahima, Musaa, Isaa, i Muhammeda, neka je na sve njih Allahov mir i blagoslov.

Dok većina kršćana čak do današnjeg dana vjeruje da je Isus bog, božiji sin, kod Allaha, dž.š., ćemo se sresti i tad ćemo biti suočeni sa jedinom istinom. Kaže Uzvišeni:
Ti ćeš zacijelo umrijeti, a i oni će, također, pomrijeti. I poslije, na Sudnjem danu pred Gospodarom svojim ćete se jedan s drugim prepirati.[n6]

MONOTEIZAM JE ISTINA, SVE DRUGO JE ZABLUDA

Čitajući govor mladića koji su se krili u pećini ganula me iman- ska čežnja:
Gospodar naš - Gospodar je nebesa i Zemlje, mi se nećemo pored Njega drugom bogu klanjati jer bismo tada ono što je daleko od istine govorili.[117]

Rekao sam: "Istinu ste rekli, u svemiru ne postoji osim jedan Gospodar, Živi i Vječni, Onaj koji je stvorio stvorenja i dao im rok trajanja, postoje do kada to On hoće, i nestaju kada On hoće! Nema sa Njim drugog boga! Ko je On? Gdje je On? Sve osim njega je laž.

Ono što Allah, dž.š., hoće, Njegovom voljom biva postojeće, a ono što On hoće biva nepostojeće. Čudno je da vidimo da neki ljudi smatraju i druga Allahova, dž.š., stvorenja bogovima, nazvali su ih božijim kćerima. Kaže Uzvišeni:
Eto, oni, zbog toga što lažu, doista govore:
Allah je rodio, oni su, zaista, lažljivci. Zar je On kćeri sinovima pretpostavio?[118]

Dok drugi tvrde da Bog ima sina koji je od njega ili je sa njime, kaže Uzvišeni: A oni Njemu od robova Njegovih pripisuju dijete.
Čovjek je, zaista, očevidni nezahvainik.[119]

Kršćani su vidjeli ono što je dato Isau, a.s., od nadnaravnih čuda koja su bila dokaz njegova poslanstva, međutim oni su uzeli čudan način njegova rađanja, koje je suprotno zakonima prirodnog nastajanja i rekli: Nema sumnje, on je Božiji sin i on je uprkos tome što je Božiji sin, jednak svome Ocu i on je sa Njim oduvijek i zauvijek. Zatim su čuli za Džibrila - svetog duha - donosioca objave, kojim je davana podrška poslanicima pa su za njega rekli: Ovo je treći bog, a svi su oni zajedno jedan bog!!

Za ovo nisu čuli ni mozgovi filozofa koji su, kada im nije bila dostupna objava, tražili i istraživali način kojim bi spoznali svoga Gospodara.

Ovo što kršćani vjeruju, tome nijedan od prijašnjih poslanika nije pozivao, svi su oni pozivali u monoteizam:
Prije tebe nijednog poslanika nismo poslali, a da mu nismo objavili:
Nema Boga osim Mene zato se Meni klanjajte!120

Mladići koji su se sklonili u pećinu, živjeli su u doba rimske vladavine, suprotstavljali su se višebožačkim smutnjama koje su bile proširene između njihova naroda pa su rekli: Narod ovaj naš je mimo Njega druge

bogove prihvatio, zašto jasan dokaz nije donio o tome da se treba njima klanjati? A ima li nepravednijeg od onoga koji o Allahu, dž.š., iznosi neistinu? Prvi temelj kojem islam poučava jeste vjerovanje da je samo jedan Allah, dž.š., koji nije rodio, niti je rođen i niko mu ravan nije, niti ima suparnika u vlasti, a sve što je osim Njega, stanovnici nebesa i Zemlje su Njegova stvorenja i opstoje zahvaljujući Njegovom htijenju bez obzira bila oni meleki, džini ili ljudi. Ne znam da li su se ti mladići bojali vlasti koja je vjerovala u mnogoboštvo ili u trojstvo?

Bez obzira o kojoj se vlasti radilo, ono što je bitno jeste da su oni vjerovali u monoteizam, boreći se protiv bilo kakvog drugog obožavanja i govorili su kao što smo to već spomenuli:

Gospodar naš - Gospodar je nebesa i Zemlje, mi se nećemo pored Njega drugom bogu klanjati.[121]

Sura el-Kehf je objavljena u Mekki i logično je da su njene poruke uperene protiv mnogoboštva koje je rašireno na Arabijskom poluotoku, ali ono što se primjećuje prilikom poziva u jednoboštvo - tevhid jeste da se odbija višeboštvo bez obzira u kom obliku se ono ispoljavalo, bez obzira da li je onaj koji je smatran bogom uz Allaha, dž.š., bio kamen ili čovjek.

Razmisli samo o početku ove sure:

I da opomene one koji govore: ",Allah je Sebi uzeo sina." O tome oni ništa ne znaju, a ni preci njihovi. Kako krupna riječ izlazi iz usta njihovih! Oni ne govore drugo do neistinu![122]

Ovim se ajetima obuhvataju svi mnogobožački pravci, bez obzira radilo se o onima koji pripisuju Allahu, dž.š., kćeri ili onima koji Mu pripisuju sina.

Razmišljanjem o desetinama mekanskih sura vidimo da se u najvećem dijelu tih sura poziva u jednoboštvo i da se u jednoboštvo pozivaju i kršćani, kao i drugi osim njih,

[121]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Kehf, 14.

[122]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Kehf, 4.-5.

čak se najviše može primijetiti da je najveći akcenat pozivu u jednoboštvo usmjeren upravo kršćanima.

Razmisli malo o Allahovim riječima u suri el-Enbija' koja je, također, mekanska:

Oni govore: "Milostivi ima dijete!" Hvaljen neka je On! A meleki su samo robovi poštovani. Oni ne govore dok On ne odobri i postupaju onako kako On naredi. On zna šta su radili i šta će uraditi i oni će se samo za onoga kojim On bude zadovoljan zauzimati, a oni su i sami, iz strahopoštovanja prema Njemu, brižni. A onoga od njih koji bi rekao: "Ja sam, doista, pored Njega, bog!"- kaznili bismo džehennemom,jer Mi tako kažnjavamo mnogobošce.[123]

Ovim ajetima su obuhvaćeni i kršćani koji vjeruju daje Isa, a.s., bog, ili

vjeruju daje on božiji sin, dokje Isa, a.s., čist od onoga što mu pripisuju, jer on nije ništa drugo osim jedan od pokornih Allahovih, dž.š., robova koji imaju kod sebe osjećaje, strah, nadu, koje pokreću njihovi osjećaji, boje se i znaju biti zadovoljni.

Šema koja nema rješenja do pred Sudnji dan jeste vjerovanje kršćana da su trojica jedan i da su Otac, sin i sveti duh, svaki od njih bogovi sami za sebe, koji u isto vrijeme čine jednog boga!!

Na drugom mjestu smo naveli objašnjenje ove kontradiktornosti koje daju neki od njih, a to je da sin predstavlja život, a sveti duh znanje, a biće im je jedno. Kao dokaz za to navode Sunce, sunčevu toplotu i sunčevu svjetlost dok su drugi rekli da su za to sličan primjer riječi u Kur'anu: U ime Allaha, Milostivog i Samilosnog!!

Ponuđeno objašnjenje zaslužuje da se malo razmisli o njemu. Određeno biće se može opisati sa više osobina, a ne samo sa dvije osobine! Mi Allaha, dž.š., opisujemo svim osobinama savršenstva, ali osobina sama po sebi ne opstoji i njom se ne može opisati osim ako je ona uz samo biće koje se opisuje. Ako se desi da mrzim nekog od učenjaka, da li mogu da ispalim hitac u njegovo znanje koje mrzim, pa da to znanje ubijem ili ga razapnem, a da pri tome ostane tijelo tog učenjaka čitavo, nedotaknuto?!! Ovo objašnjenje otkriva lukavost kod onih koji ga nude, ali tvrdnja daje fsa, a.s., osobina znanja, a da Džibril predstavlja osobinu života smiješna je i u potpunosti se odbija.

Ono što je stvarnost jeste da su prvi kršćani bili jednobošci kao i mi, dok je višeboštvo nastalo od male skupine kojima se u početku nije pridavala pažnja. Prolaskom vremena opasnost od njihovog iskrivljenog vjerovanja je rasla, njim se poremetilo pravo vjerovanje koje je puno nejasnoća.

Kršćanin osjeća da je on Allahov rob i ubjeđen je da je Allah jedan, zatim je tolerantan i dopušta da se vjeruje u postojanje još i drugog i trećeg boga, ali to je vjerovanje jako labilno jer, kada se pita o tome, on bježi iz rasprave tvrdeći daje samo jedan Bog, a ako pristupi raspravi onda vjeruje da postoje tri boga i na kraju ispada da se Isusu najviše moli i da se sa njim najviše prijateljuje.

Veza kršćana sa bogom je preko Isusa dok su druge veze kod njih zanemarljive i manje bitne. Najveće mjesto u činjenju molitvi se daje Isusu, dok otac dolazi poslije njega, a sveti duh ako šta dobije - dobije!

Jednoboštvo u islamu je čisto, iskreno i bez ikakvih primjesa. To je ono sa čime su došli Nuh, Ibrahim, Musa, fsa i Muhammed, s.a.v.s. Svi poslanici su bili iskreni i časni Allahovi robovi, svi su oni pozivali najčasnijem pozivu, a to je robovanje samo Allahu, dž.š. Da li je ovakav način vjerovanja krnjav, pa se zbog njega kritikujemo? Ili on predstavlja grijeh kojeg činimo?

Ili je to greška zbog koje nas svijet želi uništiti ponekad jezikom oružja i

vatre, a ponekad zavjerama i zamkama?
I reci onima kojima je data Knjiga i neukima:
"Primite islam!" Ako prime islam, onda su na pravom putu. A ako odbiju, tvoje je jedino da pozivaš.-A Allah dobro vidi robove Svoje.[124]

Mislim da je još nešto važno spomenuti ovom prilikom. Svijet džina je sličan svijetu ljudi u zaduženjima, vjerovanju i obavljanju obreda. Svi sljedbenici vjere vjeruju u njihovo postojanje mada ih ne vidimo.

Ono što sam primijetio jeste da je priča o višeboštvu i do njih stigla. Oni nisu znali za jednoboštvo sve dok nisu čuli citate iz Kur'ana, pogledaj šta su poslije slušanja kur'anskih ajeta rekli:
Mi smo doista Kur'an koji izaziva divljenje slušali, koji na pravi put upućuje - i mi smo u nj povjerovali i više nikoga nećemo Gospodaru našem ravnim smatrati, a On nije - neka uzvišeno bude dostojanstvo Gospodara našeg!
- uzeo sebi ni druge, ni djeteta, jedan naš bezumnik je o Allahu laži govorio...[125]

Time su opisali loš govor koji je do njih dopro o Allahu, zatim su se pokajali, što su u to povjerovali riječima:
A mi smo mislili da ni ljudi, ni džinovi o Allahu laži ne govore.[126]

Ovako islam objašnjava istinu, uništava laž i obznanjuje da nema drugog boga osim Allaha, dž.š.

[124]Prijevod značenjaKur'ana, Sura, Alu Imran, 20.
[125]Prijevod značenjaKur'ana, Sura, el-Džinn, 1.-4.
[126]Prijevod značenjaKur'ana, Sura, el-Džinn, 5.

BARNABINO EVANĐELJE JE NAJBLIŽE ISTINI

Vjerska misao, koja je dominanta u prvim pisanim djelima Jevreja i kršćana, nije imala ispravne i decidne principe, nego je naginjala iskrivljavanju činjenica i lažima u velikoj mjeri. Razmisli samo o priči o suncu i Jošeu! Joše je bio sa Mojsijem i kada je Mojsije umro, Jošea je preuzeo vodstvo Jevreja. I kažu: Borio se Jošea protiv neprijatelja naroda da bi Jevreji ušli u Palestinu, ali borba je potrajala, a primaklo se vrijeme zalaska sunca, pa je Jošea zamolio Gospodara da sunce ne zađe dok ne pobijedi neprijatelja i Zemlja je prestala da se kreće cijeli jedan dan! Dvadeset četiri sata Zemlja se ne pokreće, niti se pojavljuje noć, ili dan! Kao da su svi stanovnici kontinenata bili pod dejstvom alkohola, pa nisu osjetili šta se desilo. Zakoni po kojima se odvijaju dešavanja u svemiru su prekršeni samo zbog jednog jevrejskog mladića!

U stvarnosti ova priča ne upućuje na krnjavost svemirskih zakona, nego upućuje na krnjavost razuma autora ove priče. To je samo još jedan primjer izmišljotina koje se nalaze u Tori, a koje govore o Bogu, Njegovim melekima i poslanicima.

Onaj koji laže u stvarima koje su vidljive i očite, sigurno laže i o stvarima koje su nevidljive i nepoznate. Mi imamo
potpuno pravo da otvoreno ne vjerujemo u takve priče koje se nalaze u Starom zavjetu. Slična priči o suncu je i priča o poplavi koja se desila za vrijeme Nuha. Stari zavjet tvrdi da je poplava obuhvatila cijelu Zemlju i trajala je punu godinu dana. Na Zemlji je u potpunosti uništen život i jedino su se spasili oni koji su bili na brodu. A ono što se desilo jeste daje poplava obuhvatila samo određena područja, sa njom nema veze dolina Nila, niti Indijski potkontinent. O njoj nije zabilježen zapis ni jednog historičara iz tih mjesta. Za tu poplavu nije čula ni Evropa, ni Amerika. Tevratsko pripovijedanje te priče nema nikakve autentičnosti kao ni spominjanje tog događaja u Novom zavjetu. Razum koji je pisao Stari zavjet, predstavio nam je historijska dešavanja na čudan način i oslonio se u pisanju historije na priče koje su kružile, koje nemaju nikakvih znanstvenih temelja. Takav razum je opisao dešavanja i okolnosti vezane za Isusovu smrt načinom punim kontradiktornosti. Jevreji kažu: "Mi smo ubili Isusa", dok drugi kažu: "Isus se spasio jer je nakon raspeća viđen živ." Kršćani kažu: "On je razapet i život mu je vraćen nakon raspeća."

Mi muslimani svoje vjerovanje o tome zasnivamo na onome stoje zabilježeno u Kur'anu i u Sunnetu, a to je: On nije ubijen niti je razapet, možda je umro prirodnom smrću, to je ono čemu naginjem, a možda ga je Allahovo htijenje spasilo da bi živio na drugome mjestu, načinom koji jeza mene nepoznat.[127]

Mnogobrojni su pisci Indžila, među njima se nalaze ogromna razilaženja u prenošenju onoga što se zbilo. Čudno je što je među piscima Indžila bilo onih koji Isusa nisu nikada vidjeli, pa kako da pišu o njemu? Od njih su neki, koji su bili sa njim, pisali Indžil jezikom čiji tekst nikada nije došao do nas i ne znamo ko je to preveo! Indžila je bilo puno. Njihov je broj za vrijeme ranog kršćanstva prelazio desetine različitih primjeraka.

[127] Kaže Allah: Već ga je Allah uzdigao Sebi. - A Allah je Silan i Mudar. (en-Nisa', 158.)

Moje mišljenje je da Barnabino evanđelje predstavlja drugu skupinu Evanđelja koja su kazivala o događajima na način koji nije dalek od istine i preciznog iznošenja podataka, ali ovi su Indžili odbijeni i oni koji su iskrivili kršćansku vjeru su radili na tome da ih unište i uklone. Jednoboštvo je imalo svoje sljedbenike sve do četvrtog stoljeća nove ere, sve do Koncila u Niceju na kojem je donijet zakon o vjerovanju u Isusovo božanstvo. Broj jednobožaca je bio velik, ali je imperator Konstantin ustao protiv njih i na taj način je prevagnulo vjerovanje u trojstvo i raspeće. Poraženi su predstavnici i zagovarnici monoteizma u vjerovanju na čelu sa Arijusem i došlo je do iskrivljenja u kršćanskom

vjerovanju. Ono čime se odlikuje Evanđelje po Barnabi jeste da je Isus poslan da poziva Jevreje, a to je ono što su potvrdila i druga Evanđelja na različite načine, što ukazuje da pozivanje cijelog svijeta u kršćanstvo nema nikakvog temelja i daje Isus potvrdio da je njegova poslanička misija samo uvod u novu poslaničku misiju koja će biti šira, sveobuhvatnija i da je on poslan samo izgubljenim ovcama sinova Israilovih. Barnaba je otvoreno nagovijestio dolazak poslanika islama, spominjući njegovo ime kao što to navodi i sam Kur'an, kaže Uzvišeni:
A kada Isa, sin Merjemin, reče: "O sinovi Israilovi, ja sam vam Allahov poslanik da vam potvrdim prije mene objavljeni Tevrat i da vam donesem radosnu vijest o poslaniku čije je imeAhmed, koji če poslije mene doći", i kad im je on donio jasne dokaze, oni rekoše: "Ovo je prava vradžbina!"[128]

Isa je poput Jahjaa, Davuda i Sulejmana, poslanik koji je poslan Jevrejima, njegova poslanica je ograničenog prostora i djelovanja, a to što su za nju neki njegovi učenici rekli da
je ona svjetskog karaktera to predstavlja neistinu i lični stav onoga ko ga je napisao i on će zbog toga snositi odgovornost na Dan velikog obračuna, a time se razilazi sa Tevratom koji je u njihovim rukama!

U muslimanskim sredinama nije se čulo za Barnabino evanđelje, štaviše većina muslimana nikada za njega nije čula. Njegov prvi primjerak nije pronađen u Kairu, Bagdadu, ili u Damasku, glavnim gradovima islama, nego je taj primjerak pronađen u Rimu. Nikada se nije desilo da je neko od muslimanskih govornika spomenuo to Evanđelje prilikom vjerskih ratova i rasprava ili da gaje uzeo kao dokaz budući da niko nije znao za njega! Islamski razum, a pogotovo arapski, ne poznaje ovakav način pisanja i podupiranja Isaova poslanstva jer se on oslanja na direktne rasprave i potpunu otvorenost. Zbog svega toga vjerujem da Evanđelje po Barnabi predstavlja jedno od Evanđelja koje nije prihvaćeno da bi se mogla prihvatiti skupina Evanđelja u kojima se otvoreno govori da je Isus razapet da bi se iskupio za grijehe koje je počinilo čovječanstvo i u kojima se nalaze tekstovi koji govore daje Isus sin Božiji ili da je on bog uz Boga.

U prva četiri stoljeća vođeni su okrutni ratovi između sljedbenika monoteističkog vjerovanja i višebožaca. Da Rimljani nisu stali na stranu višebožaca, oni ne bi pobijedili, niti bi njihove knjige danas bile raširene, niti bi bilo potrebe da se sazove zasjedanje u kojem bi se odlučivalo o vjerovanju kod kršćana! Kao da se vjerovanje zasniva na izborima koji mogu biti slobodni ili namješteni!!

Mi vjerujemo da je pismom kojeg je naš Poslanik poslao Herakleu naznačeno da je vlast ta koja je odigrala ključnu ulogu u iskrivljavanju vjerovanja kod kršćana i uništavanju ispravnog vjerovanja, kao i ubijanju hiljada sljedbenika Arijusovih koji su vjerovali u Jednog Jedinog Boga.

On je to pismo završio časnim ajetom iz Kur'ana, kaže Uzvišeni:
Reci: "O sljedbenici Knjige dođite da se okupimo oko jedne riječi i vama i nama zajedničke: da se nikome osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo!" Pa ako oni ne pristanu, vi recite: "Budite svjedoci da smo mi muslimani!"[129]

Ono što očajava jeste da su se vojni pritisci kojima su muslimani bili izloženi u prošlosti pretvorili u ovome vremenu u ekonomske, kojima se u kriznim područjima prisiljava na prihvaćanje neistine i na takav podal način slabašni se prisiljavaju na odricanje od svoje vjere.

Dok mi ćutimo, katastrofa se dešava, određene organizacije i udruženja uzrokuju nesreće i patnje ljudi. Kada te nesreće i iskušenja dosegnu svoj vrhunac, dolaze predstavnici tih organizacija, nudeći im spas i izbavljenje u ime Oca, sina i svetog duha!!

Koje organizator takvih podlih organizacija i udruženja?

Ko šalje kršćanske misionare koji nude spas davljenicima?

To su predstavnici novog svjetskog poretka, niko drugi nego oni!

Da li će biti upozoreni zbog toga ili smo mi ti koji zaslužuju prijekor?

PUTEVI ZABLUDE

Vjerovanje o više bogova u jednom bogu ili o trojstvu nije vjerovanje koje je naređeno objavom, niti to vjerovanje može prihvatiti zdrav razum. Ja, ti i cijeli svijet koji nas okružuje nastali smo htijenjem jednog Gospodara. Moć jednog Gospodara stvorila nas je iz ništa. Nismo nastali iz dvije moći, niti iz dva htijenja, niti su nas stvorila dva boga, kaže Uzvišeni:
Mesih, Isa, sin Merjemin, samo je Allahov poslanik, i riječ Njegova koju je Merjemi dostavio, i Duh od Njega; zato vjerujte u Allaha i u Njegove poslanike i ne govorite: "Trojica su! Prestanite bolje vam je! Allah je samo jedan Bog..."[130]

Allah će možda oprostiti mnoge greške koje su vezane za razum ili moral čovjeka, ali neće oprostiti iskrivljeno vjerovanje o Njemu, kojim se vjeruje u postojanje više bogova i pripisivanje nekog ravnog Njemu.

Allah je onaj kome pripadaju carstva nebesa i Zemlje, Njemu pripada apsolutna moć i snaga, i sve ono što je mimo Njega je Njegovo stvorenje i Njegov rob bilo da se radilo o stvorenju nebesa ili Zemlje, i Allah razotkriva laži onih koji uz Njega pripisuju druge bogove, Njemu ravnim:
Ta svi će oni, i oni na nebesima i oni na Zemlji, kao robovi u Milostivog tražiti utočište! On ih je sve zapamtio i tačno izbrojio, i svi če Mu na Sudnjem danu doći pojedinačno.[131]

I ko je zanijekao ovaj izazov i suprotstavlja mu se? Niko, nego kaže Kur'an spominjući one koji se uzimaju za boga podrugujući im se:
Oni kojima se vi, pored Allaha, klanjate ne mogu nikako ni mušicu stvoriti, makar se radi nje sakupili. A ako bi im mušica nešto ugrabila, oni

to ne bi mogli od nje izbaviti; nejak je onaj koji se klanja, a i onaj kome se klanja![132]

Ovim se izazovom dotiče i ličnost Isusa, kaže Uzvišeni:

Reci: "Ko može spriječiti Allaha da, ako hoće uništi Mesiha, sina Merjemina, i majku njegovu i sve one koji su na Zemlji?"[133]

Nije se desilo u svemiru da neko dođe pa da pokrene vodu, oluje, ili munje, odazivajući se ovom izazovu; zato što su i ova stvorenja kao i sam Isa, a.s., samo stvorenja koja su ponizna Allahu, dž.š. Znaj da nema drugog boga sem Allaha, dž.š., i sve što je osim Njega, bilo da se radilo o džinnima, ljudima ili melekima, su stvorenja koja je Allah stvorio iz ničega! Bili su ništa sve dok je On htio da to tako bude! Niko od njih nije zaslužio da bude stvoren sve dok Allah nije htio da se to desi! Samo je On onaj koji nekoga uzdiže, a nekoga čini izgubljenim.

On je taj koji donosiocu objave, a ni mušricima (mnogobošcima) osim da ponizno i sa strahopoštovanjem prihvate i pokore se Allahovoj odredbi: I kada iz srca njihovih nestane straha, oni će upitati: Šta je rekao Gospodar vaš? - Istinu - od govor i će, On je uzvišen i velik."'[34]

daje i koji uskraćuje i ništa ne preostaje Džebrailu,

,[3]'Prijevod značenjaKur'ana, Sura, Merjem, 92.-95.

[132]Prijevod značenjaKur'ana, Sura, el-Hadždž, 73.

[153]Prijevod značenjaKur'ana, Sura, el-Ma'ida, 17.

[134]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Sebe, 23.

[135]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Ma'ida, 116.-117.

i stat će život na Zemlji, zatim će doći Dan povratka i obračuna. Narodi i osobe će pojedinačno biti pitani ovjeravanju koje su imali kod sebe i o onome što su slijedili! Jedna od najvećih laži zbog koje će, nesumnjivo, biti pitani jeste laž o božanskoj prirodi Isusovoj, o kojoj su mnogi narodi pisali brojna djela, uveličavajući neistine o tome i slikovno ilustrirajući tu zabludu.

Kur'an spominje neke prizore proživljenja i nagrađivanja na budućem svijetu, čime bismo se trebali poučiti u usmjerenju našeg života na ovome svijetu, kaže Uzvišeni:

A kada Allah rekne: "O Isa, sine Merjemin, jesi li ti govorio ljudima: 'Prihvatite mene i majku moju kao dva boga uz Allaha!"' - On će reći: "Hvaljen neka si Ti! Meni nije priličilo da govorim ono što nemam pravo. Ako sam ja to govorio, Ti to već znaš; Ti znaš šta ja znam, a ja ne znam šta Ti znaš; samo Ti jedini sve što je skriveno znaš. Ja sam im samo govorio što si mi Ti naredio: Klanjajte se Allahu, i mome i svome Gospodaru! I ja sam nad njima bdio dok sam među njima bio, a kad si mi ti dušu uzeo, Ti si ih jedini nadzirao; Ti nad svim bdiš."[135]

Suprotnosti o kojima treba razmisliti su sljedeće: kršćani očekuju dolazak Isusa da naslijedi Zemlju, da sjedne na desnu
stranu poreci Oca na prijestolju, dok muslimani očekuju pojavu Isaa da bi

on sam uništio laži vezane za njegovu božansku prirodu. On će slomit krst, zanijekat će sve osim obožavanja Allaha, dž.š., Jednog i Jedinog, neka je sveto Njegovo ime.
Pa neka čekaju oni koji čekaju! A što se tiče mene i onih kojima je Allah dao pamet, mi se rukovodimo uputom prema našem Gospodaru koji brani da se ravnoteža nebesa i Zemlje poremeti.[136]
...pod čijom su vlasti sva živa bića: Nema ni Jednog živog bića, a da nije u vlasti Njegovoj...[137]

Nemoguće je da njegova svetost ima nedostatke, ili da iziđe iz stomaka, ili da mu naštetiti oni koji u Njega ne vjeruju, sve je pod Njegovom vlašću:
Reci: "Zar da za Gospodara tražim nekog drugog osim Allaha, kad je on Gospodar svega?
Što god ko uradi, sebi uradi, i svaki griješnik će samo svoje breme nositi. Na kraju ćete se svome Gospodaru vratiti i On će vas o onome u čemu ste se razilazili obavijestiti."[138]

Vratimo se predmetu našeg istraživanja, a to je kako razlikovati ispravno od iskrivljenog u knjizi, koja je po mišljenju Džuša Mekdoila, pisana šesnaest stoljeća?!! Prenijet ćemo odgovor šejha Ahmed Didata na to pitanje, zatim ćemo navesti stav muslimana o tome. On kaže:

"Mi se muslimani ne kolebamo ustvrditi da u Svetoj knjizi postoje tri vrste dokaza, a to je nešto što je očigledno na prvi pogled:

[136]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Fatir, 41.
[137]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Hud, 56.
[138]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-En'am, 164.

- ono što se u Svetoj knjizi može opisati kao Božiji govor
- ono što se u Svetoj knjizi može opisati kao govor Božijeg poslanika
- ono što je najviše vidljivo jeste da Sveta knjiga sadrži svjedočanstva očevidaca događaja ili onih koji nisu bili očevici, ali su pisali o onome što su čuli, a to je ono što mi nazivamo govorom historičara."

Nemoj zamarati sebe tražeći po Svetoj knjizi primjere za spomenuto. Navest ću ti ih i shvatit ćeš na šta mislim.

Primjer za prvu vrstu: "Podignut ću im proroka između njihove braće... Stavit ću svoje riječi u njegova usta da im kaže sve što mu zapovjedim." Ponovljeni zakon, 18./18. "Ja, Ja sam Jahve, osim Mene nema spasitelja."[139] "Obratite se k Meni da se spasite, svi kraljevi zemlje, jer ja sam Bog i nema drugoga."[140]

U izrečenim primjerima možeš sa lahkoćom primijetiti da se ovaj govor pripisuje Gospodaru.

Primjeri za drugu vrstu:

"...povika Isus jakim glasom: 'Eli, Eli! Lema sabahktani' - a to znači: 'Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?'"[141]

"Isus odgovori: 'Prva glasi: Čuj Izraele: Gospodin Bog naš jest Jedini

Bog.'"[142]

"Zašto me zoveš dobrim?" - reče mu Isus - "Samo je jedan Dobri, Bog."[143]

Čak i dijete može potvrditi da se iza riječi: "Povika Isus, Isus odgovori, reče mu Isus..." nalaze riječi koje je izrekao Isus, a on je poslanik od Boga.

[135] Izaija, 43:11.
[140] Izaija, 45: 22.
[141] Matej, 27: 46.
[142] Marko, 12: 29.

Primjeri za treću vrstu:

"Izdaleka spazi lisnatu smokvu kraj puta. Pođe k njoj ne bi li što našao na njoj. Ali kada dođe ne nađe ništa osim lišća..."[144]

Većina sadržaja Svete knjige je iz ove treće vrste, a to su riječi treće osobe. Ako razmisliš o licu u kome se govori, vidjet ćeš da se ne radi o Božijem govoru, niti govoru Njegovog poslanika, već se radi o govoru historičara koji je bilježio šta se dešavalo.

To je uglavnom tako, ali kao što kažu logičari nije sveobuhvatno, a niti krnjavo!!

Vidjeli smo da se neki govori pripisuju Bogu, a nemoguće je da On nešto takvo izrekne, poput citata iz Biblije kojeg smo naveli na početku knjige da se Jahve pobojao da će Adam jesti sa drveta života i tako postati vječan zajedno s Njim, pa ga je zbog toga protjerao iz Dženneta!

Zaista se Allah ne boji ničega, a vječnost ne nastaje jedenjem plodova sa određenog stabla. Taj govor predstavlja samo zamisli koje imaju potpuno krivo značenje.

Vidio si kako Ivan navodi riječi koje je navodno rekao Isus: Da je on i Otac, jedno!! Usprkos tome što se navodi u drugim Evanđeljima da je samo Jahve jedini Bog i da je jedino Bog Dobar, a svi osim njega su manje dobri.

Što se tiče komentara historičara, koji su slični glupostima, toga je Sveta knjiga prepuna. Ono što se može uzeti kao pravilo dok se čita Knjiga jeste da se ono što ne doliči Gospodaru i Njegovim poslanicima odbija i ne prihvata se. Allahu pripadaju osobine savršenstva, svaki tekst kojim se skrnavi Allahovo savršenstvo se odbija u potpunosti, kao što je nemoguće da

kao poslanici budu izabrani loši ljudi, zatim da se opisuju kao oni koji su niskog morala. Svaki se takav tekst odbacuje.

Također u Svetoj knjizi postoje tekstovi kojima se pobuđuje strast, ne znam kako oni dospješe u sastavni dio vjerske knjige! Poput "Pjesme nad pjesmama" koja govori o Sulejmanu, koja spominje opis djevojke koja je kao djevojka iz snova!!

KONTRADIKTORNOSTI

Muslimani smatraju da u nasljeđu jednog naroda postoje stvari koje su istina, a postoji i ono što je neistina i da se mora napraviti razlika između dobrog i lošeg. Allah je istina. Govor da se On umorio je izmišljotina! Pravda je kazniti zločince, ali tvrdnja da se Bog pokajao što je uništio Nuhov narod poplavom nema nikakve autentičnosti.

Meleki su poslani Ibrahimu, a.s., sa određenim zadatkom, ali tvrdnja da je Bog otišao sa melecima Ibrahimu, i da su kod njega svi objedovali, je čista glupost. Ukinuće kamenovanja, osvete i dozvoljavanje kamate kada je u pitanju posao Jevreja sa drugim narodima, je loš govor. Ako su Jevreji ti koji su propise objavljene sa nebesa umrtvili, Muhammed, s.a.v.s., je poslan da ih oživi, kaže Uzvišeni:

I sudi im prema onome što Allah objavljuje i ne povodi se za prohtjevima njihovim, i čuvaj ih se da te ne odvrate od nečega što ti Allah objavljuje.145

Knjiga je protkana niskomoralnim pričama, koje ljudima uljepšavaju njihova loša djela, čak ih i sami poslanici čine. Dok Kur'an o životu poslanika govori na najljepši mogući način, naglašavajući njihov visok stepen moralnosti i plemenitosti.

Razmisli malo o kur'anskoj priči o Jusufu, neka je na njega Allahova milost! Ona prikazuje Jusufovu ustrajnost pri pozivanju u Allahovu vjeru, Iako su mu riznice ovog svijeta bile nadohvat ruke, svjestan prolaznosti ovozemaljskog života, na kraju ponizno moli Allaha, dž.š.

Gospodaru moj, Ti si mi dao dio vlasti i naučio me tumačenju nekih snova! 0 Stvoritelju nebesa i Zemlje, Ti si zaštitnik moj i na ovom i na onom svijetu; daj da umrem kao musliman i pridruži me onima koji su dobri![146]

A Jusuf je najčasniji sin Israilov.

Stari zavjet spominje priču na drugačiji način. On smatra da su sinovi Israilovi stvoreni od posebne vrste zemlje, koja nije ista onoj od koje su stvoreni ostali ljudi.

Šejh - Allah mu se smilovao - u knjizi Trijumf istine nabrojao je sto neslaganja u historijskim dešavanjima koje spominje Sveta knjiga. Prilikom rasprave sa kršćanskim misionarima izložio ih je i time ih ostavio bez komentara, nijedan od njih nije dao odgovor na to. Treba se ponoviti štampanje Svete knjige i napraviti raspored u njoj tako da se njom mogu okoristiti ljudi koji žive u ovom vremenu.

Kaže šejh Muhammed ebu Zehra: "Tvrdnja da je Sveta knjiga napisana nadahnućem od Boga nema nikakvih temelja, ne zbog toga što za to nema dokaza, nego što činjenice govore suprotno onome što je u Svetoj knjizi. Da je knjiga napisana nadahnućem od Boga u njoj bi podaci bili tačni i ne bi se u njoj pronašle neistinite stvari. Navest ćemo ukratko neke katastrofalne greške koje su našle mjesta u ovoj knjizi." U

Svetoj knjizi
postoji šest grešaka u navođenju Isusovog porijekla koje je šejh u svojoj knjizi naveo na slijedeći način:

U Evanđelju po Mateju kaže se da je Jusuf sin Jakubov, a u Lukinom evanđelju da je on sin Halijev.

U Matejevom evanđelju se navodi da je Isus od sinova Sulejmana, sina Davudovog, dok Luka kaže da je on od sinova Nasana, sina Davudovog.

Kaže Matej da su svi očevi Isusovi poznati vladari, dok kaže Luka da oni nisu bili ni vladari, niti poznati osim Davuda i Nasana.

Podučava nas Matej daje Saltail sin Bikinov, dok Luka kaže daje Saltail sin Nirin.

Iz Evanđelja po Mateju razumije se da je sin Zerbailov Ebihud, a Luka kaže da mu je ime Risa. Zanimljivo je da se u Knjizi ljetopisa u prvom poglavlju spominje ovo porijeklo, ali nigdje se ne spominje Ebihud, niti Risa, što upućuje na zaključak da je u oba Evanđelja greška.

Spominje Matej da Isusa od Davuda dijeli dvadeset šest generacija, dok Luka kaže da je broj generacija četrdeset jedan?? Šta je ispravno? Koji je od ova dva teksta nadahnuće od Boga? Ono što se da uočiti jeste da je ovo pisanje daleko od preciznosti i istine. Postoje razilaženja i po pitanju iznošenja pojedinosti vezane za neke događaje. Na primjer, po pitanju porijekla žene koje je zatražila Isusovu pomoć u izlječenju njene kćerke? Matej kaže da je ona kananskog porijekla i da je ona srela Isusa na putu moleći da joj se ukaže milost! Luka kaže da je ona finikijansko - sirijskog porijekla i da ga je srela dok je on pokušavao da se sakrije, želeći se malo odmoriti. Koji je od ovih dvaju podataka ispravniji?

Koji je tekst od ova dva Božiji govor? Možda je Bog objavio oba teksta zajedno?!

Pročitaj tekstove koji obavještavaju o načinu Isusovog hapšenja, vidjet ćeš da se kazivanje o tome u Matejevom
evanđelju razlikuje od kazivanja koje se nalazi u Lukinom evanđelju.
U prvom se navodi da ga je jedan od učenika izdao i doveo policiju do njega. Pošto policija nije mogla poznati koje Isus, on im je rekao:
Onaj koga ja poljubim, taj je tražen! "Kaže Matej: Dok je on još govorio, dođe Juda, jedan od dvanaestorice, s brojnom svjetinom, naoružanom mačevima i toljagama, koju su poslali glavari svećenički i starješine narodne. Njegov im izdajnik bijaše dao znak: 'Koga ja poljubim' - rekao im je - 'taj je, njega držite!' I smjesta pristupi Isusu, te mu reče:
'Pozdrav, Gospodaru!' - pa ga poljubi. A Isus mu reče: 'Prijatelju, zašto si došao?'Tada pristupiše, digoše ruke na Isusa i uhvatiše ga."[147]

Ivanovo evanđelje govori o tome na drugi način: "Tada Juda uze četu i stražare koje su mu dali glavari svećenički i farizeji, te stiže onamo sa svjetiljkama, zubljama i oružjem. A Isus koji je znao sve što mu se ima

dogoditi, stupi naprijed, te ih upita: 'Koga tražite?' 'Isusa Nazarećanina', odgovoriše mu. 'Ja sam', reče im Isus. A s njima je stajao i njegov izdajnik Juda. Kako im Isus reče: 'Ja sam!', uzmaknuše natrag i padoše na zemlju. I ponovo ih upita: 'Koga tražite?' 'Isusa Nazarećanina', odgovoriše. 'Rekoh vam da sam ja' - odvrati im Isus..."

Očita je razlika između navođenja ovog događaja u dva Evanđelja, Muhammed ebu Zehre kaže: "Očigledno je da se čitanjem u Indžilu priče o hapšenju Isusa, njegovom suđenju i razapinjanju, primjećuju jasne različitosti u navođenju ove priče. Kada bi bilo različito svjedočenje dvojice po pitanju novca, njihovo svjedočenje bi bilo odbijeno i istina ne bi pobijedila."

Na kraju, Juda koji je izdao Isusa, po Mateju, se objesio, a po Luki, njegovo lice se okrenulo, stomak mu se otvorio i crijeva su mu pukla pa je od toga umro. Mi se pitamo u koju od ovih priča da vjerujemo??

Jedini Matej spominje jedan događaj vezan za Isusovo raspeće: "I gle! Hramski se zastor razdera na dvoje, od vrha do dna; zemlja se potrese, pećine se raspuknuše, a grobovi otvoriše, te uskrsnuše mnoga tjelesa pravednika što bijahu umrli. Iziđoše iz grobova poslije Isusova uskrsnuća, dođoše u sveti grad i pokazaše se mnogima. Kad stotnik i oni koji su s njim čuvali Isusa vidješe Isusa i ostale događaje, vrlo se prestrašiše, te rekoše: 'Uistinu ovaj bijaše Sin Božiji.'"[148]

Šejh Muhammed ebu Zehre kaže: "Da se ovaj veliki događaj uistinu desio pisao bi o njemu cijeli svijet, u kojem se ne spomenu Isus ni jednom riječju, i da je se uistinu desio, povjerovali bi Rimljani i Jevreji. Pećine raspuknuše, zemlja se potresla, uskrsnuše mnoga tjelesa ljudi koji su bili umrli i vidješe ih mnogi, na tome se ta priča završava.

Ne prenosi se da je i jedan Jevrej nakon tog događaja povjerovao. Kršćanski učenjak Nurten je otvoreno negirao istinitost te priče. On kaže: 'Ova priča je neistinita i najvjerovatnije je da ove priče dolaze od Jevreja nakon uništenja Jerusalema. Možda ju je jedan od njih napisao kao zabilješku u Ibranijskom primjeru Evanđelja, pa su je pisci Indžila ubacili u tekst samog Indžila. Taj je tekst došao do prevodioca koji gaje preveo onako kako je napisano.'"

Kažemo na to: Uzećemo da su najvjerovatnije mnoge stvari koje se nalaze u tekstu Svete knjige bile zabilješke pisaca Svete knjige, koje su zatim unijete greškom u tekst Svete knjige. Ako je to zaista tako, kako se onda ova knjiga može uzeti kao izvor iz kojeg se crpe temeljna ubjeđenja u vjerovanju? Na osnovu čega se može tvrditi za ovu knjigu sa zabilješkama, koje su umetnute u tekst Indžila, da je ona nadahnuće od Allaha, dž.š., Sveznajućeg i Svemoćnog?

MUSLIMANI SU SLJEDBENICI SVIH POSLANIKA

Uprkos stotinama grešaka koje se nalaze u Svetoj knjizi, optužbama koje su upućene na njen račun poput pridruživanja Bogu druga, zatim da ljudi imaju drugog Boga pored Njega, uprkos svemu tome jedan od kršćanskih misionara se usudio napisati jednu knjižicu koja govori o neiskrivljenosti Tevrata i Indžila. Počeo je pisanje svoje knjige riječima o Mesihu za kojeg Allah, dž.š., kaže:

Mesih, Isa, sin Merjemin, samo je Allahov poslanik, i riječ Njegova koju je Merjemi dostavio, i Duh od Njega...[149]

Zatim je dao kršćanima savjet:

Zato vjerujte u Allaha i Njegove poslanike i ne govorite: "Trojica su!" - Prestanite bolje vam je! Allah je samo jedan Bog, - hvaljen neka je On! - zar On da ima dijete?! Njegovo je ono što je na nebesima i ono što je na Zemlji, i Allah je dovoljan zaštitnik.[150]

Taj kršćanski misionar opisuje Isaa na sljedeći način: Živa Allahova riječ, koja se pokreće, koja je jača od svake sablje sa dvije oštrice koja je oblikovana u biću, duši i dijelovima!! Koja se ističe idejama, srcem i njenim namjerama.

Isa - neka je na njega Aliahov mir - je daleko bolji od onog čim se opisuje ovim nejasnim govorom. On je jedan od prvaka i na dunjaluku i na budućem svijetu. Na Sudnjem danu on će stati zajedno sa svojom braćom, poslanicima radi ostvarivanja istine i uništavanja laži, kaže Uzvišeni: Na dan kada Allah sakupi poslanike i upita:

"Da li su vam se odazivali?" - oni će reći: "Mi ne znamo jer samo Ti znaš sve tajne."[151]

To je mjesto na kojem će nevjernici biti poniženi, koji će dešavanja koja su se desila u prošlosti zaboraviti, ali obračun neće mimoići ni jednu grešku, niti ijednog griješnika. Tada će biti otkriveno da im oni, koje su činili Allahu ravnim, ne mogu niti pomoći, niti štetu nanijeti. Tada će mnogobošci završiti na mjestu koje je spremljeno za njih!!

Kur'an izričito tvrdi da je samo Allah Bog i da nema drugog boga osim Njega, da je sve drugo u Njegovoj vlasti zaduženo da Ga na ovome svijetu obožava i da će na Sudnjem danu polagati račune pred Njim. Kur'anski ajeti su i dan danas nadnaravna pojava kojom se izazivaju i ljudi i džini. Ogromne skupine ljudi, koje su ga prepisivale slovo po slovo, potvrđuju njegovu istinitost od prvog do zadnjeg harfa. Podsmjehnuo sam se, čitajući brošuricu koja predstavlja jedno od djela koje nas upoznaje sa Svetom knjigom. Pisac te brošurice kaže: "Henok, koji se spominje u Knjizi postanka u petom poglavlju, kaže nam za njega Juda da je bio poslanik, Adam mu je sedmi djed, nema sumnje da je on kod sebe imao znanje o onome što se desilo u prošlosti..."

Juda svjedoči da je Henok bio poslanik! Ko je Juda? To je poslanik, bludničar o kome smo govorili spominjući njegovu priču koja se nalazi u

Starom zavjetu. Spomenuli smo da je on dao svoj štap i prsten kao jamstvo dok ne donese koze iz svog stada kao cijenu za blud kojeg je učinio! Učinio je blud sa ženom svog sina, ne prepoznajući je jer je bila prekrivenog lica. Da li se prima svjedočanstvo od Jude i u čemu? Ali on potvrđuje Henokovo poslanstvo i znanje, a na nama je da u to povjerujemo i da od njega učimo!! Da li se ovo može smatrati izvorima spoznaje koji nam dolaze iz Starog zavjeta?! Oba dijela Svete knjige su prepuna sadržaja koji se moraju dobro provjeriti i istražiti. Spomenuli smo neke sadržaje koji su samo mali dio onoga što se nalazi u Svetoj knjizi. Spomenut ćemo još neke činjenice u koje nema sumnje.

Mi muslimani vjerujemo u Musaa i vjerujemo da je Allah s njim razgovarao i da ga je Allah odabrao. Vjerujemo da je bio pokoran Allahov rob, koji je radi Allahove vjere mnogo toga uradio, vjerujemo da se borio protiv lažnih božanstava, da je odgajao generacije vjernika. Rezultati njegove da'we su na kraju urodili plodom, o tome u Kur'anu Uzvišeni govori: ...a potlačenom narodu dodadosmo u naslijeđe istočne i zapadne krajeve koje smo blagoslovili i lijepo obećanje Gospodara tvoga sinovima Israilovim bilo je ispunjeno-zato što su trpjeli, a sa zemljom sravnismo ono što su faraon i njegov narod sagradili i ono što su podigli.[152]

I Musa je poput ostalih Allahovih poslanika znao što je Istina i poštovao je. Slijedio je Istinu ma gdje ona bila i zbog toga naš Poslanik kaže: "Tako mi Allaha, dž.š., da je Musa živ, ne bi imao izbora osim da me slijedi." To je ispravno, poslanici su čisti
od samodopadanja i od toga da ih neko uzima kao kult ličnosti, Allahu su bili pokorni iz ljubavi prema Njemu, bili su s onima koji su bili pokorni Allahu i nisu ih se odricali ni po cjenu kada bi im to naštetilo. I da su oni svi bili živi, ili neki od njih, za vrijeme Muhammeda, stali bi uz njega i slijedili bi ga. Kako da ne stanu uz osobu koja poziva obožavanju Jedinog Allaha, dž.š., i koji se borio protiv silnika svom snagom koju je imao.

Mi muslimani sebe smatramo braćom onih koji su slijedili Musaa i bili iskreni u tome, koji su zajedno s njim podnosili teškoće i nedaće u svojoj vjeri, kaže Uzvišeni:
Između njih smo Mi vođe određivali i oni su, odazivajući se zapovjedi Našoj, na pravi put upućivali, jer su strpljivi bili i u dokaze Naše čvrsto vjerovali.[153]

Mi vjerujemo u Tevrat, kojim su oni sudili, kaže Allah, dž.š., o tome:
Mi smo objavili Tevrat, u kome je uputstvo i svjetlo. Po njemu su Jevrejima sudili vjerovjes- nici, koji su bili Allahu poslušni i čestiti ljudi, i učeni, od kojih je traženo da čuvaju Allahovu knjigu, i oni su nad njom bdjeli...[154]

Iskreni su vjernici - usprkos različitosti vremena u kojima su živjeli -

braća, a što se tiče onih koji su se promijenili i koji su iskrivili Allahove riječi, o njima ćemo posebno govoriti.

Muslimani isto tako vole Isaa, sina Merjeminog, i njegova majka ima veliko mjesto kod njih, oni znaju da su njih dvoje Allahovi znakovi:
I sina Merjemina, i majku njegovu smo znakom učinili. Mi smo njih na jednoj visoravni sa tekućom vodom nastanili.'[55]

Sažaljevao sam Merjemu čitajući ajete kojima se spominje Merjemina bol i zapomaganje prilikom njenog poroda, kaže Uzvišeni:
Kamo sreće da sam ranije umrla i da sam potpuno u zaborav pala! - uzviknu ona. '[56]

Šta drugo da kaže djevica, optužena za prevaru i nemoral, ona za koju su ljudi bili ubijeđeni da u svom stomaku nosi dijete nastalo kao posljedica tog gnusnog zločina? Čime da dokaže svoju nevinost, šta da učini da ljudi o njoj počnu dobro misliti i da je prestanu optuživati? Nema drugog načina osim da progovori novorođenče u kolijevci i da se time otklone optužbe kojima je ona optuživana. To je upravo ono što se desilo, kaže Uzvišeni:
A ona im na njega pokaza. "Kako da govorimo djetetu u bešici?" - rekoše. "Ja sam Allahov rob" - ono reče - "meni će On Knjigu dati i vjerovjesnikom me učiniti i učinit će me, gdje god budem, blagoslovljenim, i naredit će mi da dok sam živ molitvu obavljam i milostinju udjeljujem."'[57]

I da ja nisam musliman i da ne vjerujem u Allaha, dž.š., i u Njegovu knjigu, ne bih povjerovao da Merjemu ruka nije dotakla, ali Kur'an me uči da ovdje zakoni razmnožavanja ne važe, kao što ne važe kada je u pitanju Jahja i na mnogim drugim mjestima i da su Jevreji lažovi kada optužuju Merjemu za blud!!

Suosjećam se u srcu sa Isaom koji pokušava da popravi Jevreje! Ali oni su imali veoma krivo vjerovanje. Taj je časni čovjek pokušao da vrati Jevreje u okrilje pravog vjerovanja i u odanost Allahu, kada su se oni uzoholili i divili sami sebi, kada su zaboravili na svoga Gospodara, slijedeći svoje strasti:
A kada se Isa uvjerio da oni neće da vjeruju, uzviknuo je: "Koji će biti pomagači moji na Allahovom putu?" - "Mi", - rekoše učenici,
- "mi ćemo biti pomagači Allahove vjere, mi u Allaha vjerujemo, a ti budi svjedok da smo mi poslušni Njemu. Gospodaru naš, mi u ono što Ti objavljuješ vjerujemo i mi Poslanika slijedimo, zato nas upiši među vjernike!"'[58]

Mi muslimani smo s tim časnim Isaovim učenicima, vjerujemo u iskrenost njihova vjerovanja i ustrajnost u njihovom pozivanju, slijedimo s njima Isaa, sina Merjeminog i na dunjaluku i na ahiretu, pomažući činjenje onoga čemu je on pozivao.

Mi slijedimo i arapskog poslanika Muhammeda, potvrđujemo ono što

je on rekao: Ja sam najpreči Isa u, sinu Merjeminom i na ovom i na onom svijetu i nema između mene i njega poslanika...

Mi vjerujemo u Indžil koji je objavljen fsau od njegova Gospodara, potvrđujući lanac objava koje je Allah objavio Svojim Poslanicima: Poslije njih smo (saa, sina Merjemina, poslali, koji je priznavao Tevrat prije njega objavljen, a njemu smo dali Indžil, u kome je uputstvo i svjetlo...[159]

Poslanici koji su prije dolazili pripremali su teren onima koji su dolazili poslije njih, a oni koji su dolazili poslije njih pozivali su onome čemu su pozivali oni koji su bili prije njih. Ako svijet predstavlja školu kroz koju su prošle hiljade učenika, poslanici su učitelji tih škola i oni su porodica obrazovanja, među njima nije bilo razlikovanja, niti zavidnosti. Vjernici koji su u današnjem vremenu potvrđuju vjerovanje svoje braće vjernika koji su bili prije njih, svi su oni pozivali vjerovanju Jedinog Allaha, dž.š., moralnosti, časti i svi će oni biti nagrađeni istom nagradom zbog toga, kaže Uzvišeni:

One koji su vjerovali, pa i one koji su bili Jevreji i kršćani, i Sabijci - one koji su u Allaha i u onaj svijet vjerovali i dobra djela činili, doista čeka nagrada od Gospodara njihova; ničega se oni neće bojati i niza čim neće tugovati![160]

Pripisivanje Bogu druga, izmišljanje laži na Njega, širenje nereda na Zemlji, činjenje loših djela koja su u suprotnosti sa ispravnim vjerovanjem i dobrim djelima su djela onih koji neće imati počašćeno mjesto na budućem svijetu.

Kur'an otvoreno govori da to neće biti po našim željama, niti po željama sljedbenika Knjige. Da ne bi bili ljubomorni jedni na druge, Allah kaže njima:

To neće biti ni po vašim željama ni po željama sljedbenika Knjige; onaj ko radi zlo biće kažnjen za to i neće naći, osim Allaha, ni zaštitnika ni pomagača; a onaj koji čini dobro, bio muškarac ili žena, a vjernik je, neće mu se učiniti ni koliko trun jedan nepravda.[161]

[160]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Bekara, 62.
[161]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, en-Nisa, 123.-124.

GDJE JE TEVRAT KOJI JE OBJAVLJEN MUSAU

Na pitanja: Da li su sljedbenici Musaa ostali njemu vjerni?
Da li rade po njegovoj Knjizi? Da li su sljedbenici Isaovi vjerni njemu i prema njegovom Indžilu? Možemo dati sljedeći odgovor:
Zaista je veza prekinuta između prvih sljedbenika Svete knjige i onih koji su došli poslije njih.

Počet ćemo spominjanjem Jevreja! Dat im je Tevrat, u njemu je svjetlo i uputa, u vrlo kratkom periodu su se okrenuli od njega i poigrali

se sa onim čemu se u njemu podučavaju, pa su kažnjeni neprijateljem koji je okupirao njihovu zemlju, koji je uništio njihovu bogomolju - Hejkel i zapalio Tevrat. Kod njih je tada bio samo jedan primjerak Tevrata i to onaj koji im je napisao Musa. Među njima nije bilo onih koji su ga napamet naučili - za razliku od muslimana, čiji je velik broj znao i zna Kur'an napamet. Kada su htjeli da ponove pisanje Tevrata, povjerili su tu zadaću njihovom svešteniku Azri, koji je sa svih strana počeo sakupljati ono što je mislio da su dijelovi Tevrata i rezultat tog truda je postojanje petoknjižja u Starom zavjetu.

Kaže pisac Menara[162]:

[162] Muhamed Rešid Rida.

"Cio sadržaj petoknjižja Starog zavjeta koji se nalazi danas kod sljedbenika Knjige napisan je nakon zarobljavanja, na to upućuje mnoštvo izraza koji vode porijeklo iz babilonskog jezika."

Predstavnici kršćanske crkve koja priznaje Isusa za boga priznali su da je originalan Tevrat, koji je spušten Musau, nestao. Pisac knjige "Srž prirodnih dokaza koji ukazuju na istinitost kršćanskih principa u vjerovanju" kaže: "Nemoguće je danas vjerovati u postojanje originalnog primjerka Tevrata i mi ne znamo šta se desilo s njim? Najvjerovatnije je da je on zagubljen zajedno sa kovčegom nakon što se srušio Buhontosor Hejkel. Možda zbog toga danas Jevreji govore da je Sveta knjiga zagubljena i da je Azra koji je napisao Tevrat poslanik.

On je sakupio tekstove Tevrata sa različitih strana, ispravio greške koje su bile u njima i tako je ta knjiga vraćena u njen prvobitan oblik!!"

Kaže Šejh Muhammed Rida: "Mi znamo njihov odgovor kada budu upitani: Odakle je Azra sakupio te tekstove knjige nakon što su oni bili zagubljeni i šta mu je služilo kao osnov na osnovu kojeg je ispravljao greške iz tih tekstova?

Oni kažu: Ono što je napisao je nadahnuće od Boga. Šta je dokaz da je to bilo nadahnuće? Ako je to što je napisao bilo Božijim nadahnućem, da li mu je bilo potrebno da uzima sadržaje Tevrata od ljudi za koje je smatrao da su iskreni u onome što je bilo kod njih da je to od Tevrata? Kamo sreće da je njima napisao šerijat na osnovu historijskih pripovijedanja o kojima je znao!"

Mi kažemo: Vijesti koje su u tim knjigama, prvi su dokaz da se u njima nalaze mnogobrojne izmišljotine i laži!! Da li je Nuh bio pijanica u tolikoj mjeri da je gubio svijest pod dejstvom alkohola? Da li je Lut pio u tolikoj mjeri da je pod dejstvom alkohola počinio blud sa svojim dvjema kćerkama dvije noći uzastopno tako da su obje ostale trudne i izrodile mu djecu i unučad?? Mnoge laži i potvore su napisane na račun poslanika koje je Bog izabrao, da li se nešto poput ovoga može prihvatiti?

Tevrat govori da je Bog nakon što je stvorio nebesa i Zemlju učinio

sljedeće: "I sedmog dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela kojeg učini.
I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svega djela svoga koje učini."[163]

Zar ne osjećaš slab stil izražavanja i ponavljanje jednih te istih izraza u citiranom tekstu? Ali nećemo o tome!! Zar ne osjetiš da se ovim govorom pripisuje Bogu umor nakon napornog posla kojeg je učinio? Razmisli o tome što je rečeno za Boga u Tevratu i o onome što je rečeno za Allaha, dž.š., u Kur'anu. Koja od te dvije knjige ljepše i primjerenije Allahu pripisuje svojstava i osobine savršenstva i niječe bilo kakvu osobinu krnjavosti, kaže Uzvišeni:
Moć njegova obuhvata i nebesa i Zemlju, i Njemu ne dojadi održavanje njihovo; On je Svevišnji, Veličanstveni.[164] Mi smo stvorili nebesa i Zemlju i ono što je između njih - za šest vremenskih razdoblja, i nije nas ophrvao nikakav umor.[165]

I usprkos ovome što Kur'an kaže, tvrdite da Kur'an nije objava od Allaha, dž.š.!! I daje on ludorija u umjetnosti!!

Postoje mnoga pitanja vezana za nepoznate pisce Svete knjige, čiji se tekstovi nalaze u Tevratu i koji se smatraju sastavnim dijelom objave usprkos tome što su ti tekstovi djelo ljudi koji su ih pisali, što je u suprotnosti sa razumom i sa znanjem.

[163] Postanak, 2:2.-4.
[164] Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Bekara, 255.

U Knjizi stvaranja spominju se kraljevi koji su vladali zemljom prije nego su njom zagospodarili Benu Israilćani! Kažu komentatori Tevrata: Nemoguće je da ovo bude govor Musaov zato što Benu Israilćani nisu gospodarili tim predjelima i oni su imali kraljevstvo samo za vrijeme Šaula koji je došao tri i po stoljeća poslije Musaa.

Adam Klark, jedan od komentatora Tevrata, kaže Moje je čvrsto ubjeđenjeda su ove rečenice bile u komentaru originalnog Tevrata i onaj ko ga je prepisivao mislio je da je to dio teksta iz samog Tevrata pa ga je prepisao kao tekst samog Tevrata.

Spominjao sam ti opis Mojsijeve smrti onako kako o tome govori Tevrat, zatim oplakivanje. Žene Israilćana oplakivaše ga sto dvadeset dana, zatim mjesto njegova ukopa? Kako da o svemu ovome govori Tevrat koji je objavljen Musau? To je komentar nepoznatog pisca koji je umetnut u sami tekst objave, postavši i sam dio objave.

Kada je Tevrat napisan, predao ga je Musa Jevrejima oporučujući im da rade po njemu, opominjući ih od nemara prema njemu, koreći ih zbog tvrdoće njihovih srca, prijeteći im zbog zla kojeg čine, navještujući im kaznu ukoliko se ne promijene. Pisac Tevrata je ove Musaove savjete zapisao u sami tekst Tevrata tako da je i to postalo objavom.

Kaže pisac Mennara: U Ponovljenom zakonu se navodi da je Musa

napisao Tevrat i uzeo je obećanje od Jevreja da ga čuvaju i rade po njemu. U trideset prvom poglavlju Ponovljenog zakona se navodi: Kad Mojsije zapisa riječi ovoga Zakona u knjigu, tada naredi Levijcima, koji su nosili kovčeg saveza Jahvina: Uzmite knjigu ovoga Zakona i položite je uz Kovčeg saveza Jahvina. Neka ondje bude svjedokom protiv tebe! Ta znam ja tvoju buntovnost i tvoju tvrdu šiju. Evo i danas dok još s vama živim, bunite se protiv Jahve. A kako li nećete dok ja umrem! Saberite meni sve starješine svojih plemena i svoje nadglednike da na njihove uši kažem ove riječi te da protiv njih
uzmem za svjedoke nebo i Zemlju. Jer znam da ćete se poslije moje smrti izopačiti i skrenuti s puta koji sam vam odredio; nesreća će vas snaći u budućim vremenima, kad budete činili što je Jahvi nemilo i gnjevili ga djelima ruku svojih.[166]

A onda na uši sve zajednice izraelske, Mojsije izgovori do kraja riječi ove pjesme:...

Ta se pjesma spominje u trideset drugom poglavlju, zatim kaže pisac Ponovljenog zakona: "Dođe Mojsije s Jošuom, sinom Nunovim, te izgovori u uši naroda ove pjesme. Kad Mojsije izgovori sve ove riječi svemu Izraelu, reče im: 'U srca svoja usadite sve riječi koje danas uzimam za svjedoka protiv vas; naredite sinovima svojim da ih drže vršeći sve riječi ovoga Zakona. Ta nije to za vas prazna riječ, jer ona je vaš život. Zbog ove riječi živjet ćete dugo na zemlji koju ćete, prešavši Jordan, zaposjesti.'"[167]

Ovo je jedan od mnogobrojnih dokaza iskrivljavanja Allahove riječi, postoje u Tevratu dodaci kojima se otkriva podlost onih o kojima se u tim dodacima govori!

Allah jezabranio kamatu da se njome ljudi ne bi bespravno iskorištavali...

Ali pisac Tevrata mijenja opštu zabranu kamate i dodaje: I ne posuđuj svome bratu Jevreju uz kamatu!! A što se tiče nejevreja, to je učinjeno dozvoljenim!

Ja tvrdim da tekstovi kojima se naređuje genocid nad pobijeđenim neprijateljem nisu od objave koja je došla sa nebesa, nego je to djelo ljudi okrutnih srca, koji mrze ljudski rod i koje ljudski rod mrzi, a najveća tragedija je u tome što su oni svoje strasti pretvorili u vjeru i postali su čudovišta u Božije ime; a oni dolaze u dodir sa ljudima!!

[166]Ponovljeni zakon, 31: 24/31.

[167]Ponovljeni zakon 32:44.-48.

Muhammed, a.s., je došao da izvede ljude iz tih tmina zablude na svjetlo upute, kaže Uzvišeni:

Allaha nam, Mi smo i prije tebe narodima poslanike slali, ali im je šejtan lijepim predstavljao postupke njihove i on je sada drug njihov, njih čeka patnja nesnosna. Mi tebi objavljujemo Knjigu da bi im objasnio ono oko

čega se razilaze, i da bude vjernicima uputa i milost.[168]

GDJE JE INDŽIL KOJI JE OBJAVLJEN ISAU

Primjer Indžila se ne razlikuje od primjera Tevrata, možda je njegov slučaj još i gori! Nakon što je nestao fsa, nestale su sa njim i stranice Knjige koja mu je objavljena i niko do današnjeg dana nije pronašao nikakav trag od njih.

Krivci za veliki nered koji je nastao njegovom smrću su predstavnici rimske vlasti i Jevreji, koji su zajedno sarađivali u protjerivanju onih koji su vjerovali u Isaa i uništenju svega onoga što je zapisano od njegovog učenja. Takvo je stanje trajalo više od tri stoljeća, u kojima je došlo do ogromnih razilaženja među samim kršćanima.

Ti razilasci se primjećuju i u knjigama koje su napisali Isaovi učenici za koje oni tvrde da sadrže Isaova učenja.

Sve ove knjige su nazvane Indžilima zato što su pisci tih knjiga u njima objašnjavali Isaov život, zapisali su u njima njegova predavanja i njegova učenja, one predstavljaju srž Indžila kojim je obveseljavao Isa!! Oko imena tih knjiga postavljaju se mnoga pitanja, kojima se niječe ispravnost naziva tih knjiga Indžilom.

Mi smo napisali mnoga djela koja govore o životu Muhammeda, a.s. Da li ono što smo pisali o njegovom životu smatramo Kur'anom ili to smatramo knjigama kojima se opisuje njegov život? Nikako.

Spomenuti indžili su knjige životopisa, ništa više od toga i u njima postoje tolika razilaženja tako da su tekstovi jednih indžila suprotni tekstovima drugih, a prenosi se da je broj napisanih indžila bio sedamdeset!!

U nekima od njih se govori samo o jednom Bogu dok se u drugima govori o trojstvu. Na osnovu toga došlo je do razlaza među kršćanima u njihovom vjerovanju i ti razlazi su trajali do zasjedanja u Niceju koje je bilo 325. godine, na kojem je Konstantin stao na stranu onih koji su zagovarali trojstvo, pripremivši tako teren za one koji su učinili Isaa sinom Božijim
- uprkos tome što su oni koji su tako zagovarali bili manjina. Zatim je bilo drugo zasjedanje na kojem je i sveti duh učinjen bogom.

Indžili u kojima se zagovara monoteističko vjerovanje smatraju se apokrifnim, i u prethodno spomenutom periodu takvi su indžili uništeni!!

Autor Menara spominje mišljenje nekih crkvenih historičara da je broj lažnih indžila bio trideset pet dok pisac knjige Zehiretul el-bab Maruni niječe postojanje više indžila i tvrdi da je govor o višebrojnosti Indžila nastao zbog toga što je Indžil nazivan različitim imenima. Tvrdi da nije bilo trideset pet apokrifnih Indžila, nego da je taj broj jedva dostizao dvadeset apokrifnih indžila, svako od njih je spomenuo i među njima je

bio i indžil po Barnabi.

Uzet ćemo daje broj lažnih indžila bio dvadeset, a gdje su oni koji su izvan četiri indžila koji se smatraju autentičnim?

Činjenica da je broj Evanđelja u kojima se pozivalo u vjerovanje jednog Boga bio većina i da je Božija odredba sačuvala Indžil po Barnabi da bude primjer tih indžila. Političke struje Rimljana uništile su te ostale indžile. Četiri Evanđelja koja se drže autentičnim nisu ispravno prenesena, nemaju velik broj prenosilaca, njihovi se originali i prevodioci ne znaju. Kada bismo prihvatili ta Evanđelja kao ispravna, ona opet ne predstavljaju Indžil koji je objavljen Isau koji je govorio: "Pokajte se i vjerujte u Indžil." Za Indžil se nekad kaže da je to Božija knjiga, a ponekad da je to Mesihova knjiga.

Ono što je poznato kao što kaže pisac Mennara jeste da se Božija knjiga pripisuje Bogu zato što je On objavljuje, a pripisuje se poslaniku zato što je njemu objavljena od njegova Boga, pa se kaže fsaov Indžil kao što se isto kaže Musaov Tevrat.

Kršćani su slijepi u njihovom vezanju za fsaa, ali su mnogo toga izostavili od onoga čemu je fsa pozivao, i za njih kaže uzvišeni u Kur'anu: Mi smo zavjet prihvatili i od onih koji govore:
Mi smo kršćani, ali su i oni dobar dio onoga čime su bili opominjani izostavili, zato smo među njih neprijateljstvo i mržnju do Sudnjeg dana ubacili; a Allah će ih sigurno obavjestiti o onome što su uradili.[169]

Šta ih je udaljilo od fsaa i čime će to biti nagrađeni zbog toga! Kaže pisac knjige Mennar: "Došlo je do izražaja jevrejsko neprijateljstvo prema njima i njihovo protjerivanje, oni nisu imali neke jake znanstvene centre u kojima bi se pisalo ono što je ostalo od fsaa i tako sačuvalo."

Ono što je vidljivo u njihovoj historiji i svetim knjigama jeste da je puno onih koji su bili misionari i koji su pozivali ljude šireći kriva učenja o fsau. Neki od njih su pisali o tome, čak postoji veliki broj ljudi koji su napisali knjige koje su nazvali Indžilima. Oni sami svjedoče o tome u svojim svetim knjigama i crkvenim historijskim knjigama. Zatim je došlo do pojave autentičnih Indžila - oni tako kažu - pošto je prošlo tri stoljeća od rođenja Isusova, kada su kršćani dobili svoju državu, prelaskom Konstantina u kršćanstvo, koji je svojim
prelaskom u kršćanstvo uveo novi oblik paganskog vjerovanja u kršćansku vjeru!! Ova evanđelja samo predstavljaju nepotpun prikaz Isusovog života, među sobom su puna isključivosti i kontradiktornosti, nepoznatog porijekla i datuma nastanka. Čak se razilaze i po pitanju imena pisaca tih evanđelja i jezika na kojima su pisana. Već smo objasnili u komentaru sure "Alu Imran" stvarnost fsaovog Indžila, da je od njega ostalo samo malo sačuvano, kao što kod nas knjige životopisa našeg poslanika sadrže malo kur'anskih citata i poslanikovih izreka. Ovo malo što je ostalo od Indžila je mnogo iskrivljeno i u njega je

ubačeno puno suprotnosti i kontradiktornosti. Šejh Hindi u knjizi Trijumf istine je naveo sto mjesta u Svetoj knjizi kod Jevreja i kršćana u kojima je došlo do iskrivljenja tekstova Svete knjige, jezički i u značenju.

Stari i novi islamski učenjaci kritikovali su kršćansku Svetu knjigu kroz njen lanac prenosilaca, a i kroz same njene tekstove, otkrili su mnogo toga što unosi sumnju u ispravnost njihova vjerovanja.

I danas u dvadesetom stoljeću u kojem živimo čitamo stavove mnogih kršćanskih učenjaka koji i sami potvrđuju naše stavove. Inženjer Ahmed Abdul-Vehhab napisao je knjigu pod nazivom Razlike u prijevodima svete knjige[170] u kojoj je koristio podatke kršćanskih kritičara Svete knjige, koji upućuju na ogromne razlike u prijevodima Svete knjige, koji su čak i u tekstovima koji sadrže temeljno kršćansko vjerovanje.
Kaže se u dijelu knjige kojeg je naslovio Metode izražavanja trojstva: Izražavanje vjerovanja u trojstvo se nalazi u Ivanovom evanđelju i u ovom evanđelju se nalazi citat kojim se izražava vjerovanje u trojstvo u petom poglavlju broj sedam. Taj se citat smatrao jedinim citatom na kojem se temeljilo vjerovanje u trojstvo kojim se vjeruje da trojica, Otac, sin i Sveti duh čine jednog boga!

[170] Savjetujemo da se pročita ta knjiga.

Ali nova izdanja Svete knjige ne sadrže taj tekst, iz razloga što kažu da je taj citat nepoznati pisac ubacio u tekst Svete knjige prije više od stotinu godina.

Kaže pisac: Da lije Sveta knjiga uistinu Božija riječ? Ona koja je izdana u Americi 1969, zatim u Bejrutu na arapskom jeziku 1971, koja se dijeli kao misionarska obveseljivačka brošura na sto šezdeset stranica, govori o razlikama u prijevodima Svete knjige i predstavlja pročišćavanje Svete knjige od grešaka koje su bile u ranijim prijevodima te knjige.

Poredeći mnoštvo starih rukopisa Svete knjige, učenjaci su uspjeli da otklone svaku grešku koja se potkrala u Svetoj knjizi. Primjer za to je ono što se nalazi u prvoj Ivanovoj Poslanici 4/7-8 u protestanskom primjerku Biblije štampanom u Bejrutu na arapskom jeziku kao i u Jesujskom primjerku Biblije: Na nebesima... Otac i riječ i Sveti duh, i ova trojica su jedan... Oni koji svjedoče na Zemlji su trojica.

Ono što je čudno, kroz trinaest stoljeća ni u jednom primjerku Svete knjige ne nalaze se ovi citati. Dok u primjerku "Harrisa" na arapskom jeziku ovi citati su upotpunosti izbrisani.

U protestantskom primjerku Biblije štampanom na arapskom jeziku ovi citati su stavljeni između dvije zagrade.

U uvodu ove Bibije stoji napomena da ovi citati ne postoje u najstarijim i najispravnijim primjercima Biblije.

Ovakvim načinom nam se omogućava u savremenim primjercima Biblije da ispravno razumijemo ono što čitamo u Bibliji.

Sveta knjiga kod katolika kaže: "Zato što su svjedoci na nebesima trojica: Otac, riječ i Sveti duh. A ova trojica su jedan, svjedoci na zemlji su trojica: Duša, voda i krv a ovo troje su u jednom".

Protestantski primjerak Svete knjige kaže: "Zaista oni koji svjedoče na nebesima su trojica: Otac, riječ i Sveti duh i ova trojica su jedan.

Oni koji svjedoče na zemlji su trojica: Duša, voda i krv. A trojica su u jednom".

Ako pogledamo napomenu na početku ovog primjerka Svete knjige pročitat ćemo objašnjenje o riječima napisanim između dvije zagrade: "Dvije zagrade upućuju da ono što je napisano između njih ne nalazi se u najstarijim primjercima Svete knjige", tj. vjerovanje u trojstvo o kome se ovdje govori je ubačeno u Svetu knjigu od strane nepoznatog autora.

Dogme koje su u kršćanskom vjerovanju plod su djela ljudskih ruku i one nemaju veze sa onim što je objavljeno Isau.

One su plod zasjedanja crkvenih velikodostojnika koja su bila pod pokroviteljstvom idolopokloničkih vlasti.

Kada bi smatrali laž istinom tj. kada bi smatrali da je Sveta knjiga kroz istoriju ostala neizmjenjena onda bi mi morali vjerovati u ispravnost tekstova Svete knjige koji se otvoreno suprotstavljaju razumu i zdravoj logici i naše vjerovanje bilo bi puno neistina i kontradiktornosti. U ovome je razlog u suprotstavljanju nauke i savremenog društva sa načinom ispovjedanja vjere crkvenih velikodostojnika i onoga čemu oni pozivaju. Potiskivanjem ispravnog vjerovanja iz života ljudi otvaraju se vrata vjerovanju u izmišljotine i ono što nema nikakve razumske i naučne osnove.

SREDSTVA SAVREMENOG POKRŠTAVANJA

Veliku poteškoću predstavlja prevesti muslimana na kršćanstvo.
To bismo mogli usporediti sa povratkom učenika visokog stepena obrazovanja na predškolsko obrazovanje, ili premještajem učenjaka za atomsku energiju na mjesto svećenika u hinduskom hramu!! Stepen spoznaje Allaha, dž.š., jednog prosječnog muslimana i jačina njegovog vjerovanja je daleko veća od stepena vjerovanja i spoznaje koja je kod Jevreja i kršćana! Zbog toga ostavljanje islama ili ostavljanje jednog dijela od njega predstavlja jedan veliki korak unazad, ostavljanje vjere u potpunosti i udaljavanje od onog čemu su podučavali i pozivali prijašnji poslanici. Istina bilo je slučajeva prelaska muslimana u kršćanstvo, ali to se nije dešavalo kao posljedica ubjeđenja daje kršćanstvo bolje od islama, nego iz nekih drugih razloga. Primjer za to je prelazak na kršćanstvo Džebelete ibn el-Ejhema koji je bio jedan od vladara iza kojeg se po zemlji vukla njegova vladarska odjeća na koju je stao nogom beduin Sazidž zbog čega ga je Džebelete ošamario. To je došlo do

Omera ibn Hattaba i on je naredio da se Džebeletu vrati istom mjerom! Sa takvom presudom se nije složio Džebelete: Kako da se na takav način odnosi prema vladaru Suke? Pobjegao je u Šam
i tamo je primio kršćanstvo, ali kada je njegova srdžba prošla, pokajao se zbog toga i rekao:

"Primio je kršćanstvo prvak zbog toga što nije mogao da podnese poniženje šamara,

A da je bio strpljiv zbog toga ne bi mu to nikakvu štetu nanijelo...

A tim svojim djelom sam se obukao u odijelo mrtvaca... I prodao sam zdravo oko za oko koje ima u sebi manjkavost... Kamo sreće da me majka nije rodila... i kamo sreće da sam prihvatio Omerovu presudu..."

Može se desiti da čovjek proda svoju vjeru zbog nečeg što on misli da je opasno i šteta ili korist po njega! Ali takvi slučajevi su velika rijetkost i oni se ne uzimaju u obzir. Ja se ne bojim za islam kada bi ti kršćanski napori na pokrštavanju muslimana bili zasnovani na slobodnom odabiru muslimana u kojoj će vjeri biti! Ali postoje i drugi načini pokrštavanja muslimana iza kojih stoje oni koji vrše savremeno koloniziranje u svijetu u kojima savremeni kršćanski misionari nalaze veliku pomoć i podršku, a to je ono što je tema ovog dijela knjige.

Osnov od kojeg se kreće u ovom djelovanju jeste odvajanje muslimana od njihove vjere na bilo koji način, utječući na muslimane tako da oni gledaju na budući život srcem u kojem neće biti vjerovanja, ponašanjem u kojem neće biti granica, udaljavajući se od svega onoga što im je Allah naredio i oporučio da se čini...

Udaljujući se od islama, muslimani postaju lahka žrtva za kršćanske misionare, koji u ovakvim slučajevima ne love muslimana, nego osobu prazna srca i bez ikakvog vjerovanja. Formiranje ovakvih ličnosti pomaže Americi i Evropi da stvore sekularističke vlasti, koje pozivaju jednakosti među vjerama, koje predstavljaju islam tako što iskrivljuju principe, zakon i moral kojima on poziva.

Po njima je islam jedina vjera kojoj se ne smije pripadati, prijateljevati sa njom, niti pozivati da se vrate obilježja islama u državi i u društvu.

Savremeni kolonizatori danas tome pozivaju tajno i javno, čak je dozvoljeno pribjeći metodama fizičkog uništavanja ukoliko je to neizbježno. Oni imaju određene ljude koji izvršavaju ono što je, po njima, u određenom trenutku najbolje za uraditi!!

U početku je stanje u školama u arapskom svijetu bilo sljedeće: predavali su profesori koji su imali vjersko znanje, poznavali su Kur'an napamet, sa njima su učili zajedno svršenici Ezherskog fakulteta.

To se stanje zadržalo do dolaska doktora Tahe Husejna, koji je naredio da profesori budu svršenici drugih fakulteta, zamjenivši na taj način arapsko, islamsko učenje u školama, drugim u kojem je vjera zauzimala samo periferno mjesto!! Takve promjene su se desile u većini

islamskih zemalja, iako takvim načinom obrazovanja imaju korist samo oni koji mrze vjeru, on služi onima koji rade na pokrštavanju muslimana. Plodovi takvog načina obrazovanja su generacije svršenika medicinskih fakulteta, inženjera, književnika, rukovodilaca koji će imati slabu islamsku svijest, svijest, koja će biti pomiješana sa stvarima koje nisu od islama. Oni neće stati u odbranu islama. Primjenjivanje islama u njihovim životima biti će ravno nuli!

Takvo stanje je plodno tlo za one koji rađena pokrštavanju muslimana.

Zaista je islam nepobjediv na ravnopravnim poljima. Sljedbenicima islama štete se nanose u mjestima gdje su oni koji pozivaju u islam poniženi, gdje su oni koji pozivaju ka uputi učinjeni robovima, gdje narode predvode oni koji su praznih srca i slabe pameti. Postoji i drugi način, a to je iskorištavanje ekonomskih kriza kad se ucjenjuje sirotinja i na taj način širi smutnja i nered. U mnogim islamskim područjima siromašni su očajnici podložni različitim utjecajima, a bogati kontrolišu stanje u tim područjima.

To stanje su iskoristili kršćanski misionari u svoju korist, metodama koje oni koriste, a to su udaljavanja od vjerskih rasprava i pružanje zdravstvenih usluga i usluga druge prirode sirotinji! Prilikom pružanja tih pomoći oni naznačavaju da je pomoć od Isusa koji pomaže potrebne i koji se suosjeća sa sirotinjom. Ogromne organizacije rade na ovakvim principima, očekujući da im se na dobro, koje oni čine prema ugroženima, uzvrati prihvatanjem njihovog ubjeđenja i prihvatanjem njihovog podlog prijateljstva.

Muslimanske manjine su ugrožene, nisu sposobne pružiti bilo kakav otpor najezdi kršćanskih misionara, one ni od kog ne primaju pomoć! Izgleda da će milijarde potrošene uprazno od strane muslimanskih bogataša biti njihova kazna zbog toga što ih nisu trošili na Allahovom putu pružanjem zaštite svojoj ugroženoj braći, muslimanima. Posmatrajući vođe kršćanskih misionara, koji postepeno provode planove kojima se odvaja ovaj ummet od njegove vjere i njegovih ubjeđenja, dođe mi da eksplodiram od bola kada vidim da su naše tvrđave ugrožene iznutra. Vidim da su oni koji su nosioci našeg vjerskog učenja nemoćni da bilo šta učine jer oni se bore za dunjaluk.

Pokušao sam da jednog od učenjaka Ezhera postavim u mihrab,

ali on nije bio u stanju da uči Kur'an. Dao sam mu priliku da se popne na mimber, pravio je ogromne greške u govoru i prisutnima ništa nije rekao. Neki drugi učenjak vodi rat oko sporednih stvari, kojima nisu pridavali veliku pažnju učenjaci prvih generacija, odbijajući ispravno učenje, otvoreno uvodeći u laž učenjake uopće, koji govore o njihovoj praksi u radu za Allahovu vjeru.

Primjeri ovakvih učenjaka udaljavaju ljude od ispravnog shvatanja

situacije u kojoj se ummet danas nalazi. Oni otvaraju put kršćanskim misionarima u ostvarivanju svojih ciljeva prema sljedbenicima islama.

Ko je odgovoran za postojanje ovakvih učenjaka? Oni su poznati!

Mislim da nećemo uspjeti da učvrstimo naše redove sve dok bude ovakvih unutrašnjih izdaja i sve dok bude učenjaka neznalica koji će svoje neznanje širiti gdje god budu govorili.

PRIMJERI SLUŽBENOG POKRŠTAVANJA

Vidim svjetlo razumu, opomenu od opasnosti, zaštitu islamskom svijetu, naišavši na članak iz katarskih novina "Raje'", pod naslovom "Šta se dešava u Indoneziji?", kao i na govor koji je napisao Ahmed Didat na engleskom jeziku u desetom broju novina "Burhan" izdat desetog juna, 1990. godine. Novine izdaje misionarski islamski centar u Južnoafričkoj republici, a taj je govor preveo na arapski jezik doktor Derviš Mustafa Far, koji obavlja dužnost direktora državnog muzeja u Kataru.

U bokserskom meču između Muhammeda Alija i Džordža Formana, Muhammed Ali je, da bi došao do osvajanja titule svjetskog šampiona boksa u teškoj kategoriji, pribjegao posebnoj taktici u boksu. Pustio je Formanu da ga napada od samog početka meča dok se Muhammed Ali povlačio i branio, kačajući se o konopce ringa dok nije osjetio da se Forman umorio i onda je na njega navalio i krenuo u protivnapad, savladao ga je i tako je došao do titule svjetskog šampiona u boksu. Muhammed Ali je tu svoju strategiju u boksu nazvao "Omamljivanje konopcom".

Sličnu tu strategiju primijenila je vlada Indonezije koja je izvršila prevrat nad sto pedeset miliona muslimana u korist kršćanske manjine koja ne broji više od dvadeset miliona ljudi. Indonezijska vlada je priredila slavlje koje je trajalo pedeset dana, napravili su ga kršćani a povodom dolaska pape u Indoneziju. Njegov dolazak je bio medijski jako praćen kao što se medijski pokriva dolazak nekog državnika kad posjećuje tu zemlju. Papinu posjetu Indoneziji katolici Indonezije, čiji broj iznosi pet miliona, smatraju povodom velike slave. Njom obilježavaju sastanak svećenstva Indonezije održanog 13. 9. 1979. godine, na kojem su se svećenici složili oko programa, čiji je krajnji cilj prevođenje cijelog indonezijskog stanovništva na kršćanstvo do 2029. godine. Taj sporazum su nazvali "Akcija vraćanja korijenima"!! Njime se želi osigurati Isusova pobjeda. Njegove najvažnije tačke su:

1. ozbiljan rad sa muslimana u pogledu prihvatanja ideje o ograničavanju potomstva, a zabrana iste kršćanima,
2. olakšavati zapošljavanje kršćana, a otežati to muslimanima,
3. pružanje olakšica i kredita kršćanima koji će im omogućavati

ekonomski prestiž nad muslimanima. U tome moraju učestvovati kršćanski bogataši radi ostvarivanja bržeg ekonomskog napretka kršćanskog stanovništva u društvu,

4. sedamdesetpet posto prosvjetnih radnika, vojnog rukovodstva, medicinara i inženjera, kao i državnih službenika moraju biti kršćani, a postotak muslimana se mora neprestano smanjivati dok u potpunosti ne nestanu,
5. kršćanski birači moraju svoje glasove dati stranci "Đulkar" kojoj pripada državna vlast u Indoneziji, a to je stranka koja ima američku naklonost i materijalnu pomoć kao i naklonost svjetskog kršćanskog misionarskog pokreta,
6. kršćani moraju držati sedamdeset pet posto sredstava informisanja, novinskih preduzeća, radio i tv stanica

jer ona predstavljaju najubitaćnija i najuspješnija sredstva kojima se razbijaju redovi muslimana i njihovo jedinstvo,

7. pošto većinu sudijai advokata danas u Indoneziji

čine kršćani, njimase moraju dati naređenja da
uvijek presude budu na štetu muslimana, ukoliko se musliman bude sporio sa kršćaninom, pa čak i ukoliko bude kriv kršćanin,

8. kao opšte pravilo iprincip mora se uzeti da svi

kršćani koji budu zauzimali mjesta u vlasti, ministri, vojno rukovodstvo moraju položiti zakletvu na obavezivanje u ostvarivanju zadatih ciljeva,

9. odgađaju se unutarkršćanske rasprave vezane za

pitanja različitog vjerovanja kod kršćanskih pravaca dok Indonezija ne postane kršćanska država onako kako je to zacrtano tim programom.

Papina posjeta Indoneziji smatra se potvrdom uspjeha koji je postignut akcijom vraćanja korijenima koja je počela ranije.

Danas u Indoneziji djeluje deset hiljada kršćanskih misionara.

U indonezijskim vodama nalaze se dva misionarska broda "Dulus" i "Luđus" koji neprestano kruže oko dvije hiljade indonezijskih ostrva puštajući preko razglasnih sistema citate iz Svete knjige i kršćanskih učenja. Do danas je pokršteno više od petnaest miliona muslimana Indonezije. Kršćani su danas u Indoneziji zaposjeli sva vodeća mjesta u državi, uključujući
i ministarstvo odbrane, čiji je ministar general Bejni Mordani.
On predvodi jedinice "Kubasus" koje stoje iza nereda i napada usmjerenih protiv aktivnosti islamskih misionara. Njegovom je rukom u jednom danu ubijeno šezdeset muslimanskih mladića.

Postoje velike aktivnosti usmjerene protiv korištenja izraza islam i Allah, a uvođenje u primjenu kršćanskih i više-
božačkih izraza, poput širenja učenja vjere Bankasila. Vođa indonezijskog sistema je oženjem kršćankom, na čelu je vlasti u Indoneziji zahvaljujući kršćanskoj potpori. Za njega važi francuska

poslovica: "Zene su u stanju da učine bilo što, zato što one gospodare onima koji vladaju svime." Zato se ne treba čuditi što je papa podsticao kršćane tokom cijelog svog petodnevnog boravka u Indoneziji uz svesrdnu pomoć predsjednika Indonezije. Papa, osjećaje sreće koje je imao u Indoneziji nije našao na bilo kojem drugom mjestu u svijetu. Tamo je našao sto pedeset hiljada muslimana predatih njemu na tanjir od strane vlade kojom vladaju kršćani, koja mu je dala čvrsto obećanje da neće dozvoliti bilo kakvu islamsku aktivnost u Indoneziji. Da, dešava se da se raziđu pape i vladari, ali to se nije desilo u Indoneziji koja je danas u papinim konopcima.

Ovaj su članak prenijele novine "Raje" preuzimajući ga iz islamskog časopisa iz Južnoafričke republike da bi o tome znao svaki musliman, zatim se navode riječi Ahmeda Didata: "Borba radi islama danas se ne ograničava na oružanu borbu koju vode muslimani Palestine i Afganistana, ono što se danas dešava u Indoneziji nije ništa manje važno za muslimane od onoga što se dešava u Afganistanu i u Palestini."

O muslimani! Bojte se Allaha, dž.š., zbog vašeg islama... Danas se ne traži da se objavi rat kršćanskoj misionarskoj vladi Indonezije, danas nismo potrebni da tamo nosimo oružje! Ono što se danas traži jeste da vladari islamskih država stanu protiv postupaka indnonezijskog vladara i njegove žene koji podupiru ostvarivanje kršćanskog plana pokrštavanja muslimana nazvanog "Vraćanje korijenima". Indonezijski predsjednik i oni koji idu njegovim stopama su opasniji po islam i preča je borba protiv njih od borbe protiv Nudžejbillaha i Ishaka Šamira zato što je neprijateljstvo prema islamu ove dvojice jasno poput sunčeve svijetlosti i oni nisu skriveni i nepoznati. U južnoj Evropi se nalazi islamska država Albanija, kojom je vladao kralj musliman Ahmed Zugu, čija je vladavina uništena u Drugom svjetskom ratu. Poslije njegovog svrgnuća krenulo se sa obračunavanjem protiv islama najgorim mogućim sredstvima koji su rezultirali drastičnim promjenama u državi. U Albaniji su muslimani činili četiri petine stanovništva, u njoj je bio ogroman broj mesdžida. Ali završetkom Drugog svjetskog rata saveznici su Albaniju predali Rusima pošto su prvo odvojili od nje pokrajinu Kosovo koju su pripojili Jugoslaviji. Otrgnuti dio Albanije nije nimalo bolje prošao od svoje matice. Komunisti su ponižavali njihovo stanovništvo na najgore načine. O onome što se desilo u Albaniji napisali su nam odgovorni iz dobrotvorne organizacije "Braća islama", koja ima sjedište u Tirani, glavnom gradu Albanije sljedeće: "Prošlo je oko pedeset godina kako je Albanija izolovana od cijeloga svijeta, u njoj je bilo zabranjeno bilo kakvo vjersko djelovanje, sve su veze između muslimana Albanije i njihove braće, Arapa i nearapa, bile prekinute!!

Po naređenju crvene vlasti zatvorene su sve džamije i u cijeloj zemlji

su ostale samo dvije džamije. U njima nije obavljan namaz, bile su otvorene radi turista koji su ih obilazili!! Pošto su muslimani činili većinu stanovništva nad njima je bilo udvostručeno kažnjavanje, njihovi jauci i patnje se nisu čuli jer izvan granica nije bilo onih koji su pitali za njih, niko se nije brinuo za njih, ili vodio računa o njihovoj borbi, niti je neko plakao za njihovim šehidima." Direktor te organizacije kaže dalje:

"Od 1944. godine prekinute su sve veze Albanaca sa Arapima i sa islamskim arapskim vladama. Kada je oslabio utjecaj komunista i počelo otvaranje Albanije prema svijetu, zapadni svijet je odmah ponudio pomoć Albaniji. Vatikan je odmah zajedno sa najbližim crkvama objavio spremnost da pomognu Albancima u svemu što im bude trebalo, uz uvjet da musliman promijeni svoje ime i vjeru, šireći propagandu među muslimanima govoreći im da su njihovi djedovi bili kršćani, da su primili islam zbog pritisaka koje su na njih vršili Turci, a vi ste sada dobili slobodu, i sada, kada ste slobodni, vratite se u vjeru vaših predaka.

Mi ćemo zajedno sa vama popraviti vaše materijalno stanje." Sada, nakon pedesetogodišnje vladavine komunizma koji je Albaniju ekonomski uništio zbog kojeg su dvije generacije muslimana izgubljene, primanja ljudi koji rade najmizernije poslove su između četrdeset i osamdeset dolara, dok je primanje radnika od sto do dvjesto dolara. Visoko obrazovani ljudi primaju od dvjesto do tri stotine dolara u godini. Na pijacama nema najneophodnijih namirnica, cijena hljeba je visoka, mlijeka za djecu uopće nema. Sve to ide na ruku djelovanju kršćanskih misionarskih organizacija koje dijele hranu i vjeru zajedno.

U pismu dalje stoji: "1944. godine procenat kriminala je bio izuzetno mali, ali pošto je izgubljen odgoj, a islam otrgnut od ljudi, pojavilo se nevjerstvo i procenat kriminala u toj se državi popeo na devedeset pet posto." To znači da su uništene vrijednosti koje je islam gradio u srcima ljudi tokom proteklih stoljeća. U početku uvođenja demokratije kršćanski misionari su bili najbrži u iskorištavanju otvorene im prilike za misionarsko djelovanje. Vatikan je ponudio kršćansko vjerovanje, učvrstio je veze među njegovim pristalicama i to preko radio-televizijskih programa, gdje sam papa lično učestvuje u organiziranju i učestvovanju u tim programima koji se ponekad emituju svaki dan na albanskom jeziku, a cilj im je pokrštavanje cijele zemlje.

Kaže predsjednik organizacije "Islamsko bratstvo": "Ljudi su, a posebno omladina, postali očajni. Zatim su došli kršćanski misionari, zaveli su omladinu nudeći im dobre poslove i bolji život nakon što promijene vjeru. Kao primjer za to uzima se grčka ambasada u Albaniji. U prošlom mjesecu je osamdeset četiri lica dobilo vize za Grčku, među imenima tih ljudi nije se nalazilo nijedno islamsko ime, u stvarnosti tridesetčetvorica od njih, muslimani, promijenili su imena. To je katastrofa. U isto vrijeme dok kršćanski misionari ulažu napore na pokrš

tavanju muslimana, muslimani nailaze u tim mjestima na mnoge poteškoće, nema mesdžida, niti bilo kakvih štampanih islamskih vjerskih knjiga na bilo kojem jeziku!!

Vlada neimaština, neobrazovanost, nema psihičke spremnosti da se izmijeni situacija, nema učenih vjerskih ljudi koji bi podučavali ljude. Albanski narod ne govori nekim drugim jezikom. Komunisti su uništili sve, mi počinjemo od nule, nemamo nikakvih iskustava, nemamo nikakvog znanja o Islamu.

Kršćanski svijet se pokrenuo strahovitom brzinom, ogromna sredstva su stavljena na raspolaganje, štampane su knjige, obezbjedili su auta za prijevoz moderne tehnike, obučene vjerske ljude. Na prvi njihov sastanak otišlo je oko 1500 muslimana koji su stajali iza crkvene ograde, ne iz razloga da slušaju predavanje sveštenika nego da dokažu komunističkoj vlasti da oni podržavaju čovjekovo pravo na slobodu propovijedanja vjere.

Ono što nam je potrebno da bismo se vratili našoj vjeri i da bi mogli podučavati ljude vjerskim propisima je sljedeće:

1. hitno i direktno uspostavljanje veza sa odsjecima i školama u kojima se podučava vjeri u arapskim zemljama,
2. prijevod značenja Kur'ana na engleski jezik i drugih knjiga na albanski jezik,
3. kontiuniran rad čiji je cilj islamsko usmjerenje stanovništva Albanije,
4. materijalna potpora kojom bi se omogućila gradnja mesdžida, korištenje savremene tehnologije u svakodnevnom radu, pripremanje vjerskog kadra i slanje studenata da uče u arapskim vjerskim školama,
5. slanje pomoći od strane arapskih vlada i humanitarnih organizacija koja bi se dijelila siromašnom stanovništvu Albanije."

Ima li ikoga ko bi se odazvao vapaju onih kojima je pomoć potrebna?

Zatim, šta dalje? Da li želite da spomenem treći primjer?

Poslije spominjanja primjera Indonezije i Albanije postoji i treći, i četvrti primjer, kao što kaže pjesnik: "Koliko je samo onih koji od nas pomoć traže koji su među ranjenima ili među ubijenima zašto im se niko ne odazove".

Otišao sam u Ugandu na poziv šejha Dželila Abdul- Halima Mahmuda, koji je ranije bio šejhul-Ezher. Tamo me je sreo starac, obratio mi se riječima prijekora: "Zašto su vaši preci došli nama sa islamom kada ste nas vi zaboravili, prekinuli ste sa nama sve veze, čak ni ne pitate za nas?"

Osjetio sam stid, sramežljivost! Odgovorio sam stideći se: "Akobogda, mi izvršavamo našu obavezu prema vama!!"

Polovinu stanovništva Ugande čine muslimani, trećinu idolopoklonici, a preostalu šestinu čine kršćani u čijim su rukama sva bogatstva

Ugande. Plan koji je napravljen za pedeset afričkih zemalja jeste da se iz njih protjera islam, da se iznenada objavi da se cijeli stari kontinent odmetnuo od islama. Kolonizator je dosta uradio na pokrštavanju stanovništva tog kontinenta. Ono što je žalosno jeste da neki islamski misionari odlaze i čine nered pozivajući muslimane u napaćenim područjima. U njihovom pozivu daje se akcenat sporednim pitanjima, da li je pokrivanje žene obavezno ili nije, zatim o antimezhebizmu ili borbi protiv nekih običaja prisutnih kod naroda kojeg pozivaju. Neznanju nema kraja, u islam se poziva sa znanjem. Ukoliko u islam budu pozivali oni koji nemaju znanje, takvi će samo veći nered napraviti.

Crnačkim kontinentom duvaju vjetrovi nevjerstva muslimanskim naseljima, želi se promijeniti način vjerovanja tog naroda, želi se potisnuti islam sa prvog mjesta na tom kontinentu na drugo, a zatim ga postepeno iskorijeniti.

Poznato je daje svjetsko kršćansko misionarstvo odredilo da se do kraja ovog stoljeća ostvare neki, njima zacrtani, planovi. Poznato je također da nema dovoljnog broja islamskih misionara koji bi bili prepreka pokrštavanju muslimana! Rijetke su misionarske grupe koje šalje Ezher ili svjetska muslimanska organizacija - Rabita. Tamošnji muslimani su prepušteni sami sebi.

Na području južnog Sudana djelovalo je udruženje islamskog misionarstva čije su se aktivnosti ugasile sa početkom rata na Arabijskom poluotoku zbog nedostatka sredstava. Muslimanima, koji žive u takvim područjima ne preostaje ništa drugo osim da se oslone na vlastitu neiskvarenu prirodnost i na ono malo snage što imaju u suprotstavljanju dobro organizovanom djelovanju kršćanskih misionara. Zadnji podaci govore da danas djeluje 104 000 službenika u kršćanskim misionarskim organizacijama. Broj odsjeka koji djeluju pod pokroviteljstvom crkve je 20 000. Broj kršćanskih organizacija je 500. Broj škola u kojima uče budući kršćanski misionari je 490. Broj škola i sportskih centara koji djeluju pod pokroviteljstvom crkve je 10 677. Podaci do kojih je došlo udruženje "Islamski poziv" govore daje pod vlasništvom crkve 10 600 bolnica, 680 staračkih domova i domova za nezbrinutu djecu, 10 050 apoteka, 14 radio i tv stanica, 6 miliona je muslimanske djece koja uče u školama koje su pod upravom crkve.

Ovo je kratki opis veličine vojske koja radi na uništavanju islama i islamskog vjerovanja. Na onome ko se odluči suprotstaviti se ovoj vojsci je da ne očekuje ničiju pomoć jer je naš ummet zapao u ogromne probleme i krize koje su ga odvratile od pomaganja nemoćnih, slabašnih i nezaštićenih muslimana.

Moj sagovornik mi je rekao: "Ukoliko kršćanski misionari uspiju da prevedu idolopoklonike na kršćanstvo, to će biti prava stvar!

Rekao sam mu: "Ti ne poznaješ kakve se sve nemoralne stvari rade

u tim kršćanskim organizacijama! Zar nisi čitao u novinama o razlozima širenja side u Africi do te mjere da je ta opaka bolest opasnost za cijelo tamošnje stanovništvo. Amerika i Evropa direktno pomažu širenju te bolesti u Africi podupirući širenje nemorala i neobezbjeđivanjem potrebne količine lijekova. Obrati pažnju na ovaj podatak. Novine "Vefd", broj od 09. 7.1991. godine objavile su sljedeće: Ove sedmice se treba održati rasprava u eskefskoj crkvi, koja predstavlja najveći broj pripadnika protestantske crkve u Americi o sveštenicima koji su skloni nenormalnom seksualnom odnosu i davanju crkvenog blagoslova sklapanju brakova između pripadnika istog spola!!" Kršćanski izvještaji otvoreno govore o postojanju homoseksualaca i lezbejki u redovima crkvenih službenika i da crkva nije u stanju da se bori za prava takvih ljudi i žena u društvu ukoliko bi zabranjivala ta prava svojim službenicima. Savremena sekularistička civilizacija, njena veza sa Bogom je prekinuta, uopšte se u njoj ne razmišlja o budućem svijetu.

To je čak prisutno u crkvama u Evropi i Americi koje ne pružaju ljudima dovoljan duševni odgoj onima kojima je on potreban! Crkva je danas otvoreni sluga savremenom zapadnom koloniziranju, ljudi su pretvoreni u bezosjećajna stvorenja, odaju se porocima, alkoholizmu, varanju drugih. Najveće njihovo djelovanje je u iskrivljenom prikazivanju slike islama kod ljudi, ponižavanju islamske vjere i uništenje njene budućnosti. Takvim načinom života žive, to su im glavni ciljevi.

A mi, muslimani, da li ćemo se ikada osvijestiti?

STATUS ŽENE U ISLAMU I KRŠĆANSTVU

U opširnoj knjizi koja sadrži planove i metode pokrštavanja muslimana možemo pročitati posebno poglavlje posvećeno ženi! Autori datog poglavlja su pomislili daje islam zapostavio pitanje žene te da će to biti slaba tačka preko koje će ga moći oskrnaviti. Napad na islamski odnos prema ženi predstavlja otvoreni napad na islam. Ni za jedno rješenje koje je islam dao po nekom pitanju ne postoji bojazan da neko može doći sa boljim rješenjem od onog već ponuđenog od strane islama, nego se treba bojati za one muslimane koji su nemarni prema onome sa čime je islam došao. Oni koji ne praktikuju islam u svojim životima i oni koji napadaju na islam, unose sumnje upravo ovoj kategoriji naše nemarne braće, muslimanima koji nemaju znanja o svojoj vjeri.

Prije nego što damo odgovor na sumnje koje oni ubacuju po pitanju žene postavit ćemo pitanje: "Kakav je stav kršćanstva prema ženi?" Odgovor na to pitanje će nam dati sama Sveta knjiga u kojoj se, govoreći o Havi i njenom odnosu prema Ademu, ona optužuje za činjenje prvog grijeha:

"Bog reče ženi: 'Što si to učinila?' - 'Zmija me prevarila pa sam jela',

odgovori žena.

Nato Jahve, Bog, reče zmiji: "Kad si to učinila, prokleta bila među svim životinjama i svom zvjeradi divljom! Po trbuhu svome puzat ćeš i zemlju jesti sveg života svog! Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina: ona će ti glavu satirati, a ti ćeš joj vrebati petu." A ženi reče: "Trudnoći tvojoj muke ću umnožit, u mukama djecu ćeš rađati. Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti nad tobom."[17']

Zatim dalje Tevrat kaže tvrdeći da Bog govori u množini, a ne u jednini: "Zatim reče Bog: Evo čovjek postade kao jedan od nas - znajući dobro i zlo! Da ne bi sada pružio ruku, ubrao sa stabla života pa pojeo i živio navijeke zato ga Jahve, Bog, istjera iz vrta edenskoga da obrađuje zemlju iz koje je i uzet. Istjera dakle čovjeka i nastani ga istočno od vrta edenskog, pa postavi kerubine (meleke čuvare) i plameni mač koji se svjetlucao - da stražare nad stazom koja vodi ka stablu života."[172]

Postavlja se pitanje od koga to oni čuvaju?? Ono što možemo zaključiti iz ovog teksta jeste: Grijeh, koji je učinio Adem, učinjen je zbog njegove žene i ona nosi odgovornost zbog njegovog izlaska iz raja i njegovog nastanjivanja na Zemlji, gdje će se umarati, patiti i trpiti mnoga iskušenja.

Kur'an govori da je Hava nevina od onoga što joj se pripisuje, u njemu se govori da je Adem taj koji je zaboravio, da gajetu slabost uzela i daje on taj koji je učinio nepokornost Allahu zbog jedenja plodova zabranjenog drveta.

Nagrada Havi zbog toga što je Adema nagovorila da jede sa zabranjenog drveta - po Svetoj knjizi - jeste da će čovjek gospodariti njome i ona će mu služiti.
Kur'an govori da čovjek ne zarobljava ženu, niti njome gospodari, nego čovjek vodi brigu o svojoj kući u kojoj i čovjek i žena imaju svoje i obaveze i prava koja se poštuju i izvršavaju. Kaže Uzvišeni:
One imaju isto toliko prava i dužnosti, prema zakonu, - samo muževi imaju prednost pred njima za jedan stepen...[173]

[171]Postanak, 2: 8.-16.
[172]Postanak, 22.

Prokletstvo zbog učinjenog grijeha se prenosi sa očeva na sinove i sa prijašnjih generacija na one koje dolaze iza njih.

Kur'an nam potvrđuje da se grijeh ne nasljeđuje, već da je svaki čovjek lično odgovoran za svoje postupke, kaže Allah:
I svaki grješnik će samo svoje breme nositi...[174]

Zatim spominjući mjesto zmije u tekstu Svete knjige kojim se opisuje činjenje prvog grijeha, pitamo se: Da li je Zemlja prokleta zbog grijeha Ademovog? Kao što to kaže Tevrat. Kur'an opisuje Zemlju, kaže

Uzvišeni:
On je nepomična brda po njoj stvorio i blagoslovljenom je učinio...'[75]

I On je na njoj proizvode odredio i učinio je kišu koja je natapa blagoslovljenom, kaže Uzvišeni:
Mi s neba spuštamo vodu kao blagoslov, i činimo da uz pomoć njenu, niču vrtovi i žito koje se žanje.[176]

Učinio je razmišljanje o tim plodovima ibadetom - onim čime se rob približava Bogu.[177]
Ogromna je razlika između života kojeg prati vječno prokletstvo, u kojem i muškarci i žene snose odgovornost zbog djela kojeg nisu počinili i između života kojeg opisuje Kur'an koji je zasnovan na pravednosti i zakonu jednakim za sve, a to je da će svaki pojedinac koji bude pokoran Allahu i zahvaljivao Mu na Njegovim blagodatima uspjeti, a ko bude nepokoran i nezahvalan na blagodatima koje mu je Allah dao, taj je sam sebi nasilje i nepravdu učinio.

[173] Prijevod značenjaKur'ana, Sura, el-Bekara, 228.
[174] Prijevod značenjaKur'ana, Sura, el-En'am, 164.
[175] Prijevod značenjaKur'ana, Sura, Fussilet, 10.
[176] Prijevod značenjaKur'ana, Sura, Kaf, 9.
[177] Više v.: Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-En'am, 99.

Kada mi govorimo o stavu kršćana prema ženi, govorimo o tome onako kako nam govori Sveta knjiga, prije nego što počnemo govoriti o sumnjama, koje je napisao pisac spomenute knjige, a koje su vezane za islamska učenja i stavove islama po određenim pitanjima...

On navodi da je islam dozvolio da se žena tuče! Tvrdi da je to poniženje žene koje ne prihvata ispravna vjera!

Mi kažemo na to: ženu koja izvršava svoje obaveze nije dozvoljeno ponižavati. To je nasilje za koje će biti pitan onaj koji ga čini, kaže Uzvišeni:
A onaj koji bude uradio i koliko trun zla -vidjećega.[178]

Žena koja se kažnjava udarcem je ona koja je učinila jedan od dvaju prijestupa:

Uvođenje u kuću nepoznate osobe, čiji dolazak u kuću njen muž ne želi zbog određenog razloga, i sprječavanje činjenja loših djela preko kojih se ne može preći.

Odbijanje žene onda kada njen muž želi imati odnos sa njom. Odazivanje na to njoj je obavezno, jer njeno odbijanje čovjekovog poziva može prouzrokovati kod njega želju da ima odnos sa drugom.

U oba spomenuta slučaja, udarac je zadnja mjera koja se čini, a prije udarca čine se druge odgojne mjere koje su blaže i nježnije, a kada se desi da čovjek mora pribjeći toj mjeri, on ne smije ženu udarati po licu, niti udarac smije naštetiti njenom zdravlju, nego je

njegov cilj dokazivanje ženi veličine prestupa kojeg ona čini.
Tvrdnja kojom se želi reći da islam dozvoljava udaranje žene svakim povodom je neistinita.

Postoji i druga sumnja kojom se napada na islam, koju koriste oni koji rade protiv islama: Da li je istina da je Božiji Poslanik donio presudu za pola čovječanstva time što je rekao: "Žene su krnjavog razuma i krnjave vjere?" Ako je to rekao za žene, kako je onda rekao: "Od ovodunjalučkih stvari najdraže su mi žene i mirisi" Da li mu je učinjeno dragim ono što je krnjave vjere i pameti? Kako je naređeno čovjeku da njegova majka ima veće pravo kod njega tri puta više nego njegov otac? Ako su ljudi i žene jedni od drugih, kako se opisuje u kur'anskom ajetu, zašto je ta krnjavost svojstvena samo ženama? Zašto nije ona svojstvena i ljudima kada su žene i ljudi jedni od drugih?

Ova izreka (rivajet) odnosi se samo za određenu vrstu žena, koje zbog određenih razloga zaslužuju da se opisuju na ovakav način.

U mojoj knjizi Miatu su'alin fil'-islam (Sto pitanja u islamu) rekao sam: "Vanjštinom ovog hadisa kod onih koji ga ne razumiju muslimanska porodica trpi od zla koje je u njoj. To zlo je žena koja živi od dobra svoga čovjeka, ona niječe njegovu vrijednost, ne ispunjava svoje obaveze prema njemu, može se desiti da i čovjek pogriješi jer svaki potomak Ademovjegrješnik, ona mora prijeći preko njegovog učinjenog prestupa, a možda je taj njegov postupak greška samo po njenom mišljenju... ali umjesto toga, ona se naljuti i ispolji srdžbu na svog muža. U tom izlivu srdžbe ona zaboravi na sve, tada tvrdi da od njega nije nikad vidjela ni koliko trun dobra i ona tim proklinje samu sebe, time što dozvoljava sebi da reaguje na takav način!

Zar Božiji Poslanik nema pravo da upozori na ovakav vid ponašanja i da objelodani da su žene koje se tako ponašaju stanovnici vatre??

Zatim da kaže za takve žene: "Nisam vidio da iko više od vas (od onih koje su krnjavog razuma i pameti) utječe na čovjekovu pamet. Ovaj dio izreke dolazi poslije gore spomenutog teksta, on je sa njim povezan i odnosi se na gore spomenutu vrstu žena. Desi se da čovjek šuti kada je žena srdita i izliva srdžbu na njega, želeći time da se u kuću vrati mir, pokušava da se ne svađa i da smiri tenzije u kući, što njegovoj ženi još više poveća srdžbu. Takva žena pomućuje čovjekov razum. Vidimo da su u mnogim društvima želje žena ispred onoga što žele ljudi. 2ena, uprkos svojoj slabašnosti, želi da pobjedi druge žene i da ona bude ta koja se ističe. Možda ćeš se zapitati u čemu je ta njena slabost? Odgovor na to je: Ta slabost je u njenom načinu stvaranja. Ona je razdražljiva u toku svog mjesečnog perioda, što utiče na njeno razmišljanje i na njene živce, zato joj je Allah dao opravdanje i skinuo sa nje neke obaveze u toku tog perioda.

Skupina ljudi je iz ovoga hadisa razumjela ono što nema veze s njim i

postavili su to kao pravilo za žene, koje se proširilo, a to je:
Žene su krnjave u vjeri i razumu, opisujući time sve žene. To je suprotno šerijatskim tekstovima i samom razumu. Puno je žena sa kojima je zadovoljan Allah i Njegov Poslanik, koje su živote provele služeći ovoj vjeri. Ukoliko se misli da se značenje ovog pravila odnosi na sve žene, suprotstavlja se kur'anskom tekstu kojim se kaže da su ljudi i žene jedni od drugih i hadisom kojim se kaže da su žene sestre ljudima. Ono što je stvar po pitanju žene učinilo još komplikovanijom u ovom dobu jeste tumačenje nekih riječi. Sintagma "krnjavost razuma" se tumači da su žene glupe, a sintagmom "krnjavost u vjeri" žene se optužuju i pripisuje im se nepokornost i grijeh. Biti žensko znači imati kod sebe slabosti i nedostatke. Ovakvo razmišljanje ima korijene u predislamskom periodu, na žalost, ovakvim je razmišljanjem pogođen dio arapskog društva, ali islam je čist od ovakvog shvatanja. Pravedno je da kažemo: Ovaj napad koji koriste kršćanski misionari nije došao bez razloga!

Život nekih muslimana i fetve koje donose neki, samozvani poznavaoci propisa vjere, nanose muslimanima i njihovoj vjeri ogromne neprilike i neugodnosti.

Ko kaže da žena ne treba da se obrazuje? Ko kaže da žena ne treba u džamiji obavljati namaz? Ko kaže da se žena ne smije vidjeti i da ona ne smije nikoga vidjeti?

Oni koji ponižavaju žene, napadaju na njih, imaju o njima ponižavajuće stavove, ti u sebi nose tragove iz predislamskog vremena neznanja. U budućim poglavljima ćemo vidjeti da ona vode porijeklo i iz starocrkvenog učenja koje se prenijelo i u islamski ummet, zato što je ovaj ummet počeo slijediti kršćane i Jevreje uprkos upozorenju našeg Poslanika kojim se zabranjuje da se kršćani i Jevreji ne oponašaju!

Poznato je da je postojalo takmičenje između predislamskih Arapa i učenja crkve u preziranju i mržnji prema ženama i umanjivanju njihovih vrijednosti. Predislamske je Arape jako ožalošćavala vijest o rađanju kćerke. Kur'anski ajet o tome kaže: I kad se nekome od njih javi da mu se rodila kći lice mu potamni i postaje potišten.[179]

Dok je crkveno sveštenstvo smatralo da je žena, samim time što je žena, zlo i zaslužuje da bude prezirana! Šta da učini žena da ne bude omražena?

Kaže Džirum, tumač Pavlove svete poslanice: "Zbog toga što je žena stvorena da rađa djecu, ona je različita od čovjeka kao što je različito tijelo od duše, i kada želi da se posveti službi Isusovoj, tada ona mora da prestane da se ponaša kao žena i tada se ona smatra čovjekom, tj. pošto uđe u svetu službu crkve!" Dok svetac Embroz kaže na krajnje jasan način: "To je ona koja ne vjeruje, ona je žena, i ona se tako naziva zbog svog ženskog spola! A što se tiče one koja vjeruje, tj. one koja je u

službi crkve, ona time postaje potpuno muško biće, i tada se odriče svoga ženskog porijekla, bezveznih mladalačkih priča i brbljanja starica. Spas žene je da se odrekne svoje ženske prirodnosti i da postane potpuni čovjek u najvećem stepenu njegove razboritosti."

Ovo nam je prenio Ahmed Abdul-Vehhab iz kršćanskih vjerskih izvora. Nije mi jasno: Da li ovi sveštenici razumiju u stvarnosti šta znači biti u službi Bogu kojom bi Mu se oni približavali? Kada bi shvatanje koje oni imaju bilo ispravno, svijet bi onda iščezao jer potpunost koju oni zagovaraju znači uništenje čovječanstva, koje bi iščezlo prestankom rađanja žena koje se daju u službu Bogu. Književnica Kristin di Bizan koja je živjela u petnaestom stoljeću pisala je u svojoj knjizi Grad gospođa o problemima ženskog svijeta, spominjući sva poniženja i prezir koji žene trpe. U njoj je prenijela stavove koji su izrečeni protiv ženske populacije od oca Ekonijasa i oca Augustina, kao i od ostalog sveštenstva, pitajući se: Da li je moguće da Stvoritelj koji je pravedan na takav način donese presudu ponižavajući time pola čovječanstva? zatim je sa uzdahom dodala: Zaista je ovo velika nesreća, moj Gospodaru! Zašto me nisi stvorio na ovom svijetu da budem muško, da ti služim na najbolji moguć način?

Zatim je došao islam i sve te zablude i nepravde koje su učinjene ženi dokinuo. Kur'an je potvrdio da su i žena i čovjek stvoreni, da je u njih oboje udahnut dio od Allahove svjetlosti, da nema razlike između muškarca i žene osim po bogobojaznosti. Muškost nije karta kojom muškarci bivaju bolji od žena, niti biti žena znači nešto negativno što je čini slabijom od čovjeka.

Allah, dž.š., o onima koji ga skrušeno mole, u Kur'anu kaže:
I Gospodar njihov im se odaziva: "Ni jednom trudbeniku između vas trud njegov neću poništiti, ni muškarcu ni ženi - vi ste jedni od drugih."[180]

Ljudi su od žena i žene su od ljudi, a najbolji od njih su oni koji su najbrži u činjenju dobrih djela, to može da bude muškarac, ali i žena, a čovjekovo mjesto je onakvo kakvo zasluži kod Allaha, dž.š. Faraonova žena je bolja od faraona, koliko je samo žena uspjelo i preteklo svoje muževe u bogobojaznosti i činjenju dobrih djela! Da li ikakvu vezu ima to što je neko muško, dok je neko drugi žensko sa bogobojaznošću? Tvrdnja daje čovjek bolji od žene je čista laž jer postoje ljudi koji su bolji od svojih žena, ali kada bi se ti ljudi uporedili sa drugim ženama vidjelo bi se da su ih te žene pretekle. Čitao sam o nekim ženama koje su pretekle mnoge ljude i njihovo ponašanje govori da su one bile potpuno izgrađene osobe koje su bolje od mnogih ljudi. Merjema je bolja od hiljada muškaraca. Možemo čak navesti primjer Margaret Tačer koja je bila korisnija svojoj domovini od mnogih predsjednika država koji su izdali vlastiti narod i domovinu i prodavali su svoje narode i domovine za jedno činjenje bluda. Kaže Uzvišeni: Onome ko čini dobro, bio muškarac

ili žena, a vjernik je, Mi ćemo dati da proživi lijep život i, doista, ćemo ih nagraditi boljom nagradom nego što su zaslužili.[181]

Bračna veza ne remeti ovaj zakon i ovim moralnim zakonom se ne briše obaveza čovjekova da se brine o svojoj porodici i izvršava obaveze koje ima prema njoj.

[180]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Alu Imran, 195.

[181]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, en-Nahl, 97.

Spomenuo bih još jednu komponentu, a to je želja za odnosom koji je jedan od najvećih prohtjeva koji ćovjek ima kod sebe jer ju je Allah učinio načinom razmnožavanja ljudskog roda. Možda će se neko upitati da li je ta potreba jača kod čovjeka ili kod žene? Ja nisam u stanju dati precizan odgovor na to pitanje! Ali ono što se može zaključiti jeste da svi ljudi nisu isti po pitanju ovog nagona, neki ljudi imaju veće potrebe od svojih žena, dok neke žene imaju veće potrebe za tim od svojih ljudi.

U spolnom aktu učestvuju dvije strane. Naravno da je i muškarac učesnik u tome. Ali kršćanstvo i civilizacija srednjeg vijeka optužuje ženu da ona zavodi i da je ona odgovorna za grijeh i uvlačenje čovjeka u grijeh, dok je čovjek koji je učinio blud zaveden i njemu je učinjena nepravda!! Ovakva tvrdnja je velika nepravda i opasna optužba koja nema nikakve podloge. Svećenik Jakub Šibrindžer u svojoj knjizi opisuje žene kao one koje su podložnije djelovanju šejtana od ljudi, zato što su one u osnovi pokvarena stvorenja tvrdeći: Šejtanska prirodnost žene se krije u njenim pokretima željnim da se oda njenim nezasitim strastvenim prohtjevima kao što je opisuje Sveta knjiga u Knjizi izreka: "Postoje tri stvari nezasitne i četiri koje nikada ne kažu: Dosta je. Jedna od tih stvari su usta maternice."

Ovaj nepravedni svećenik na osnovu ovog citata donosi sud o ženama optužujući ih time da su žene spremne da imaju odnos sa svakom osobom pa čak i sa šejtanom.

Zatim kaže svećenik Šibrindžer: "Hvala Bogu koji je čovjeka oslobodio od proklete nezasite strasti."

Ovaj svećenik je neznalica i glup, u to nema sumnje, ili on nema kod sebe strasti, ali stvarne životne okolnosti nas upućuju u suprotno tome i uvode u laž njegovu tvrdnju. Njegove je stavove prihvatio francuski parlament u šesnaestom stoljeću, i tad je raspravljano o vezi žena sa šejtanima!!

Usprkos tome što je islam viši od toga da se spušta na tako nizak nivo, usprkos tome što se u područjima gdje žive muslimani ne odnosi prema ženi na tako nizak i prezren način, mora se priznati da još postoje tragovi predislamskog perioda neznanja na osnovu kojih se odnosi loše prema ženi i narušava njena vrijednost bez obzira da li se ta nepravda nanosila ženi zbog tragova koje je ostavilo kršćansko shvatanje na pojedine muslimane ili se radilo o naslijeđu predislamskih Arapa.

Ono što me žalosti je i to što su i neki ljudi koji govore u ime vjere pod uticajem nekih, islamu stranih, shvatanja, a takvima je bolje da se vrate Allahovoj Knjizi i sunnetu Njegova Poslanika, otvorenog razuma, bez utjecaja islamu stranog naslijeđa.

Ono čime se hvali nova civilizacija u kojoj mi živimo jeste da su žene partneri muškarcima i da one imaju prava ista kao i muškarci, pa da li je to nešto novo, što ne postoji u našoj vjeri? Neka neznalice, koje govore u ime islama razmisle, prije nego što zbog njihovog neznanja bude nanesena nepravda muslimanima i njihovoj vjeri.

POLOŽAJ ŽENE U EVROPI I AMERICI

Zapadna civilizacija koja danas dominira svijetom učinila je ženu izloženom i lovinom pokvarenih namjera? Nisam od onih koji su protiv uljepšavanja žene ili njene prirodne potrebe za lijepim oblačenjem, ali sam na više mjesta upozoravao na razliku između uljepšavanja i otkrivanja, lijepog oblačenja i zavođenja, dozvoljenog oblačenja i oblačenja kojim ona otkriva dijelove svoga tijela!! Postoji odijevanje koje je prikladno za noć, dok je drugo prikladno za dan, odjeća za zimu se razlikuje od odjeće za ljeto, ne u pokrivanju dijelova tijela u određenom godišnjem dobu, nego u debljini i vrsti platna!! Zbog čega to sve? Pobjednička civilizacija diktira način života ljudi uopće. Oni tvrde da postoje ljudi koji smatraju da žena ne treba da se pojavljuje na javnim mjestima uopće i da, ako joj se dozvoli da ode u džamiju, na njoj bude odijelo u kojem sprema hranu tako da iza nje ostaje miris bijelog ili crnog luka!! Mi odbijamo da se shvatanje dozvoljenosti nečega praktikuje na način kojim bi se izazvao opšti nered, kao što odbijamo da se kuća pretvori u zatvor jer je umjerenost sa kojom je došao islam poseban način života bez skretanja u jednu od dvije krajnosti!!

Pobjednička civilizacija je došla sa običajima koje je nametnula u život ljudi, zagovornici te civilizacije su iskoristili nezrelost nekih vjernika i nametnula ih kao ispravan način života. U toj civilizaciji nema nečeg što je dozvoljeno, niti nečeg što je zabranjeno. Ona se bori protiv ograničavanja u ponašanju, što je prokrčilo put za otvoreno i neograničeno ispoljavanje strasti na bilo koji način! U takvom načinu života nema razlike između čovjeka i životinje, sa izuzetkom da životinja nije svjesna svojih postupaka dok čovjek svoje postupke čini sa željom i namjerom.

Zagovornici komunističke ideologije učinili su ženu ravnopravnom sa čovjekom čak i u izvršavanju svih poslova, bez obzira da li se radilo o lahkim ili teškim poslovima. Žene Moskve najčešće su zaposlene kao čistačice, razlika između njih i žena Zapada jeste samo u tome što su one manje razgolićene, a to je zbog siromaštva u kojem živi društvo sa

socijalističkim uređenjem!! Vidio sam slike mnogih žena koje služe vojsku u američkoj vojsci! Njihov broj je dostigao hiljade i hiljade, vidio sam jednu od njih u situaciji kad se opraštala sa svojim djetetom prije nego što je otišla na izvršavanje vojnog zadatka, oči su joj bile suzne! Rekao sam sam sebi: Zar nema dovoljan broj muškaraca koji bi išli u rat mjesto žena? Broj muškaraca je dovoljan za takvo nešto, ali jednakost između dva spola kojoj se poziva u svemu prouzrokovala je da se takvo nešto čini. Možda je takvo shvatanje nastalo kao odgovor na shvatanje koje imaju neke skupine ljudi da žena ne treba da se bavi bilo čim jer ona nije ni za šta!! Umjerenost kojoj poziva islam sasvim drugačije gleda na to i rješenje koje islam nudi je najbolje i najpravednije. Nije problem da se žena bori braneći svoju kuću, čast, vjeru, ali samo ako je to nužna potreba, a nema nikakve potrebe, niti smisla mobilisati ženu u osvajačkim pohodima. Nema nikakve smetnje da se žena zaposli u bilo kojoj oblasti, ali nakon ispunjavanja uvjeta koje islam postavlja za njen normalan rad, kojim bi se zaštitila njena čast i ponos, i uzimajući u obzir da su djeca u njenoj kući zbrinuta. Kuća u kojoj nema odgajateljice djece, djeca odrastaju, a niko na njih ne pazi prepuštena su sama sebi, na takav način se ugrožava njihova budućnost i takva su djeca sigurno izgubljena. Postoje poslovi koji su specifični samo za žene, a to je pomaganje njenom mužu i odgajanje djece. Kada bi bilo ko drugi radio ove poslove, to bi radio na nepotpun način. Veliki nedostatak koji se primjećuje općenito u društvu širom svijeta jeste odsutnost žene iz kuće za koju je ona odgovorna, njena nježnost nedostaje njenoj djeci. Neki od učenjaka su zapazili opasnost koja se nalazi u toj pojavi i počeli su ukazivati na njene negativne posljedice. Najotvorenije je na to upozorio Gorbačov koji je pokušao izvršiti preporod u komunističkoj Rusiji i pošto prenesemo njegov govor na tu temu, u vezi s njim napisat ćemo neke naznake.

Kaže: Najčešće se stepen slobode žene posmatra kao mjera na osnovu koje se donosi sud o stepenu razvijenosti društvene i političke svijesti nekog naroda. Sovjetska država je stala na kraj diskriminaciji žene koja je postojala u vrijeme Carske Rusije, koja joj nije dozvoljavala ravnopravan odnos u društvu. Žena je dobila mjesto koje joj država garantuje zakonom i ona je jednaka sa muškarcem. Mi se ponosimo time što je sovjetska vlast dala ženi: ona ima isto pravo za rad kao i muškarac, za isti rad i muškarac i žena imaju iste nadnice, imaju isto osiguranje, ženi je data prilika da se obrazuje da bi sebi osigurala bolju budućnost i da učestvuje u društvenim i političkim aktivnostima.

Kroz cijelu našu junačku historiju kroz koju smo nailazili na mnoge poteškoće, ostali smo nemoćni da posvetimo dovoljno pažnje ženi u ostvarivanju njenih posebnih prava i njenih potreba kao majke i odgajateljice u kući i njene funkcije obrazovnog karaktera koja je

neophodna za pravilan dječji razvoj. Ukoliko žena bude radila u nekim istraživačkim centrima, ili u građevinskim preduzećima, proizvodnji, uslužnim djelatnostima, neće imati dovoljno vremena da se posveti svojim svakodnevnim aktivnostima, odgoju djece i stvaranju jednog normalnog porodičnog ambijenta. Otkrili smo da su mnogi problemi u ponašanju naše djece i omladine u našoj kulturi, dijelom prouzrokovani zbog narušavanja porodičnih veza, ili nedovoljne porodične odgovornosti. Ovakve pojave su u suprotnosti sa našim iskrenim željama za koje smo se politički jasno opredijelili, a to je jednakost čovjeka i žene u svakoj stvari. I sada u doba preporoda pokušavamo da riješimo taj problem, zbog toga se danas vode oštre rasprave i sučeljavanja u medijskim sredstvima kao i javnim ustanovama, na radnim mjestima, u kućama, po pitanju šta da uradimo da bismo olakšali ženi povratak njenom prirodnom načinu života.

Jedan od gorućih problema je korištenje žene u teškim fizičkim poslovima koji štete njenom zdravlju. Ovaj problem je nastao kao posljedica rata u kojem smo izgubili ogroman broj ljudi, što nam je umanjilo radnu snagu u svakom području i sada smo počeli da ozbiljno prilazimo rješavanju ovog problema.

Vidio sam neke vjernike u Evropi, Americi, Africi, Aziji, koji tvrde da je žena šejtan, ili da je ona ta koja pomaže šejtanu i daje svaka žena poput Have koja je izvela Adema iz Dženneta zato se prema ženama mora biti strog da bi se zaštitili od njihova zla!! Takav strog i ponižavajući odnos prema ženi koji je bio prije, današnja je civilizacija iskoristila i ona je pod parolom oslobađanja žene učinila od nje sredstvo koje se iskorištava na svaki mogući način.

Islam nije ni sa jednom od dvije suprotnosti u odnosu prema ženi, jedni od njih zatvaraju ženu u kući dok je drugi potpuno izbacuju na ulicu. Nas je naša vjera poštedila od eksperimenata koji su nekada uspješni, a nekada nisu, nama je islam zacrtao i objasnio pravi put kojim trebamo gaziti u svim stvarima. Muslimani danas imaju potrebu za onima koji poznaju i razumiju propise naše vjere, koji su u stanju da rješavaju probleme na koje se nailazi u životu koji je prepun promjena, koji će te probleme sa mudrošću u potpunosti rješavati, a ne na način koji je nepotpun i kojim će samo povećati nered i otežati muslimanima život. Oni koji uskraćuju ženi pravo na normalan život i pravo na rad, ukoliko se za to stvore šerijatski uslovi, ti ne razumiju islamske propise, niti okolnosti u kojima žive. Oni koji ženi dozvoljavaju miješanje sa muškarcima na svakom mjestu i koji joj olakšavaju da krene ka stranputici, takvi ne razumiju islamski zakon, niti okolnosti u kojima žive.

Allahov Poslanik je sa svojim drugovima izgradio idealnu zajednicu. Zašto je ne izučavamo i način života kojim su živjeli kako bismo ga i mi mogli praktikovati u našim sredinama?

OD ŽENE SE TRAŽI DA BUDE PROPISNO OBUČENA

U vremenu u kojem živimo sljedbenici strasti su postali umjetnici u prikazivanju golih ženskih tijela, to rade na raznovrsne načine. Prilikom reklamiranja nove radio stanice govore njegov glas je poput glasa žene! Kada žele reklamirati neko piće, to rade tako što prikazuju djevojku kako ga pije. Prilikom reklamiranja nekog radnog odijela ili odijela za rekreaciju i odmor, to čine prikazujući djevojku prilikom oblačenja tog odijela. Da bi poboljšali uslugu u avionima učinili su da djevojke budu te koje će ljude usluživati i na takav način im putovanje učiniti ugodnijim. Ako žele da im trgovina ide bolje, zapošljavaju lijepe i mlade djevojke za naplatnim kasama koje će svojim osmjesima privlačiti mušterije. Kada moćan direktor želi da dođe do izražaja njegova sposobnost, obavezno zapošljava lijepu djevojku kao sekretaricu svoje kancelarije. Pričali su mi neki prijatelji koji dobro poznaju Evropu da u Evropi postoje mjesta gdje se gole djevojke stave iza stakla - izloga koje posmatraju prolaznici i kada se jedna od njih nekome svidi on je ima uz naplatu usluge.

Jedne prilike sam rekao: Mislim da nikada ni u jednom vremenu nisu ljudi okupirali više žene nego u ovom vremenu u kojem mi živimo, kada su je učinili dozvoljenom svakome!

Da li je to oslobađanje žene? Neusporediva je razlika između iskorištavanja žene koju neki zagovaraju i ostvarivanja prava žene koja joj daje islam. Ono što se dešava sada na Zapadu - a što mi slijedimo na Istoku - jeste širenje ideja iza kojih stoje strasti čiji je cilj da žena promijeni svoje ponašanje. U tim idejama se ne poštuje vjera, niti se želi biti pravedan prema ženama, niti sačuvati njihovu žensku prirodnost.

Ono što je žalosno jeste da neki vjernici ne razumiju da se iza poziva koji pozivaju ka oslobađanju žene ne krije ništa drugo do ovo što smo malo prije spomenuli i da na osnovu toga proklinju one koji ka tome pozivaju. Može se desiti da se kao odgovor na pozivanje ka oslobađanju žene da se ona još više ugnjetava, da bude još nemoćnija da se brine o svom životu i da se zbog moći nekih ljudi prljavih namjera žena iskorištava na najgore i najnečasnije načine. O tome kaže doktor Enis Mensur: "Žena iz dana u dan sve više pokazuje svoju nagost i u tome je dostigla najviše moguće granice nemorala... Ako se žena razodjenula to je zbog toga što je to muškarac tako htio, ako je postala nemoralna, to je zbog toga što je to muškarac želio i to znači da je muškarac prije toga dostigao najgore moguće granice u činjenju nemorala prije nego što se ovo desilo sa ženom."

Put islama je drugačiji i nema nikakve sličnosti sa spomenutim. Njegove osnove jesu da su žene polovina ljudskog roda i da su pojedine stvari zajedničke između muškarca i žene i da je čast muškarca jednaka sa čašću žene, kaže Uzvišeni:

I Gospodar njihov im se odaziva: "Nijednom trudbeniku između vas trud njegov neću poništiti, ni muškarcu ni ženi - vi ste jedni od drugih."'[82]
Onome ko čini dobro, bio muškarac ili žena, a vjernik je, Mi ćemo dati da proživi lijep život i, doista, ćemo ih nagraditi boljom nagradom nego što su zaslužili.[183]

Na ovim temeljima živi ljudski rod sa njegovom muškom i ženskom populacijom u potpunoj harmoniji, džamija je dovoljno prostrana da se mole u njoj i muškarci i žene. Katastrofa je da neki vjernici nemaju dovoljno razumijevanja o specifičnostima ljudske zajednice i o zadacima islamskog društva, primjer tog neznanja je tvrdnja: Žena ne treba da radi, njena obaveza je da rađa djecu. Kada bi se žena smatrala samo objektom koji služi za oplodnju, onda bi se muškarci trebali smatrati volovima, tada bi cijeli ummet bio poput zoološkog vrta. Da li će islam predstavljati svijetu oni koji ovakvo misle? Mi smo protiv zajednice koja je iskrivljenog morala, ali smo i protiv zajednice u kojoj se neko ponižava, mi se suprotstavljamo tvrdnji da žena služi samo za oplodnju i da je svrha njenog života na dunjaluku samo ova. Žena je ona koja je pokorna svome Gospodaru, ona se obrazuje, bori, ona ima pravo na obrazovanje, da se lijepo obuče i da se bavi trgovinom i da obavlja raznovrsne poslove koji su u skladu sa njenom prirodom, ali njen prvi posao je briga o kući njenog muža i odgoj njene djece. Da bi kvalitetno radila ovaj posao mora imati ogromno znanje jer žena koja nema znanje, odgojit će generaciju goru od sebe.

Pišem ovo nakon što sam kritikovan zbog toga što se nisam složio sa tvrdnjom predstavnika alžirske stranke "Džebhetu'l-inkaz" koji je izjavio da je posao žene u islamu da rađa djecu. Kada je žena u praskozorju islama povjerovala u Allaha, dž.š., koristila je sve materijalne i moralne mogućnosti pomažući širenje Allahove vjere. Pomagala je Allahovu vjeru u kući, na moru i svakom prilikom.

Doktor Abdu'l-Halim Ebu Šekka u svojoj knjizi Tahriru'l- mer'e fi asri'r-risale (Emancipacija žene u vremenu poslanstva) kaže: "Kamo sreće da su oni stali na prekrivanju njenog lica, a da joj nisu zabranili odlazak u mesdžid usprkos hadisu Božijeg Poslanika: “Ne zabranjujte Božijim robinjama da posjećuju Allahove kuće" i uprkos tome što su ashabijke prisustvovale zajedničkoj molitvi, i teravih namazu, namazu povodom pomračenja Sunca i obavljanju džennaze namaza u mesdžidu Božijeg Poslanika. Kamo sreće da su oni stali na pokrivanju lica žene, a da nisu ženama zabranili slavljenje bajramskih praznika usprkos govoru Božijeg Poslanika: 'Naredio nam je Božiji Poslanik da izađemo robinje i djevojke, da prisustvujemo dobru i pozivu muslimana.' Kamo sreće da su oni stali na pokrivanju lica žene, a da nisu zabranili ženi prisustvovanje predavanjima i studijama, uprkos hadisu: Došla je jedne prilike žena

Allahovom Poslaniku i rekla: 'Božiji Poslaniče, ljudi stalno dolaze i slušaju tvoj govor, odredi nam dan u kojem ćemo i mi dolaziti da nas podučavaš onome čime te je Allah podučio, rekao je na to Allahov Poslanik: 'Sakupite se u tom i tom danu, na tom i tom mjestu.'

Kamo sreće da su joj samo lice pokrili, a nisu joj zabranili da učestvuje u naređivanju dobrog i odvraćanju od zla usprkos govoru Ummu Derde Abdul-Meliku ibn Mervanu: 'Proklinjao si svoga slugu,' a Allahov Poslanik kaže: 'Oni koji proklinju neće biti zagovornici, niti svjedoci na Sudnjem danu.' Kamo sreće da su joj samo lice pokrili, a da joj nisu zabranili da radi da bi sebi obezbjedila opskrbu kada je za to nužda, usprkos hadisu Allahovog Poslanika, koji je rekao ženi koja je bila u pričeku: "Oberi plodove sa svojih palmi, a možda ćeš od toga sadaku udijeliti ili neko dobro učiniti."

Kamo sreće da su joj samo lice pokrili, a da joj nisu zabranili učestvovanje u borbi u kojoj bi liječila ranjene, pojila žedne, zatim i direktno učestvovala u borbi ukoliko za to bude potreba, uprkos tome što je poznato da su ashabijke učestvovale u mnogim borbama.

Kamo sreće da su joj samo lice prekrili, a da je nisu sputavali da učestvuje u društvenim i političkim zbivanjima u društvu, i pored saznanja da je Ummu Šerik otvarala svoja vrata gostima i da su neke žene prisustvovale drugoj prisezi, prije hidžre, na Akabi. A mnoge žene su dolazile Poslaniku i davale mu prisegu na vjernost. Zatim nije nam nepoznato da je Poslanik, s.a.v.s, rekao: "Mi ćemo garantovati sigurnost svima onima kojima si ti to garantovala."

Kamo sreće da su joj lice prekrili od svih ljudi, osim od onoga ko je došao da je prosi, uprkos hadisu Allahovog Poslanika u kojem je rekao mladiću koji je došao da prosi: 'Idi i vidi je.'

Kamo sreće da su joj samo lice prekrili, a da joj nisu prekrili ono što je i onako spoljašnje. Kao da je to neki drugi avret - stidni dio tijelo kojeg treba skrivati da ne bi zavodio muškarce, a pouzdano u sunnetu stoje opisi vanjštine nekih žena: "Crnkastih obraza...", "Bjeloputa...", "I dođe neka žena, svijetlog lica, iz plemena Has'am..." "A Dihji, kao ratni plijen, bi dodijeljena lijepa djevojka..."

Kamo sreće da su joj samo lice prekrili, a da nisu prekrili vijesti o njoj kao daje i to stidni dio njenog tijela poput njenog lica, uprkos što se spominju vijesti o ženama u Allahovoj Knjizi, u Kur'anu se spominje priča o ženi namjesnikovoj i o njenim prijateljicama, dok se u sunnetu Allahova Poslanika spominju vijesti o ženama Allahova Poslanika, kao i vijesti o ne malom broju ashabijki, vijesti o Ummu Sulejm o tome kako se lijepo obukla i spremila za svoga muža na dan kada joj je dijete umrlo, vijesti o Esmi, kćerki Ebu Bekrovoj, kako je pazila na svoga muža,
vijesti o Esmi bint Umejs i njenoj hrabrosti prilikom susreta sa Omer ibn Hattabom.

Kamo sreće da su samo prekrili njeno lice, a da nisu sakrili njeno ime iz bojazni da se spominje usprkos kur'anskom ajetu:
I Merjemu, kćerku Imranovu.[184]

i govoru Allahova Poslanika: "Ušla je kod mene Aiša", “Rekao sam Hafsi", "Ovo je Safijja".

Razlika između hidžaba kojeg oni zagovaraju i onoga kojeg islam traži, je poput razlike između istoka i zapada. Određivanjem islamskog gledišta prema ženi onako kako je to Allah odredio zatvaraju se vrata spletki i sumnji koje ubacuju kršćanski misionari i spašava se naš ummet od pretjerivanja u bilo kojem pogledu.

KADA VJERA POSTANE SLIJEPO SLIJEĐENJE

Obećanja i vjerovanje koje su Jevreji uzeli iz svojih vjerskih knjiga je osnov od kog su počeli u pravljenju svoje države i davanju imena Izrael toj svojoj državi. Tim vjerskim pozivom ujedinjene su različite skupine Jevreja iako su među njima ogromne kulturne, obrazovne, rasne razlike. Ujedinili su se pod parolom tog vjerskog poziva Jevreji Rusije, Amerike, Australije, Poljske, kao i ostali Jevreji svijeta. Pod parolom vjere naći ćemo sve njih zajedno u borbi protiv nas, koji smo našu vjeru uzeli kao igru i zabavu, dok mi ne poznajemo vrijednost zemlje koju smo naslijedili i ogromnog kraljevstva kojim smo gospodarili! Jevrejima se pridružio veliki broj protestantskih kršćana u ostvarivanju svetog obećanja kojeg Stari zavjet smatra jednim od temelja njihovog vjerovanja. Podsjetimo se samo izreke Vajcmana - prvog predsjednika Izraela - da je lord Belford odobrio stvaranje jevrejske države zbog toga što je on čovjek vjernik, jačina njegovog vjerovanja ga je navela da učini ono što je učinio!! Time se on približava Bogu. Zatim su se i drugi crkveni pravci pridružili tome i podržali ih iako je njihova mržnja prema Jevrejima velika, ali treba imati na umu da je njihova mržnja prema Arapima još veća jer oni predstavljaju mozak islama i njegovu nepremostivu branu i svi su složni u tome da treba pomagati Izrael!!

U čemu se to vidi vjerska privrženost Izraelu? Koji su to glavni vanjski pokazatelji dobročinstva i bogobojaznosti na kojima se temelji ta nova država? Profesor Nudžejb Fahri napisao je mnogo tekstova koji sa velikom preciznošću oslikavaju jevrejsku ideologiju. Rabin po imenu Kahana u svom djelu Ševkun fi ajnik Trn u tvome oku) i u drugom djelu El-Hitab lil'kari' el-jehudi (Pismo jevrejskom čitaocu), kaže: Postojanje Arapa u Izraelu se smatra obeščašćenjem Božijeg imena, kao što se odbijanje Arapa na gospodarenje Jevreja tom državom smatra nepriznavanje Bogu da je On Gospodar Svojim kraljevstvom - kao da su Bog i jevrejski narod jedno - i zbog toga protjerivanje Arapa iz Izraela nije politički cilj, nego je to vjerska obaveza da se ne obeščašćuje Božije ime!!"

Kahana dalje kaže: "I ne trebamo se bojati reakcije nevjernika kada protjeramo Arape, mi se trebamo bojati Boga ukoliko ne izvršimo ono što nam je On naredio, to bi za nas bila velika nesreća."

Jevrejski rabin Eftitor smatra lopovima prve Arape koji su nastanjivali Svetu zemlju. Takvi su i Arapi koji žive u ovom vremenu, i oni moraju napustiti Svetu zemlju, ali i platiti odštetu Jevrejima zbog toga što su stanovali na Svetoj zemlji u prošlim stoljećima!! Jevrejski rabin Valdinberg smatra da, kada se bude jevrejskim vjerozakonikom vladalo na Svetoj zemlji, u njoj će stanovati samo Jevreji.

Jevrejski rabin His smatra da je nad onima koji se bore protiv odabranog naroda dozvoljeno izvršiti potpuno istrebljenje bez obzira ko oni bili, svećenik Ariel u više svojih izjava smatra da se ubistvo nejevreja ne smatra zločinom jer pravo na život posjeduju samo Jevreji.

Možda će čitalac ovih jevrejskih stavova reći da su to stavovi ekstremnih pojedinaca među svećenstvom i da većina njihovog svećenstva ne dijeli njihova mišljenja i ne mora se svim Jevrejima zamjeriti zbog tih stavova! Možda bi se sa ovim mišljenjima složili da jevrejske vjerske partije ne vladaju Jevrejima danas, a te partije zagovaraju stavove tih ekstremnih pojedinaca, svećenika, čak se i druge jevrejske partije koje ne nose vjerska imena razilaze sa jevrejskim vjerskim partijama samo u spoljašnjosti, dok su im temelji i ciljevi isti.

To su oni za koje Uzvišeni kaže:
Nije nama grijeh što učinimo neukima.[185]

Istina je da Jevreji žele drugima samo rat, kojim ćete druge potpuno i bez ikakve milosti istrijebiti. Spomenuo bih i drugu stvar, a to je da slijepa privrženost vjeri čini da čovjek izgubi nježnost svoga srca i njegovu čistoću, kao i lijepo ponašanje i davanje drugima, čak se granice između dozvoljenog i zabranjenog gube i kod takvih ne preostaje ništa drugo osim da slijede zov svojih strasti koje ih vode u ludilo. Bezgranično konzumiranje alkohola, činjenje bluda bez ustručavanja, uživanje u strastima je preče od razmišljanja o Sudnjem danu. Današnja civilizacija može se prepoznati po zakonima koje su ljudi postavili, a čiji su temelji strasti, kaže Uzvišeni:
Ali nevjernici lakomisleno slijede strasti svoje, a ko će na pravi put uputiti onoga koga je Allah u zabludi ostavio? - Njima neće niko u pomoć moći priteći.[186]

Ovo nam objašnjava ono što se desilo na slavljenju nove godine 1991., na kojem su velike zemlje odlučile osnovati javne hotele u kojima će raditi prostitutke iz cijelog svijeta, na njihovom čelu su prostitutke iz Izraela. A s ciljem da vojnici na lahak način udovolje svojim strastima i željama.

Božiji odabrani narod je otišao korak ispred ponudivši doček takvih vojnika u Izrael kako bi u toj zemlji radili sve što im

[185]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Alu Imran, 75.
[186]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, er-Rum, 29.
je drugdje konvencijalno zabranjeno! Čitao sam u novinama da je neke vojne čamce, koji su prevozili vojnike nakon njihovog izlaska u pohod haranja i razvrata, zahvatilo nevrijeme i da se utopilo dvadeset vojnika koji su bili u pijanom stanju na povratku iz grada Hajfe!! Da li bi Arapi bili sljedbenici Muhammeda da su učinili dozvoljenim ovaj nemoral ili da su zadovoljni da se on čini? Ali svešteniku Kahani koji gleda na postojanje Arapa kao o trnu u svome oku ne smeta nemoral i zlo koji se tu i tamo pojavljuju. Ono što je čudno kod arapskih komunista - Allah im ocrnio lica - jeste da se oni sastaju sa Jevrejima na takvim prljavim mjestima. Jedan od takvih, čiji sam govor slušao, javno je napao učenjake muslimana i otvoreno je zanegirao vezu islama sa pitanjem Palestine. Mi vjerujemo da Allahovu zemlju nasljeđuje onaj kome On hoće da je da od Svojih stvorenja. Vjerujemo daje islam posljednja vjera i vjerujemo da porazi koje su Arapi pretrpjeli ne utječu na njihovo razlikovanje dobrog od lošeg, dozvoljenog od zabranjenog, da mi usprkos vremenima u kojim živimo smatramo zabranjeno-zabranjenim, dozvoljeno-dozvoljenim, podstičemo na činjenje dobrih djela i odvraćamo od činjenja loših djela!!
Drugo pitanje: Kada će muslimani shvatiti svoju vjeru
i vratiti joj se u skupinama? Shvatanje naših problema neće se desiti osim sa ispravnim razumijevanjem ovog pitanja. Jedne prilike neka mi osoba uputi kritiku: "Primijetio sam da si previše blag prilikom donošenja nekih propisa i odgovora na postavljena pitanja i naginješ ka popuštanju i olakšavanju. Takva metoda te može odvesti da potpuno zaniječeš temelj postojnosti i trpljenja u vjeri (azima') što je u islamu poznato, i u situaciju da prenosiš i prihvataš slabe hadise koje je zanijekala većina učenjaka. To je kod tebe posebno došlo do izražaja kada je u pitanju problem žene, dozvolio si da se čuje glas žene, rekao si da lice žene ne treba pokrivati, posebno je izražajno to što si učinio dozvoljenim da žena upravlja autom u društvu u kojem bi žena bila prisiljena da se miješa sa ljudima!! A prije ovim mišljenjima složili da jevrejske vjerske partije ne vladaju Jevrejima danas, a te partije zagovaraju stavove tih ekstremnih pojedinaca, svećenika, čak se i druge jevrejske partije koje ne nose vjerska imena razilaze sa jevrejskim vjerskim partijama samo u spoljašnjosti, dok su im temelji i ciljevi isti. To su oni za koje Uzvišeni kaže: Nije nama grijeh što učinimo neukima.[185]

Istina je da Jevreji žele drugima samo rat, kojim će te druge potpuno i bez ikakve milosti istrijebiti. Spomenuo bih i drugu stvar, a to je da slijepa privrženost vjeri čini da čovjek izgubi nježnost svoga srca i njegovu čistoću, kao i lijepo ponašanje i davanje drugima, čak se granice između dozvoljenog i zabranjenog gube i kod takvih ne preostaje ništa

drugo osim da slijede zov svojih strasti koje ih vode u ludilo. Bezgranično konzumiranje alkohola, činjenje bluda bez ustručavanja, uživanje u strastima je preče od razmišljanja o Sudnjem danu. Današnja civilizacija može se prepoznati po zakonima koje su ljudi postavili, a čiji su temelji strasti, kaže Uzvišeni: Ali nevjernici lakomisleno slijede strasti svoje,

- a ko će na pravi put uputiti onoga koga je Allah u zabludi ostavio? - Njima neće niko u pomoć moći priteći.[186]

Ovo nam objašnjava ono što se desilo na slavljenju nove godine 1991., na kojem su velike zemlje odlučile osnovati javne hotele u kojima će raditi prostitutke iz cijelog svijeta, na njihovom čelu su prostitutke iz Izraela. A s ciljem da vojnici na lahak način udovolje svojim strastima i željama.

Božiji odabrani narod je otišao korak ispred ponudivši doček takvih vojnika u Izrael kako bi u toj zemlji radili sve što im je drugdje konvencijalno zabranjeno! Čitao sam u novinama da je neke vojne čamce, koji su prevozili vojnike nakon njihovog izlaska u pohod haranja i razvrata, zahvatilo nevrijeme i da se utopilo dvadeset vojnika koji su bili u pijanom stanju na povratku iz grada Hajfe!! Da li bi Arapi bili sljedbenici Muhammeda da su učinili dozvoljenim ovaj nemoral ili da su zadovoljni da se on čini? Ali svešteniku Kahani koji gleda na postojanje Arapa kao o trnu u svome oku ne smeta nemoral i zlo koji se tu i tamo pojavljuju. Ono što je čudno kod arapskih komunista - Allah im ocrnio lica - jeste da se oni sastaju sa Jevrejima na takvim prljavim mjestima. Jedan od takvih, čiji sam govor slušao, javno je napao učenjake muslimana i otvoreno je zanegirao vezu islama sa pitanjem Palestine. Mi vjerujemo da Allahovu zemlju nasljeđuje onaj kome On hoće da je da od Svojih stvorenja. Vjerujemo daje islam posljednja vjera i vjerujemo da porazi koje su Arapi pretrpjeli ne utječu na njihovo razlikovanje dobrog od lošeg, dozvoljenog od zabranjenog, da mi usprkos vremenima u kojim živimo smatramo zabranjeno - zabranjenim, dozvoljeno - dozvoljenim, podstičemo na činjenje dobrih djela i odvraćamo od činjenja loših djela!!

Drugo pitanje: Kada će muslimani shvatiti svoju vjeru i vratiti joj se u skupinama? Shvatanje naših problema neće se desiti osim sa ispravnim razumijevanjem ovog pitanja. Jedne prilike neka mi osoba uputi kritiku: "Primijetio sam da si previše blag prilikom donošenja nekih propisa i odgovora na postavljena pitanja i naginješ ka popuštanju i olakšavanju. Takva metoda te može odvesti da potpuno zaniječeš temelj postojnosti i trpljenja u vjeri (azimo') što je u islamu poznato, i u situaciju da prenosiš i prihvataš slabe hadise koje je zanijekala većina učenjaka. To je kod tebe posebno došlo do izražaja kada je u pitanju problem žene, dozvolio si da se čuje glas žene, rekao si da lice žene ne treba pokrivati, posebno je izražajno to što si učinio dozvoljenim da žena upravlja autom u društvu u

kojem bi žena bila prisiljena da se miješa sa ljudima!! A prije si tražio da se njeno svjedočanstvo prihvata po svakom pitanju i nisi se bojao Allaha, dž.š., kada si dozvolio da bude prisutna u područjima koje joj omogućava ova nova civilizacija, a to su područja za koja će svaki čovjek razumom obdaren posvjedočiti da su prepuna nevaljaština!"

Odgovorio sam svome sagovorniku: "Shvatio sam to čime me optužuješ, ali se nisam tome iznenadio, nisam onaj kojeg je nemoguće optužiti! Ono što želim jeste da budeš iskren prema Allahu da slijediš istinu u onome kako je vidiš da je ona i da se ne miješaš sa onima kod kojih u nevinosti ima sramote! Ja se u onome što izučavam trudim slijediti Allahova Poslanika Muhammeda, a.s., koji kaže: "Poslan sam sa čistom, blagom vjerom." Koji kaže: "Ja vas ostavljam na jasnoj stvari, njena noć je ko njen dan, i sa nje ne skreće osim onaj koji je upropašten."

Ja nisam skrenuo sa pravog puta, niti me moja strast nagoni da naginjem bilo kojoj strani, ali prekopavam po onome što smo naslijedili i ono što je od objave ja to slijedim bez kolebanja! A ako se radi o govoru nekog od ljudi, ja to poredim sa onim što znam iz Kur'ana i sunneta, pa ukoliko se slaže sa ta dva izvora, ja to prihvatam, ali ukoliko se ne slaže, ja to odbijam.

Vidim da su danas muslimani zaostali po svakom pitanju, i nakon istraživanja uzroka toga nazatka muslimana vidio sam da je taj nazadak zasnovan na slijeđenju strasti i ostavljanju činjenica, pa sam odlučio da ostavim slijeđenje strasti i da pomognem činjenice.

Vratimo se islamskom pogledu na ženu! Da li je on ženi presudio da bude u zatvoru, tj. da ona ne treba izlaziti osim radi izvršavanja molitve ili nekog posla daleko od zajednice u kojoj živi! Da li joj je islam presudio da bude neznalica, pa joj zbog toga treba uskratiti pravo na pohađanje škole i studiranje? Da li je njen razum osuđen da bude krnjav, pa se njeno svjedočanstvo ne prima kada je u pitanju krvarina ili kada je nečija čast uzeta? Da li joj je islamom presuđeno da je nesposobna pa ne treba da obavlja nikakav posao? Da li da se smatra nezrelom i glupom čak i kada bi postigla najveće moguće stepene obrazovanja i znanja?

Našu zemlju je zahvatila ruka svjetskih kolonizatora, u vremenu u kojem smo mi bili najveće neznalice po pitanju naše vjere, žena je predstavljala nulu u društvenom životu, bez obzira da li se radilo o znanstvenom ili književnom ili materijalnom aspektu života. Veliki broj govornika je o vjeri govorio, a da je nije poznavao i pripisivali su neke propise islamu koji nisu imali nikakve veze sa islamom. Njihovim jezicima su optuživani iskreni učenjaci ovog ummeta. Mi smo prisiljeni da otkrijemo izvore sa kojih su pojili svoje neznanje! Većina njih slijede one koji su otišli u zabludu pod utjecajem starih pisaca, oni su uzeli crkveno

shvatanje kršćana prema kojem je žena bila prezrena i nije imala nikakvu vrijednost. Čitaocima će sada biti omogućeno da pročitaju ono što su zapisali mnogobrojni kršćanski svećenici opisujući ženu, pripisivali su joj svaku vrstu manjkavosti, zanijekali su joj bilo koje mjesto u društvu, zatim se treba zapitati: Zar ovaj govor nije osnov, koji je ostavio traga na neke od naših muslimana?

U knjizi Teadud nisa' el-enbija ve mekanetu'l-mer'e' (Višeženstvo kod poslanika i položaj žene), koju je napisao Ahmed Abdul-Vehhab, ispod naslova "Ubistvo ličnosti žene" piše: "Crkveno svećenstvo je ulagalo krajnje napore da se žena opiše kao izvor griješenja i zla u svijetu i zbog toga se treba obračunati sa njom i podrediti je koliko se god to može i iskorištavati je na najgore moguće načine."

Iskorištavali su sve prilike da ponize ženino dostojanstvo. Oni u svakoj ženi gledaju Havu! Svaka od njih je kažnjena od strane Boga i svaka od njih mora se osjećati griješnom zbog prvog učinjenog grijeha. 2ene su vrata na koja ulazi šejtan, u njima ima tragova ploda zabranjenog drveta, one su prve koje su se ogriješile o Božiji zakon. Sve žene predstavljaju onu ženu koju je šejtan nagovorio da jede sa zabranjenog drveta, preko koje je šejtan na indirektan način napao na Adema jer to nije mogao na direktan način. One su te koje su na tako lahak način naštetile Ademu i zbog toga zaslužuju kaznu - smrt - i zbog tog grijeha je platio Božiji sin da bi iskupio čovječanstvo zbog njega... To su samo neki stavovi crkve prema ženi.

Crkva zagovara da sklapanje braka nije djelo bogobojaznosti! Udaljavanje od braka je veliko bogatstvo jer se udaljavanjem od braka udaljava od grijeha, brak predstavlja vrata nereda i obaveza je zatvoriti ženu, ona treba izlaziti samo u najgoroj odjeći, od žene treba očekivati samo nevolje!

Takav loš odnos prema ženi zanegirao je Poslanik islama koji je rekao: "Od vašeg dunjaluka učinjene su mi dragim dvije stvari: žene i mirisi, a smiraj srca mi je u namazu."

Žena u islamu je poput mirisnog cvijeta! Ona se uspoređuje sa mirisom, ona je ukras u životu čovjeka, ona nije ta koja se treba ponižavati i omaložavati kako to smatra svećenstvo i oni koji ih slijede u tome u ovome našem vremenu.

Savremena civilizacija se odrekla kršćanskog učenja koje krivi ženu zbog učinjenog prvog grijeha i vidi u svakoj ženi Havu, ali ta savremena civilizacija gleda na ženu potpuno drugačije od islamskog gledanja i učinili su je potpuno jednakom sa muškarcem i učinili su je predmetom iskorištavanja.

Razlog tome je i taj što su današnji muslimani nemoćni da na najbolji način svijetu prikažu islamski odnos prema ženi i prava koja joj daje islam. Šta će reći ljudi o islamu kada čuju da islam ženi zabranjuje

učestvovanje u osnovnim temeljima života. Prvi učenjaci nisu zabranjivali ženi da koristi devu ili mazgu prilikom putovanja, ali danas postoje oni koji su joj zabranili najosnovnija ljudska prava. Predložio bih onima koji imaju takve stavove da nađu sebi neku drugu obavezu i da ne govore o islamu.

Zaključak

Danas živimo u petnaestom hidžretskom stoljeću ili na kraju dvadesetog stoljeća po Isau. Vođeni su mnogi ratovi između ove dvije vjere, koji su mogli možda da se izbjegnu, i, ako se budu istraživali uzroci tih ratova, možda će se doći do zaključka da smo mi ti koji smo bili uzrok izbijanja tih krvoprolića! Zatim je došlo do znanstvenih otkrića kojima je promijenjeno stanje na Zemlji i mnogi su ljudi postali slijepi sljedbenici tih znanstvenih dostignuća, ljudskim životima su počele upravljati nove ideologije i novi pravci koji nisu imali nikakve veze sa vjerom. Upravljanje društvom je izmaklo kontroli vjernicima, da li se to desilo zbog neslaganja crkve sa znanstvenim otkrićima ili da bi se umanjilo neprijateljstvo koje se nasljeđuje među pripadnicima različitih vjera? Teško je u to povjerovati znajući koliko se ljudska pohlepa povećala u vremenu u kojem živimo! Savremeno društvo zanima uživanje na ovom svijetu dok su zapostavili onaj svijet, vjera se na Zapadu spominje za vrijeme praznika i nedjeljom, i takva ona nema nikakve veze sa islamom.

Svjedočim da kršćansko svećenstvo, nakon što je pretrpjelo poraz boreći se protiv naučne revolucije, nije gubilo vrijeme, nego su se u kratkom periodu reorganizovali i stavili
na uslugu pobjednicima u njihovom napredovanju na dva stara kontinenta. Zašto i danas nema kršćanskih misionara među novim kolonizatorima? Oni trasiraju put kolonijalizma, uljepšavaju njegova sredstva i ciljeve. Stoga su uvijek dobro došli u društvo kolonijalista.

Kroz historiju su muslimani pretrpjeli mnoga stradanja, naročito u novijim krstaškim pohodima, ali su se uvijek brzo osvješćivali a pogotovo u onim situacijama kada bi napadi bili grubi a stradanja velika.

Muslimani kao da ne čitaju ajete iz svoje Knjige, kaže Uzvišeni:
Oni će se neprestano boriti protiv vas da vas odvrate od vjere vaše ako budu mogli.[187] Ni Jevreji, ni kršćani neće biti tobom zadovoljni sve dok ne prihvatiš vjeru njihovu.[188]

Danas su muslimani nejaki i razjedinjeni. Idolopoklonici žele da ih istrijebe, Jevreji su na njihovoj teritoriji osnovali državu Izrael koja u budućnosti treba da se prostire između rijeka Nila i Eufrata, dok su zapadne crkve krenule u pokrštavanje izdvojenih muslimanskih područja, kao i čistih muslimanskih sredina. Više nije bitno odakle će se početi sa pokrštavanjem, ono što je bitno jeste da napad na muslimane

bude okrutan. Zaista je to teško stanje, ali to nije za nas muslimane nešto novo, kroz historiju smo prolazili kroz velike krize, izići ćemo uz Allahovu pomoć kao pobjednici i iz ovog stanja u kojem se nalazimo. To je zbog toga što mi predstavljamo istinu! Naše vjerovanje je u Jedinog Allaha, dž.š., i ono je čisto bez ikakvih primjesa neispravnosti! Objava u koju vjerujemo je potpuna, neiskrivljena ni najmanjim dijelom! Radimo radi Allaha, dž.š., ako smo bili uzdrmani u prošlim vremenima, polahko smo počeli da se vraćamo ka pravom putu i da uzdižemo glavu. Vjetrovi koji pušu našim zemljama i dalje raznose povike "Allah je najveći" i dalje se našim zemljama slavi i veliča naš Gospodar načinom kako to njemu dolikuje, kaže Uzvišeni:
Zar pored Allahove žele drugu vjeru, a Njemu se, h tjeli ili ne htjeli, pokoravaju i oni na nebesima i oni na Zemlji, i Njemu će se vratiti![189]

[187]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Bekara, 217.
[188]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Bekara, 120.

Vjera ne potiče sa Zemlje, nego je vjera spuštena sa nebesa i prava vjera ne zna za slijeđenje ljudskih strasti jer je dostojno slijeđenja samo ono što Allah odredi. Mogao si vidjeti, poštovani čitaoče, šta su sljedbenici Knjige uradili od svoje knjige, na koliko su je samo mjesta iskrivili, na koliko su samo mjesta u njoj dodali od sebe ili izbacili iz njenog sadržaja!! Mnoga njihova ubjeđenja su zasnovana na njihovim zasjedanjima, ili na mišljenjima pojedinaca i uvođenju novih stvari u njihovo vjerovanje nema kraja!

Komentator Ezherskog časopisa koji je izišao u Zul- Kadetu, 1411. godine po Hidžri, kaže: "Navodimo ove tekstove iz posebnih kršćanskih izvora koji dolaze iz Rima od pape. Navodimo ih, ne da bismo raspravljali o njima ili da donesemo neki sud o njima, mi na to nemamo pravo, mi ih navodimo da ukažemo muslimanskim piscima različite izvore na osnovu kojih se donose propisi, zatim da idemo dalje, jer to će biti dovoljno bez obzira koliko se islamski učenjaci optuživali za krutost. Papina katolička crkva tvrdi da se u Svetoj knjizi ne nalaze propisi o svim stvarima, i na osnovu toga je papa učinjen Mesihovim zastupnikom na Zemlji koji je bezgriješan u donošenju vjerskih propisa i zakona.

Svaki novodoneseni zakon je istinita činjenica o kojoj nema rasprave i kao takav se uzima za vjeru. To se ne smije mijenjati, niti analizirati, njemu nije potrebna saglasnost crkve u donošenju nekog propisa. Ukoliko neko ospori ispravnost nekog donijetog propisa, taj biva protjeran i izolovan.

Navest ću primjer novog vjerovanja koje je došlo od strane pape. Vatikan je proglasio 1947. i 1948. godine da se Marija uzdigla na nebesa.

Sjećam se da se grupa južnoafričkih svećenika nije složila sa ovim

novim vjerovanjem, pa im je zapriječeno progonom i izolacijom, time su bili prisiljeni da šute. Dvije ili tri godine od uvođenja ovog vjerovanja grupa kršćanskih misionara odlučila je da se ustegne od jela bilo koje vrste hrane osim hljeba jer je u tadašnjim Indžilima pisalo "Naš hljeb nam je dovoljan". Nekima od njih je narušeno zdravlje pa je crkva povukla te Indžile i štampala nove u kojima je stavljen novi izraz koji je imao šire značenje i njime se hrana nije ograničavala samo na hljeb. Ovo su prenijele egipatske novine "En-Nida" izdate krajem prve sredine ovog stoljeća, u članku pod naslovom "Moralna hrabrost".

Iz ovog čitaocu postaje jasno da crkva donosi propise kako ona hoće kao daje ona otvoreni Indžil u koji pape dodaju ono što oni hoće.

Od takvih primjera je različito tumačenje propisa posta i prekidanja posta jer nije joj potrebno da se u donošenju propisa oslanja na Indžil jer ona smatra da u evanđeljima, odnosno u nebeskim knjigama, nema propisa o svim stvarima. Nakon navođenja ovih tekstova i načina njihovog primjenjivanja, vidimo ogromnu razliku u izvorima iz kojih se donose propisi u kršćanstvu i u islamu.

Ako crkva smatra da se u Svetoj knjizi ne spominju propisi
o svemu, mi muslimanu drugačije vjerujemo u našu Knjigu i tvrdimo kao što sam kur'anski ajet govori:

U Knjizi mi nismo ništa izostavili.[190]

Ako crkva smatra svoga vođu bezgriješnim, u islamu se bezgriješnost ne pripisuje nikome drugom osim poslanicima.

Ako je papi dozvoljeno da donosi nove propise u području vjerovanja, u islamu nema niko pravo na to. Allah, dž.š., Svom Poslaniku kaže:

Tebi nije ostavljeno da o tome određuješ. 191

Ako je dozvoljeno papi da doda nešto u Svetu knjigu ili da učini neko značenje koje se striktno na nešto odnosi općim, mi kažemo da je u našoj vjeri onako kao što kaže Allah, dž.š.:

Allahove riječi niko ne može izmijeniti.[192]

Niko ne može izmijeniti riječi Njegove.[193]

U Kur'anu ništa nije izostavljeno, niti se Njegove riječi mogu izmijeniti. Nema bezgriješnosti osim kod poslanika, kur'anski citati su sveobuhvatni i oni se pojašnjavaju izrekama Allahova Poslanika u kojima nas on podučava kako da postupamo.

Odoliti će muslimani novim kulturnim, političkim, vojnim pritiscima.

Oni će na kraju biti pobjednici kada bi se protiv njih okrenuo cijeli svijet. Ukoliko budu jedinstveni, oni će pobijediti.

Žestoki su danas pritisci kojima se želi otrgnuti Kuds od muslimana, mesdžidi u Indiji se žele pretvoriti u hinduske i idolopokloničke bogomolje. Jevreji nastoje na silu sebi pripojiti nova islamska područja, sekularisti žele potpuno izbaciti islamske propise iz života ljudi da bi time olakšali posao kršćanskim misionarima, oni hvataju u zamke svoga

poziva slabe i nemoćne muslimane.
Pozivanje u kršćanstvo se vrši na najpodlije načine, koji su često jako okrutni i ono se odvija u vremenu u kojem se Bliski Istok želi razoružati od oružja za masovno uništenje da bi se time udvostručila jevrejska vojna prednost u odnosu na muslimane i da bi se time još više pogoršalo ionako teško stanje Arapa.
Ja se ne bojim moga neprijatelja, on je ispred mene i on
i njegovi ciljevi su jasni - ja sam potpuno siguran u Allahovu pomoć, ukoliko budem iskren prema svome Gospodaru i ukoliko mi nijet bude čist, ukoliko budem išao putem koji vodi ili do Dženneta, ili do jasne pobjede i predvođenja ljudskog roda.

Kaže Uzvišeni: "Gospodaru moj, presudi onako kako su zaslužili!" - reče on - "a od Gospodara našega, Milostivoga, treba tražiti pomoć protiv onoga što vi iznosite."[194]

[191]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Alu Imran, 128.
[192]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, Junus, 64.
[193]Prijevod značenja Kur'ana, Sura, el-Kehf, 27.

